Εβδομάς

1 Δρ.

Α΄ ΑΘΗΝΑΙ, 26 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1927 ΑΡΙΘΜ. 7

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

- ΕΒΔΟΜΑΣ -
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: Νοταρᾶ, 15, ΑΘΗΝΑΙ
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ:
ΦΩΤΟΣ ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ:
ΔΡΑΧΜΗ 1 ΔΡΑΧΜΗ
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ
Ἐσωτερικοῦ: Δρ. 60
Ἐξωτερικοῦ: Σελλ. 10 ἢ Δολ. 3
Τὰ χειρόγραφα καὶ αἱ φωτογραφίαι δὲν ἐπιστρέφονται.

Μεταξύ μας
ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

—Ἐνδιαφέρουσαι ὁδηγίαι

Ἀφθονώταται φθάνουν εἰς τὰ γραφεῖα μας αἱ σειραὶ τῶν δελτίων διὰ τὴν διανομὴν τῶν δώρων μας.

Διὰ τοῦ δελτίου 7 τοῦ παρόντος τεύχους συμπληροῦται καὶ ἡ τελευταία σειρὰ τῶν δελτίων. Ἄλλα δελτία δὲν θὰ δημοσιευθοῦν πλέον.

Ὡς γνωστόν, κάθε ἀναγνώστης μας θὰ πάρῃ ὡς δῶρον ἕνα βιβλίον ἀξίας 25 δραχμῶν.

Τὰ βιβλία ποὺ θὰ μοιράσωμεν εἶναι:
ΦΩΤΟΥ ΓΙΟΦΥΛΛΗ: «ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ» καὶ ΕΡ. ΣΙΕΓΚΕΒΙΤΣ «ΕΡΩΤΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ».

Κάθε ἀναγνώστης μπορεῖ νὰ ἐκλέξῃ καὶ νὰ λάβῃ ὅποιο θέλει ἀπὸ τὰ δύο βιβλία.

Ὅσοι μᾶς στέλλουν δελτία πρέπει νὰ τηροῦν αὐστηρῶς τοὺς ἑξῆς ὅρους:

Εἰς τὸν ἴδιον φάκελλον πρέπει νὰ σταλοῦν αἱ 10 σειραί, ἤτοι τὰ 40 δελτία, μαζί μὲ κατάλογον τῶν 10 ἀναγνωστῶν μας, μὲ τὴν ἀκριβῆ διεύθυνσίν των καὶ μὲ σημειωμένον εἰς τὸ πλάϊ κάθε ὀνόματος τὸν τίτλον τοῦ βιβλίου ποὺ προτιμοῦν νὰ λάβουν.

Συγχρόνως πρέπει νὰ σταλοῦν αἱ 25 δρ. (διὰ τὸ ἐξωτερικὸν δρ. 40), διὰ τὰ ἔξοδα ἀποστολῆς τῶν 10 βιβλίων ἢ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς — ποὺ εἶναι τὸ ἁπλούστερον καὶ τὸ φθηνότερον — (ἀναφερομένου εἰς τὸν κατάλογον καὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῆς ἐπιταγῆς) ἢ δι' ἐπιστολῆς συστημένης μὲ δήλωσιν δεδηλωμένης ἀξίας διὰ τὰς περιεχομένας δραχμάς.

Ἂν δὲν τηρηθοῦν οἱ ὅροι αὐτοί, οὐδεμίαν εὐθύνην δυνάμεθα νὰ ἀναλάβωμεν ἂν χαθοῦν τὰ χρήματα.

Ἡ βεβαίωσις τῆς λήψεως τῶν δελτίων καὶ τῶν ἐξόδων ἀποστολῆς καὶ τοῦ ὅτι τὰ δελτία εἶνε ἐν τάξει, γίνεται διὰ τοῦ φύλλου μας εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πρώτου ἑκάστης ὁμάδος. Εἰς τὸν ἴδιον θὰ σταλοῦν καὶ τὰ 10 βιβλία ἑκάστης ὁμάδος.

Ἡ ἀποστολὴ τῶν βιβλίων θ' ἀρχίσῃ μόλις συγκεντρωθοῦν τὰ δελτία ὅλων τῶν σειρῶν.

Τὰ αὐτὰ ἰσχύουν καὶ διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις ἀναγνώστας μας, τοὺς ἀπευθυνομένους εἰς τα γραφεῖα μας διὰ νὰ λάβουν τὰ δῶρα των. Ἡ ἀποστολὴ ἀνεξαιρέτως ὅλων τῶν βιβλίων θὰ γίνῃ διὰ τοῦ ταχυδρομείου, χάριν τάξεως καὶ ταχύτητος εἰς τὴν διεκπεραίωσιν, καθότι θὰ ἦτο δύσκολος ἡ διὰ τοῦ γραφείου μας διανομὴ τόσων χιλιάδων βιβλίων.

—Τὰ ληφθέντα δελτία

Εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον μας ἐδημοσιεύσαμεν τὸν πρῶτον κατάλογον ὀνομάτων τῶν πρώτων ἑκάστης ὁμάδος, ἐφ' ὅσον αὗται εὑρέθησαν ἐν τάξει. Τώρα ἐξακολουθοῦμεν τὴν δημοσίευσίν των.

Οὕτω λοιπὸν μέχρι τῆς ὥρας ποὺ ἀρχίζει ἡ ἐκτύπωσις τοῦ παρόντος φύλλου μας ἐλήφθησαν τὰ δελτία ἐν τάξει, συνοδευόμενα ἀπὸ τὰ ἔξοδα ἀποστολῆς, τῶν κάτωθι ὁμάδων, εἰς τὰς ὁποίας θὰ ἀποσταλοῦν ταχυδρομικῶς τὰ βιβλία μόλις γίνῃ ἡ συγκέντρωσις τῶν δελτίων ὅλων τῶν σειρῶν. Ἑκάστη ὁμὰς σημειοῦται, σύμφωνα μὲ τοὺς ὅρους μας, μὲ τὸ ὄνομα τοῦ πρώτου ἐκ τῶν 10 ἀναγνωστῶν μας ἑκάστης ὁμάδος.

Εἶναι λοιπὸν ἐν τάξει καὶ αἱ ὁμάδες τῶν ὁποίων πρῶτοι σημειοῦνται οἱ ἑξῆς:

Ἀθῆναι. — Ἀργύριος Ἀργυριάδης, Ἀλέξ. Μαρουλάκης. Ἰωάννης Λαμπίρης, Λέανδρος Σταυράκης, Κ. Παπαϊωάννου, Ἰωάννης Μπακάρας, Δημ. Πάντος, Ἀθαν. Β. Τριγλιανός, Ὅμηρος Δ. Δημίδης, Εὐάγγελος Ι. Πανταζόπουλος, Σταῦρος Παπαλουκᾶς, Ἰωσὴφ Γραμματικόπουλος, Νῖκος Παπαπερικλῆς, Δημ. Γαλανάκης, Μύρων Στεφανάκης.

Ἀγρίνιον. — Νικ. Π. Σκάνδαλος.

Ἀλεξανδρούπολις. — Γεώργ. Κωνσταντινίδης.

Ἀμαλιάς. — Χρ. Κ. Τσαπαλήρας.

Ἄρτα. — Χρυσόστομος Μάγγος.

Ἀταλάντη. — Νικόλαος Ἀθανασίου.

Βαθὺ (Σάμου). — Ἰωάννης Γ. Ἀνάσσης.

Βόλος. — Τάκης Ἀνισᾶς, Ὀρέστης Γραμμένος, Ἰσαὰκ Ζακάρ, Κωνστ. Καλτσογιάννης.

Γύθειον. — Ἰωάν. Μποτσαράκος, Εὐστράτιος Καράμπελας.

Δράμα. — Δημ. Ἀβραμίδης.

Ἡράκλειον (Κρήτης). — Μιχ. Πατεράκης.

Θεσσαλονίκη. — Ἰσαὰκ Μπερεσῆ, Ἰωάννης Σταυρίδης, Δημ. Μηλιάδης, Ἀθαν. Ε. Μεγγρέλης, Γρηγόριος Ι. Λώλας, Ἀντων. Χαρουπιάδης, Ν. Βασιλειάδης, Πρόδρομος Βασματζίδης, Γρηγ. Βασιλειάδης. Ἀναστάσιος Παντέκης, Κων. Ἠλ. Βαφείδης.

Θῆβαι. — Στ. Μουτάφης, Ἰωάν. Χ. Κιούσης.

Ἰωάννινα. — Σπυρ. Κατσαδήμας, Θωμᾶς Σούλης, Λεωνίδας Μ. Ζουρνᾶς, Ἀποστόλης Δῆμος.

Καβάλλα. — Ἀριστ. Αὐγερινός, Ἰωάννης Ματάνης, Δημ. Σαρκιόγλου.

Καλάμαι. — Κωνσταντῖνος Κατσικέας, Θεόδωρος Λαχανᾶς, Γεώργιος Σωμῆς.

Καρδίτσα. — Νικ. Θάνος.

Καρλόβασι (Σάμου). — Ἠλίας Ἀζάρης.

Κέρκυρα. — Νικόλαος Καρδάκης, Ἐλευθ. Θ. Ἀργαλιᾶς, Γρηγόριος Δαῆς.

Κιλκίς. — Γ. Λαμτζίδης.

Κοζάνη. — Λάζαρος Τερζῆς.

Κυπαρισσία. — Ἰω. Κονιάρης, Χρ. Λιακόπουλος.

Λαμία. — Γεώργιος Ψωμᾶς, Σπυρ. Βεζύρης, Στέργιος Βέκας.

Λάρισσα. — Νικόλαος Ντάνης.

Μυτιλήνη. — Νῖκος Καράλλης.

Ξάνθη. — Εὐάγγελος Λαλάγκας.

Ξυλόκαστρον. — Νέαρχος Μοσχᾶτος.

Πάτραι. — Ντῖνος Παπαϊωάννου.

Πειραιεύς. — Σκιαδᾶς Σωτηρίου, Ε. Βασιλειάδης, Ι. Γεναράκης, Ἀργύριος Ἀργυρόπουλος, Ε. Μενεγάκης, Πέτρος Οἰκονόμου, Εὐθύμ. Τσιμικλῆς, Χρ. Δ. Ζωημίχος, Ἀναστ. Τσερτόπουλος, Βασίλειος Βογιατζῆς.

Πρέβεζα. — Σάββας Μιχαηλίδης, Νικόλ. Ἀφεντουλίδης.

Σέρραι. — Ἄγγελος Κυπαρίσσης, Κων. Δολγκέρης.

Σπάρτη. — Εὐάγγελος Κυριάκης.

Τρίκκαλα (Θεσσαλίας). — Κορδαλῆς.

Χανία (Κρήτης). — Ἀνδρέας Κ δης, Ἰωάννης Σ. Γκάττ.

Εἰς τὸν ἀνωτέρω κατάλογον περιλ ται μόνον οἱ εὑρισκόμενοι τελείως ἐ μέχρι πρὸ μιᾶς ἀκριβῶς ἑβδομάδος.

Ὅλοι δὲ οἱ λοιποὶ ἀποστείλαντες μ μερον δελτία μετὰ τῶν σχετικῶν ἂς συχοι ὅτι θὰ κανονισθοῦν καὶ θὰ εἰδοπ διὰ τοῦ φύλλου μας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Λάκην Σελλιώτην, Κάϊρον : Εὐχ μεν. Περὶ ἀνταποκριτῶν θὰ ληφθῇ ἀρ ἀπόφασις. Ἐν τούτοις, ὅ,τι ἄξιον δη σεως στείλετε, θὰ δημοσιεύεται. — Χ .φέ, Μαυρολιθάρι : Συνδρομὴ ἐλήφθη. Φ στέλλεται. — Παν. Γ. Τουφεξῆν. Τ Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς δι' ὅσα μᾶς γρ Περὶ τακτικῶν ἀνταποκριτῶν μας θ ἀργότερα σκέψις. — Γερ. Εὐγενίδην, Θ λονίκην : Δὲν εἶναι δυνατὸν δυστυχ σταλῇ τὸ ἕνα βιβλίον χωριστά. — Γ. Κ χᾶν καὶ Ι. Ἠλ. Δεδούσην, Καρπενήσ Ζητηθέντα φύλλα ἐστάλησαν. — Παν. (νοφάντην, Θεσσαλονίκην. Κων. Ζαχαρ λον, Πύργον (Ἠλείας). Μίμην Χοϊδᾶν, Π. Πουλάκον, Μηλέαν. Στυλ. Κράλλην, ταῦθα. Στεφ. Ἰωάννου, Θεσσαλονίκην, μην Ἀθηναῖον : Τὰ χειρόγραφά σας ἐλ σαν καὶ ἐτέθησαν ὑπὸ κρίσιν. — Δη Καλ..., Σωληνάριον : Αἱ συνδρομαὶ προ ρώνονται. — Ε. Πανταζῆν, Δράμαν : ἀνταποκριτῶν θὰ γίνῃ σκέψις ἀργότερον. Μ. Α. Καρπίδην, Κιλκίς : Ζητηθέντα φ ἐστάλησαν. — Ἀλ. Μπιζέλην, Κέρκυρ Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰ καλά σας λόγια, λετε ὅ,τι θέλετε. Ὅλα θὰ τεθοῦν ὑπὸ κ — Γεωρ. Ἀδαμόπουλον, Φιλιατρά : Ὁ ὑπάρχει πρακτορεῖον ἐφημερίδων ἡ «Ἑ μάς» κυκλοφορεῖ ἀποκλειστικῶς δι' αὐτοῦ συνδρομαὶ προπληρώνονται! Εὐχαριστοῦ διὰ τὴν προθυμίαν σας.

Ἀρτέμιδα Ζαφειρακοπούλου, Ἐγκελ Ναυπλιώτου, Βύρωνα. Στάθην Σερ Ναυαρῖνον. Ἐλ. Ξανθόν, Ἐνταῦθα. Ἀρ Χατζηχρίστου, Πειραιᾶ. Δημ. Μεντζελ λον, Ἐνταῦθα. Ἄμλετ, Ἐνταῦθα. Γεώργ Παπαδόπουλον, Ἰωάννινα. Ὀλυμπιάδα Γα τη. Στελ. Γ. Ραφτόπουλον, Ἀργοστόλ Κ. Βαϊρλῆν. Ἀπ. Πετρίδην, Βόλον. Ἠλ Δημητρέαν. Λ. Κ. Παπαδόπουλον, Θεσσαλ νίκην. Π. Βαχίδην, Βόλον. Ἠλίαν Ἀζάρ Καρλόβασι. Παναγ. Ποῦλον, Ἐνταῦθα. Γ. Ἐνταῦθα. Δρόσον Χλόην, Ἐνταῦθα. Ρέν Κ. Χανιά. Κλ. Μιμῖκον, Αἴγιον. Ἀθάνατ Βιολιστήν, Ἱστιαίαν. Π. Λέσβιον, Μιτυλ νην. Σοφ. Φόρην, Πασσᾶ Κονιστρῶν. Γεωρ Τοζάκην, Ἐνταῦθα. Ναπ. Παπαγιωργ Ἰωαν. Γιαννούλην, Πειραιᾶ. Κ. Βασιλεί Ἐνταῦθα. Γ. Ἀστέρην, Πειραιᾶ. Κ. Γιώργ Γουλιελμήν, Χ. Κονοσπύρην, Ρωμαντικ Ἄλκην Μαρκαντωνᾶτον. Γιῶργον Ἀρλεκ νον, Σπάρτην. Κ. Γ. Στεργίου, Στράτωνα Κωνστ. Λογοθέτην, Ἀλεξάνδρειαν. Δ. Γ. Ν κολόπουλον, Ἐνταῦθα : Τὰ χειρόγραφά σ ἐλήφθησαν καὶ ἐτέθησαν ὑπὸ κρίσιν.

Ε. Κυριακίδην, Χίον : Φύλλον ἐστάλη Τάκην, Ἡράκλειον. Ἐμ. Παπαδημητρ πουλον, Ἐνταῦθα. Δ. Δ. Μυλωνᾶν, Ἐνταῦθα Λ. Παπανδρέου, Ἐνταῦθα : Τὰ χειρόγραφ σας ἐλήφθησαν καὶ ἐτέθησαν ὑπὸ κρίσιν.

Γ. Μπελίτσαν, Λεβάδειαν : Τὰ δῶρα δί δονται ὅταν τηρηθοῦν ἀκριβῶς οἱ ὅροι τῆς ἀποστολῆς τῶν δελτίων κλπ. Συνδρομητ ἐγγράφονται μόνον προπληρωτέοι. — Ὀλυμ πιάδα Γαλάτη : Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς δι τὰ καλά σας λόγια. — Ταξ. Δ. Μπεληγιάν νην, Στενὴν Χαλκίδος : Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται μόνον προπληρωτέοι. — Ἐμμ. Σ. Δα νᾶν, Καρλόβασι : Κάρτα ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν.

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΕΣ

Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ Α. ΜΠΑΙΚΛΙΝ ΚΑΙ Η ΕΛΛΑΣ

—Ο ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΗΡΙΔΟΣ ΤΟΥ—

—ΠΩΣ ΕΝΕΠΝΕΥΣΘΗ ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΕΡΚΥΡΑΝ—

Ὁλόκληρος ὁ καλλιτεχνικὸς κόσμος τῆς Εὐρώπης ἑορτάζει ἢ συζητεῖ αὐτὲς τὶς ἡμέρες τὴν ἑκατονταετηρίδα ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Ἑλβετοῦ ζωγράφου Ἄρνολδ Μπαΐκλιν. Ὅλοι εὑρίσκονται εἰς συγκίνησιν καὶ ἐννοοῦν νὰ κατατάξουν τὸν ζωγράφον αὐτὸν ἢ νὰ ἑορτάσουν τὴν μνήμη του. Γιατὶ πρόκειται περὶ καλλιτέχνου ποὺ ἔχει σημειώσει ζωηρὸν καὶ φωτεινὸν δρόμον στὴν ἱστορία τῆς ζωγραφικῆς τοῦ περασμένου αἰῶνος.

Οἱ Γερμανοὶ — ποὺ τὸν θεωροῦν Γερμανὸν διότι ἐγεννήθη στὴν Γερμανικὴν Ἑλβετίαν, — τὸν κατέτασσαν μεταξὺ τῶν τριῶν μεγαλυτέρων Γερμανῶν ζωγράφων τοῦ 19ου αἰῶνος. Ἦσαν δὲ αὐτοὶ ὁ Λέμπαχ, ὁ Μπαΐκλιν καὶ ὁ. . . ἡμέτερος Γκύζης. Βέβαια ὁ Γκύζης ἐγεννήθη στὴν Τῆνον, ἀλλὰ οἱ Γερμανοὶ ἐννοοῦν νὰ μᾶς τὸν πάρουν! Εἶναι βέβαια καὶ αὐτὸ ἕνα σημεῖον τῆς μεγάλης ἀξίας τοῦ Ἕλληνος ζωγράφου τοῦ περασμένου αἰῶνος.

Ὁ Μπαΐκλιν λοιπόν, ποὺ ἐγεννήθη στὴν Ἑλβετία τὸ 1827, ἔχει δώση στὴν Γερμανικὴ ζωγραφικὴ ἕνα δυνατὸ πέταγμα. Παρουσίασε μὲ μιὰ δύναμη ἰδεαλιστικὴ ἰσχυρότατη πράγματα, ποὺ μένουν πάντα ὡραῖα καὶ ξεχωριστά. Ἦταν πολὺ μακρυὰ ἀπὸ τὶς ρεαλιστικὲς ἀντιλήψεις, ποὺ ἦρθαν τὴν ἴδια περίπου ἐποχὴ μὲ αὐτόν. Δὲν εἶχε σχέσιν μὲ τὸν ἐμπρεσιονισμόν, ποὺ ἐστηρίχθη στὴν ἀντιγραφὴ τῆς φύσεως ζωηρότερη καὶ φωτεινότερη. Ὁ Μπαΐκλιν ἕως τὸ τέλος ἀκολούθησε τὸ δικό του δρόμο, ποὺ ἦταν πολὺ πλατὺς καὶ ποὺ ἄφησε μεγάλην ἐντύπωσιν.

Μὰ ἐδῶ δὲν θὰ ἐξετάσωμεν λεπτομερέστερα τὴν τέχνην τοῦ Μπαΐκλιν. Θὰ ἰδοῦμε κατὰ πόσον ἔχει σχέσιν μὲ τὴν Ἑλληνικὴν ἐπικαιρότητα.

Ἔχει λοιπὸν μεγάλην σχέσιν.

Θὰ λέγαμε ὅτι ὁ Μπαΐκλιν εἶναι ἕνας Ἕλλην ζωγράφος.

Πρῶτα-πρῶτα ἡ ἀρχαία Ἑλλὰς ἦτο ἡ κυριωτέρα πηγὴ τῆς ἐμπνεύσεώς του. Στοὺς πίνακάς του ξαναζοῦν τὰ ἀρχαῖα θέματα καὶ οἱ ἀρχαῖοι Ἑλληνικοὶ ρυθμοί. Στὸ ἔργο του «Παιγνίδια στὴ θάλασσα» ξαναδημιουργοῦνται οἱ Τρίτωνες καὶ αἱ Νηρηΐδες, καὶ ὅλαι αἱ ἀρχαῖαι θεότητες τῆς θαλάσσης. Στὸ ἔργο «Ἔπαυλις παρὰ τὴν θάλασσαν» ὁ Ἑλληνικὸς ρυθμὸς βγαίνει ἀνάμεσα σ' ἕνα ρωμαντικὸ τοπεῖον. Σ' ἄλλους πίνακάς του ἡ ἀρχαία Ἑλληνικὴ ἐνδυμασία καὶ ὁ ἀρχαῖος ἀρχιτεκτονικὸς ρυθμὸς εἶναι πράγματα κοινὰ καὶ σύμβολα φωτεινὰ πάντα καὶ λαμπρά.

Δὲν ἐνεπνεύσθη ὅμως ὁ Μπαΐκλιν μόνον ἀπὸ τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα. Στὴν νέαν Ἑλλάδα ὀφείλεται τὸ περιφημότερο ἔργο του: «Τὸ νησὶ τῶν νεκρῶν».

Ὁ περίφημος Ἑλβετὸς ζωγράφος Ἄρνολδ Μπαΐκλιν, τοῦ ὁποίου ἑορτάζεται ἡ ἑκατονταετηρὶς

Κάποτε — πρὸ 50 περίπου χρονῶν — ὁ Μπαΐκλιν ἐπῆγε στὴν Κέρκυραν. Ἐκεῖ εἶδε τὸ Ποντικονῆσι: ἕνα μικρὸ νησάκι, ποὺ ἦταν γεμάτο μὲ κυπαρίσσια καὶ παρουσίαζε τὸ θέαμα μιᾶς τούφας ἀπὸ κυπαρίσσια φυτευμένα μέσα στὴ θάλασσα. . . Αὐτὸ τὸ θέαμα τοῦ νησιοῦ μὲ τὰ κυπαρίσσια φαίνεται ὅτι ἔκαμε στὸν Μπαΐκλιν ἐξαιρετικὴν ἐντύπωσιν. Συγχρόνως ὅμως ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες ἔβλεπε καὶ τὸ Παλαιὸ Κάστρο τῆς Κερκύρας. Ἐκεῖ πάλιν ὑπάρχουν πολλὰ κυπαρίσσια, ἀλλὰ αὐτὰ εἶναι φυτευμένα ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς δυὸ τεραστίους βράχους τοῦ φρουρίου. Τὸ θέαμα αὐτὸ συνεπλήρωσε τὴν εἰκόνα ποὺ ἐπλάθετο μέσα στὸ νοῦ τοῦ καλλιτέχνου. Κ' ἔτσι σὲ λίγο ὁ Μπαΐκλιν ἐδημιούργησε τὸ «Νησὶ τῶν νεκρῶν»: τὸ πιὸ γνωστὸ καὶ πιὸ πολὺ θαυμαζόμενον ἀπὸ τὰ ἔργα του.

Τὸ «Νησὶ τῶν νεκρῶν» κυκλοφορεῖ σὲ μυριάδες χρωμοτυπωμένα ἀντίγραφα σ' ὅλον τὸν κόσμον καὶ εἶναι τόσο γνωστὸν ὥστε καὶ μιὰ ἑταιρία κηδειῶν τῶν Ἀθηνῶν τὸ ἔχει σύμβολόν της καὶ τὸ ἔχει ζωγραφισμένο σ' ὅλα τὰ ὑποκαταστήματά της σ' ὅλες τὶς συνοικίες τῆς πρωτευούσης.

Προσέτι ὁ μουσουργὸς Μ. Ρέγκερ ἐνεπνεύσθη ἀπὸ τὸ «Νησὶ τῶν νεκρῶν» τὸ ὁμώνυμον μουσικόν του ποίημα, ποὺ ἐξετελέσθη καὶ ἐδῶ κατὰ τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1925 σέ μίαν συναυλίαν τῆς συμφωνικῆς ὀρχήστρας τοῦ «Συλλόγου Συναυλιῶν».

Καὶ γενικὰ μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι ὁ Μπαΐκλιν, ποὺ ἑορτάζεται τώρα ἡ ἑκατονταετηρίς του, ὀφείλει ἕνα μεγάλο μέρος τῆς δόξας του στὴν Ἑλληνικὴν αὐτὴν ἔμπνευσίν του.

Αἱ Ἑλληνικαὶ ἐμπνεύσεις τοῦ Μπαΐκλιν καὶ γενικὰ ἡ Ἑλληνολατρεία του δίνουν σήμερα ἀφορμὴν σὲ πολλὲς συζητήσεις γύρω στὴν τέχνην του. Γιατὶ ὁ Μπαΐκλιν ἐννοοῦσε τὴν Ἑλλάδα μὲ τὸν ρωμαντικὸ τρόπο, δηλαδὴ περίπου ὅπως τὴν ἐννοοῦσαν οἱ Γάλλοι ρωμαντικοὶ πρὸ 100 ἐτῶν. Μὲ τὴν διαφορὰ ὅτι ὁ Μπαΐκλιν εἶχε ἰσχυρότατη φαντασία καὶ συνθετικὴ δύναμιν τόσον μεγάλην ὥστε τὰ ἔργα του νὰ μένουν καὶ σήμερα πρωτότυπα καὶ ἀνυπέρβητα στὸ εἶδος των.

Πιστεύουν ὅμως μερικοὶ ὅτι ὁ ἰδεαλισμὸς καὶ ὁ ρωμαντισμὸς τοῦ Μπαΐκλιν πρέπει νὰ περιφρονηθοῦν καὶ ξεχνοῦν ὅτι πολλοὶ ποιηταί, ἄξιοι τοῦ ὀνόματος, ἦταν καθαρὰ ἰδεαλισταί. Τόσο ὁ Βύρων καὶ ὁ Μίλτων, ὁ Οὐγκὼ καὶ ὁ Λαμαρτῖνος ὅσον καὶ οἱ δικοί μας Σολωμὸς καὶ Βαλαωρίτης.

Ὁ ἰδεαλισμὸς δὲν εἶναι ἐμπόδιον ποτὲ στὴν πρόοδο καὶ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ ταλέντου ἑνὸς καλλιτέχνου. Οὔτε βέβαια καὶ κάθε ἄλλος τρόπος καὶ κάθε ἄλλη σχολή. Τὸ πᾶν εἶναι νὰ ὑπάρχῃ ἰσχυρὸ ταλέντο.

Φ.

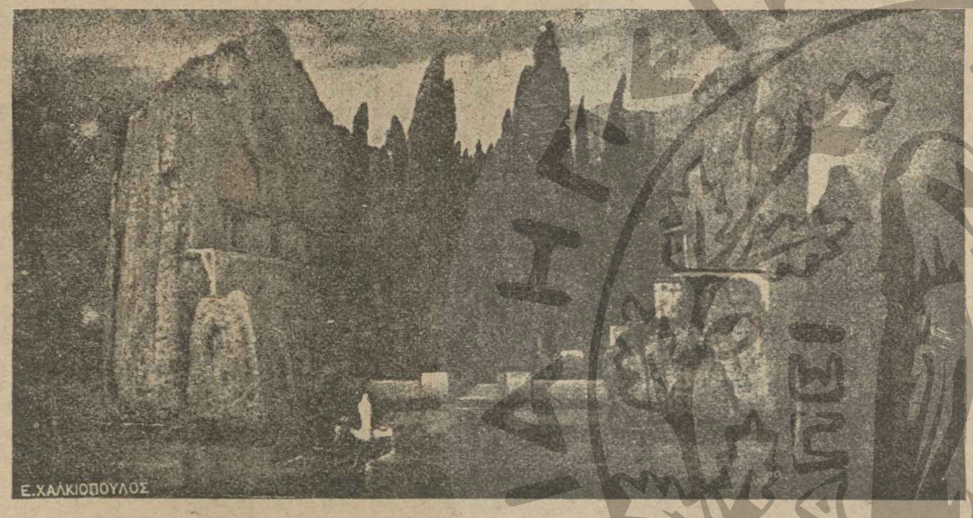

«Τὸ νησὶ τῶν νεκρῶν» τὸ ἀριστουργηματικὸν ἔργον τοῦ Α. Μπαΐκλιν, ἐμπνευσμένο ἀπὸ τὰ τοπεῖα τῆς Κερκύρας.

ΙΤΑΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Η ΠΡΩΤΕΣ ΠΕΤΡΕΣ

ΤΗΣ ΓΚΡΑΤΣΙ ΝΤΕΛΕΝΤΑ

Ἡ συνέντευξι εἶχε ὁρισθῆ στὶς ἕξη ἀκριβῶς, κι' ὅμως ὅταν λίγο ἀργότερα ἐσταμάτησε ὁ καμπούρης τὸ καινούριο του ἀμαξάκι μπροστὰ στὴν ἔρημη ρούγα τῆς κουνιάδας του, στὸ σπίτι μὲ τὸ μαῦρο φόντο, μέσα στὸ φέγγισμα τῶν λευκῶν ποὺ τὶς ἐχτυποῦσε ὁ νιόβγαλτος ἥλιος, τὰ σαραβαλιασμένα πατζούρια τῶν παραθυριῶν του, ἦταν ἀκόμη τελείως κλεισμένα. Ὡς τόσο ὁ καμπούρης δὲν ἤθελε νὰ κατεβῆ : εἶχε τὴν ὑπερηφάνειά του, ὡς κι' αὐτός, κ' ἐθαρροῦσε πὼς περιφρονοῦσε τὴν κουνιάδα του τὴ χήρα καὶ φτωχή, μ' ἀριστοκράτισσα τὴ στιγμὴ ποὺ τὸν ἐπεριφρονοῦσε κι' αὐτή, εκεῖνον, πλούσιο, μὰ χωριάτη καὶ καμπούρη.

Ἡ πόρτα καὶ τὰ πατζούρια ἔμεναν ὅμως κλειστά. Φανερὸ πὼς οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι, ἐκεῖ μέσα, ἐκοιμοῦνταν ἀκόμη. Δὲν ἤτανε ποτὲ στὴν ὥρα του, ἐκεῖνος ὁ κόσμος· ἐκοιμοῦνταν ἀκόμη κι' ἂν θἄπεφτε τὸ σπίτι· μάλιστα τὸ σπίτι ἔπεφτε ἀκριβῶς γιατὶ οἱ νοικοκυραῖοι ἐκοιμοῦντανε.

Ἐχρειάστηκε ὁ καμπούρης νὰ χτυπήση τὸ καμπτσίκι του, χαμογελῶντας, μὲ τὰ μικρα γατίσια του ἀστραφτερὰ μάτια ἐπάνω στὸ φουσκωμένο κόκκινο πρόσωπό του· ἐπειδὴ δὲν ἐπαρουσιαζόντανε κανένας στὴν πόρτα, ἀρχίνησε νὰ θυμώνη στὰ σοβαρά. Τὶ ἐπίστευε, ἡ κουνιάδα, πὼς τοῦ κάνει καμμιὰ χάρη δίνοντάς του γιὰ μιὰ μέρα συντροφιὰ τὸ παιδί ;

Ὤ, μὰ νά, ἡ κυρία κουνιάδα ποὺ τέλος ἐδέησε νὰ προβάλη στὸ σκοτεινὸ ἄδειο τῆς πόρτας, ψηλή, ντυμένη μαῦρα, μὲ τὶς πλεξοῦδες ξανθὲς γύρω ἀπὸ τὸ λευκὸ πρόσωπο της, ψυχρὴ σὰ μορφὴ καμμιᾶς εἰκόνας : δὲν τῆς λείπει παρὰ τὸ στέμμα γιὰ νὰ φανῆ πὼς εἶναι ἡ κόρη τοῦ Καρόλου τοῦ Μεγάλου.

— Ἄ — εἶπε μὲ γλυκειὰν ἄργητα, — τώρα ὁ Στελλίνος ἔρχεται. Νἄτον.

Κρυμμένος πίσω της ἐπρόβαλλε ὁ Στελλίνος : ἴδιος κι' ἀπαράλλαχτος μ' ἐκείνη, λευκός, ξανθός, ψηλούτσικος, καλοντυμένος, μὲ τὰ κίτρινα σκαρπίνια του, τὰ κιτρινωπὰ πανταλόνια του, μὲ τὰ γυαλιστερά του γόνατα κάτω ἀπὸ τὶς ἄσπρες του κάλτσες τὶς τεντωμένες μὲ ἄσπρες καλτσοδέτες.

— Φρόνιμα, Στελλίνο, τώρα πήγαινε μέσα, ν' ἀκοῦς τὸν θεῖο σου· ἐμπρός...

Τὸ ἀμαξάκι ἐξεκίνησε : ἐφαινόντανε πὼς ἐπήγαινε μονάχο, ἐπειδὴ τὰ ἀλογάκι, κάτω ἀπὸ ἕνα εἶδος σταχτεροῦ ἐπανωφοριοῦ, δὲν ἐλογάριαζε τίποτε.

Ὁ θεῖος γιὰ λίγο διάστημα εἶχε σωπάσει· ἐκατάπινε τὸ σάλιο του καὶ μὲ τὸ σάλιο τὰ πικρὰ λόγια ποὺ δὲν ἔστεκε νὰ τὰ πῆ σ' ἕνα ἀθῶο παιδί.

— Πές μου, Στελλίνο, γιατὶ ἡ μητέρα σου σοῦ φόρεσε τὰ καινούρια ; Ἐνόμιζε πὼς θὰ σ' ἔπαιρνα στὸ πανηγῦρι ; Πᾶμε στὸ χτῆμα νὰ ἐργαστοῦμε, νὰ γίνουμε ζευγολάτες...

Τὸ παιδὶ ἐκοίταξε τὶς τιράντες του, τὸ καινούριο πουκαμισάκι του, ἔσκυψε γιὰ νὰ ἰδῆ καλύτερα τὰ πανταλόνια του καὶ τὰ κίτρινα ὡραῖα σκαρπίνια του.

— Κ' ἔτσι ; — εἶπε χαμογελῶντας γιὰ ὅλα ἐκεῖνα τὰ πράματα ποὺ τοῦ ἀρέσανε πολύ.

— Πῶς κ' ἔτσι ; Ἔτσι κ' ἔτσι ! Ἔτσι ἔχανε κι' ὁ πατέρας σου, γι' αὐτὸ πέθανε φτωχός, πέρ' ἀπὸ τὸν τόπο του. Κ' ἡ μάνα σου ποιὰ νομίζει πὼς εἶναι, ἡ κόρη τοῦ Καρόλου τοῦ Μεγάλου ; Μποροῦσε τοὐλάχιστο, νὰ μοῦ πῆ νὰ περάσω μέσα.

— Αἴ, ἦταν ἀργά, κ' ἐπεριμέναμε ἀπὸ ὥρα. Ἤτανε νύχτα, σχεδόν, ὅταν ἐσηκώθηκα. Κ' ἡ μητέρα ἔλεγε : ποιὸς ξέρει μὴν ὁ θεῖος Ἰωακεὶμ ἄλλαξε γνώμη.

— Ἐγώ, ν' ἀλλάξω γνώμη ; — ἐφώναξε βάζοντας ἕνα δάχτυλο μέσα στὸ μαντῆλι τοῦ λαιμοῦ του ποὺ τὸν ἔπνιγε. — Γιατὶ ν' ἀλλάξω γνώμη ; Πότε ἄλλαξα λόγο ἐγώ ; Ὅταν δώσω τὸ λόγο μου τόνε κρατῶ, ποὺ ὁ Θεὸς νὰ σᾶς δώση τὴν κατάρα του... ὄχι. (δὲν ἤθελε νὰ καταραστῆ ἕνα ἀθῶο παιδί) εἶπα πὼς θὰ σ' ἔπαιρνα, πὼς ἂν ἤσουνα καλὸς θὰ σ' ἔκανα παιδί μου, καὶ βαστῶ, καὶ βαστῶ, καταλαβαίνεις πὼς βαστῶ τὸ λόγο μου ;

— Πάει καλά — εἶπε ὁ Στελλίνος ἤρεμα — μὰ ἡ μητέρα δὲ θέλει.

— Τὶ δὲ θέλει ;

Ἐγύρισε φοβεριστικά. Ὁ Στελλίνος τοῦ κοίταζε τὴν καμπούρα κ' ἐστράβωσε τὸ στόμα του γιὰ νὰ μὴ γελάση. Ἔπειτα ὁ Στελλίνος ἦταν ἔξυπνος, κ' ἐθυμοῦνταν ὅλες τὶς συμβουλὲς τῆς μητέρας του, πὼς τὶς ἀτυχίες τὶς στέλνει ὁ Θεὸς καὶ πὼς ἂν ἕνας εἶναι καμπούρης δὲ φταίει ὁ ἴδιος.

—Δὲν θέλει νὰ σᾶς δώσουμε πείραξη, ἐπειδὴ οἱ φτωχοὶ γίνονται πάντα ἐνοχλητικοί.

— Εὖγε, ξέρεις βλέπω πολλά ! Μὰ ἤθελες νὰ πῆς πὼς δὲν θέλεις νὰ σὲ υἱοθετήσω. Ντρέπεται γιὰ μὲ ἡ μητέρα σου ;

— Θεῖε, θεῖέ μου ! ἀγαπητέ μου θεῖε ! — ἐφώναξε τὸ παιδί, ἀρπαζόμενο ἀπὸ πάνω του καὶ φιλῶντας τον δυνατὰ στὸ λαιμό.

Αὐτὸ δὲν τοῦ τὤχε συμβουλεύση κανένας· τοὖρθε στὸ νοῦ ἔτσι, ἐπειδὴ θυμήθηκε πὼς κάθε φορὰ ποὺ ἔβαζε σ' ἐνέργεια αὐτὴ τὴ μέθοδο μὲ τὴ μητέρα του, κι' ὅταν ἀκόμη ἤτανε καταθυμωμένη, ἐσυμφιλιόνταν ἀμέσως.

— Ἄφησέ με, κατεργάρη· μοῦ κάνεις κακό.

— Ὄχι, ὄχι, ὄχι, ἂν δὲ μοῦ δώσης κ' ἐσὺ ἕνα φιλί. Ἔτσι, ὡραῖα, κ' ἕν' ἀκόμη... ἕν' ἀκόμη, καὶ δῶστε μου καὶ τὸ καμπτσίκι...

Τὸ καμπτσίκι τοῦ δόθηκε, καὶ τὰ ἔξοδα τὰ πλήρωσε τὸ ἄλογο ποὺ φάνηκε πὼς ἀναστήθηκε κάτω ἀπὸ τὸ ἐπανωφόρι του κ' ἔνοιωσε πὼς ἐπέρασε σὲ νέον κύριο.

Ὁ καμπούρης εἶχε χλωμιάσει λιγάκι· ἔψαχνε μὲ τὰ δύο του δάχτυλα τὴν τζέπη τοῦ γελέκου του κ' ἐκατάπινε τὸ σάλιο του.

Ὅταν δὲ μποροῦσε νὰ βασταχτῆ πιά, εἶπε :

— Θὰ σοῦ πῶ γιατὶ πᾶμε στὸ χτῆμα τῶν Τριῶν Σπιτιῶν ; Θέλω νὰ χτίσω ἕνα τέταρτο σπίτι, μὰ ὡραῖο· τὰ θεμέλια πιὰ εἶναι ἕτοιμα καὶ σήμερ' ἀρχίζει τὸ χτίσιμο. Θὰ βάλης ἐσὺ τὰ χρήματα στὰ θεμέλια, ἐκατάλαβες ; Ἐσύ.

⁂

Οἱ ἐργάτες ἐπεριμένανε, ἀνάμεσα στοὺς ἄσπρους σωροὺς τῶν ἕτοιμων πετρῶν γιὰ τὴν οἰκοδομήν. Ὁ Στελλίνος μὲ μιὰ πεταξιὰ εὑρέθηκε στὴν κορυφὴ τοῦ ψηλότερου σωροῦ, μὲ τὰ μπράτσα τεντωμένα σὰν τὸ ζυγὸ τῆς ζυγαριᾶς. Ἀπὸ κεῖ πάνω ἔβλεπε ὅλα καλά : τὸ χτῆμα ἀποτελούμενο ἀπὸ τέσσερα τεράστια πράσινα τετράγωνα, γύρω ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὰ φεστόνια τῶν κληματαριῶν, τὰ φορτωμένα μὲ τσαμπιὰ βαρειὰ κοκκινωπά, ἐφαινόνταν ἕτοιμα ν' ἀρχίσουνε τὸ χορὸ μὲ τὶς ροδακινὲς καὶ τὶς μηλιὲς ποὺ τὰ ὑποστηρίζανε· κι' ἔβλεπε τὰ τρία μαῦρα σπιτάκια στὸ βάθος, μὲ τὸ γαλάζιον καπνὸ ποὺ σκορπιζότανε χαμηλὰ ἐπάνω στὴ στέγη τους, ἐκεῖ κάτω ὅπου ἀνάμεσα στὶς σκιὲς ἀσπρολογοῦσε ἡ καθάρια γραμμὴ τῆς ὄχθης τοῦ Πάδου· καὶ στὰ πόδια του ἔβλεπε τὰ θεμέλια ὅμοια μὲ δύο μεγάλα ζῆτα γραμμένα ἐπάνω στὴ μαύρη σελίδα τῆς σκαμμένης γῆς. Καὶ στὸ χορταριασμένο μονοπάτι ἔβλεπε τὸ θεῖο του ποὺ προχωροῦσε πατῶντας τὴ στρογγυλή του σκιὰ τὴ χωρὶς κεφάλι. Ὅλα εἶναι ὡραῖα, ἀκόμη κι' ὁ θεῖος μὲ τὴ σκιά του χωρὶς κεφάλι : τόσον ὡραῖα ποὺ ὁ Στελλίνος γιὰ νὰ ξεθυμάνη τὴ χαρά του, αἰστάνθηκε τὴ θρασύτητα νὰ πετάη πετρίτσες στὸ ἕνα καὶ στὸ ἄλλο, ὅπου λάχει, ἀκόμη καὶ στὴ ράχη τῶν τῶν καὶ στὴ καμπούρα τοῦ θείου, σκύβ καὶ σηκωνόμενος πάντα σὲ ἰσορροπία, μ ἕνα του πόδι ἐπάνω σὲ μιὰ πέτρα πού νιότανε.

— Στελλίνο, ἄκουσε : τ' εἶν' αὐτὸ πο νεις, ποὺ νἄχης τὴν κατάρα τοῦ Θεοῦ.

Ὄχι, δὲν πρέπει νὰ καταριῶμαι ἀθῶο παιδί, ἀκόμη κι' ὅταν κάνει κα κ' ἔπειτα δὲν ἤξερε γιατί, ὁ καμπούρ θεῖος αἰσθανόταν εὐχαρίστησι νὰ βλέπ Στελλίνο νὰ κάνη σὰν ἀλάνης. Οἱ ἐργάτε χανε τραβηχτῆ πίσω· καὶ τοῦ φάνηκε ἤτανε πιὸ ντροπαλοὶ κ' εἴχανε περισσ σέβας, ἐκείνη τὴν ἡμέρα, μόνο γιατί ὁ Σ λίνος ἐπετοῦσε πέτρες.

— Λοιπόν, κατέβα ! Νά, τὰ χρή ἂν δὲν κατεβῆς, θὰ τὰ ρίξω ἐγώ, κατερ

Μ' ἕνα πήδημα ὁ Στελλίνος εὑρέθηκε τω, μὲ τὶς φοῦχτες ἑνωμένες, ποὺ τὶς νάκλεισε ἀμέσως γιὰ νὰ κουδουνίση μέσ χρήματα. Κ' ἔτσι ἐπήδησε μέσα σ' ἕν τὰ ζῆτα, ὅπου πιὰ ὁ ἐργάτης ἐπερίμενε μ μιστρί, μὲ τρία τοῦβλα κ' ἕνα σωρὸ λάσπ

Οἱ ἄλλοι ἐσκύβανε γιὰ νὰ ἰδοῦν ἀπὸ τ λος τῶν θεμελιῶν, κι' ἀπὸ κεῖ ἐπάνω τα σινα μάτια τοῦ καμπούρη ἐκοιτάζανε λ κοπῶντας τὸ Στελλίνο, ποὺ ὀρθὸς ἐκεῖ ἔμοιαζε σὰν κανένα ἀγαλματάκι μόλις ξ μένο.

— Πίσω ὅλοι· χτίζω ἐγώ, — ἐφώναξ παιδάκι χτυπῶντας διαρκῶς τὰ χρήματα τὶς φοῦχτες του καὶ κοιτάζοντας μ' ἕνα μονάχα μέσα στὰ κλειστὰ χεράκια του πα, ἦταν ὅλο, μέσα, τὸ μονόλεπτο, τ λεπτο, ἡ πεντάρα, ἡ δεκάρα, ἡ δραχμ τάληρο. Αὐτὸ φαινότανε ὁ πατέρας, ἡ θ ἡ μητέρα καὶ τἆλλα τὰ παιδάκια.

— Πίσω, ὅλοι, λέω· ἂν ὄχι δὲν κάνω ποτε.

Ὁ καμπούρης ἅπλωσε τὰ μπράτσα μπρο στοὺς δύο ἐργάτες ποὺ προβάλανε μαζὶ μ παιδὶ καὶ τοὺς τράβηξε λίγο πίσω : ἔπ νὰ ὑπακοῦνε στὸν πραγματικὸ κύριο. Ἀλ κι' ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ μέσα ἔπρεπε νὰ βγῆ καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ ὁ Στελλίνος σκυ νος μέσα στὸ λάκκο ἐχάθηκε, ἤτανε σὰν γαλματάκι θαμένο. Μέσα στὴν ἀπόλυτη πὴ τοῦ κάμπου, ἀκουόταν ὁ θόρυβος μιστριοῦ ποὺ χτυποῦσε στὰ τοῦβλα· ἐπ ἔσχισε τὸν ἀέρα σὰν φωνὴ γερακιοῦ κ Στελλίνος εὑρέθηκε ξανὰ ἐπάνω, ἀπὸ τ' ἄ μέρος τοῦ λάκκου, τεντωμένος γιὰ νὰ ἰδῆ ἔργο του.

Γυρίζοντας στὸ σπίτι τὸ βράδυ ὁ Στελλ εἶπε :

— Τὸ ζήτημα εἶναι πὼς ἡ μητέρα θέλει.

Ὁ καμπούρης ἔσκυψε στ' αὐτί του.

— Τὶ πρᾶμα ;

— Νὰ γίνω παιδί σου. Λέει πὼς καλύτ νὰ πᾶμε μακρυνὰ νὰ κάμη τὴν ὑπηρέτ καλύτερα. Συχνὰ οἱ φτωχοὶ γίνονται πιὸ ξιοι ἀπὸ τοὺς πλούσιους. Ὅμως...

— Ὅμως, Στελλίνο, ὅμως ;.. Τί ;

Ὁ Στελλίνος ὀρθάνοιξε τὰ μάτια του λάμψανε κι' ἀμέσως ἐκλείσανε.

Ἐξανακούμπησε, μάλιστα ἔβαλε τὸ φαλάκι του στὰ γόνατα τοῦ ἀνθρώπου κ' κεῖνος ἔκαμε μιὰ κίνηση νὰ τὸ διώξη, μ πειτα ἔσφιξε τὰ γόνατά του γιὰ νὰ μείνη λύτερα τὸ παιδάκι, καὶ ἄνοιξε τὸ μαντῆλι λαιμοῦ γιατὶ ἔνοιωθε ξανὰ νὰ πνίγεται. λος ἐτινάχθηκε κ' ἐκατάπιε τὸ σάλιο του, τάζοντας τὸ φεγγάρι ποὺ μὲ τὴ σειρά του φαινότανε πὼς ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ δρόμου ἐκοίταζε, φουσκωμένο καὶ κόκκινο σὰν αὐτόν, μόνο σὰν κι' αὐτόν. Ὅμως...

(Μεταφρ. Γ. Σπαταλᾶ) **ΓΚΡΑΤΣΙΑ ΝΤΕΛΕΝ**

ΝΕΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ

ΤΟΥ κ. ΔΗΜ. ΒΟΥΤΥΡΑ

Πάλι ἦρθαν ἡ χειμωνιάτικες βραδιὲς καὶ άλι μαζευτήκαμε στὸ εὐρύχωρο μὲ τὸ χαμηὸ ταβάνι ὑπόγειο. Κι' ἀκοῦμε ὅπως ἄλλοτε, αμπὰ νὰ μᾶς ἔρχωνται ἀπ' ἔξω οἱ κρότοι οῦ τράμ, τῶν αὐτοκινήτων τὸ μούγκρισμα αὶ μαζὶ σαλπίσματα, σφυρίγματα, φωνές! ... Τὰ χοντρὰ πατόξυλα του ταβανιοῦ, τὰ σαακοφαγωμένα, μοῦ φάνηκαν πὼς λίγυζαν ἀόμη περισσότερο, σὰν ἕτοιμα νὰ πέσουν ρίνοντας στὶς κεφαλὲς μαζὶ μὲ τὰ κομμάτια ους, ὅτι εἶχε τὸ μπακάλικο ποὺ βρισκόταν ἀὸ πάνω ἀπ' τὸ τὸ ὑπόγειο.

Μὰ καὶ σὲ μερικοὺς φίλους ποὖχα μῆνες ὰ δῶ, καὶ σαὐτοὺς διρινα κάτι, μιὰ ἀλλαή, πὼς εἶχαν λιγύσει ίγο. Καὶ ἤτανε νέοι κόμα. Ἀλλοίμονο ὅως! Ἡ βιοπάλη ἡ σηερινὴ ἡ ἀγρία, καντᾶ σαράκι ποὖχε άει κέτρωγε τὰ ξῦλα οὺ πάνω ἀπ' τὸ κεφάμας κρεμῶνταν.

Νὰ ὅμως: σὲ λίγο λία. Τὸ κρασὶ εἶχε άνη τὸ θαῦμα του. ναψε ἡ συζήτησι, ἡ ὁαὶ δὲ διέκρινα πιὰ αὐτοὺς τὴν ἀλλαγή, ὸ λίγυσμα. Πᾶνε χαῆκαν. Ἄ, τὰ καϋμέα τὰ ξῦλα ποὺ πάνω π' τὸ κεφάλι μας ρεμῶνταν.

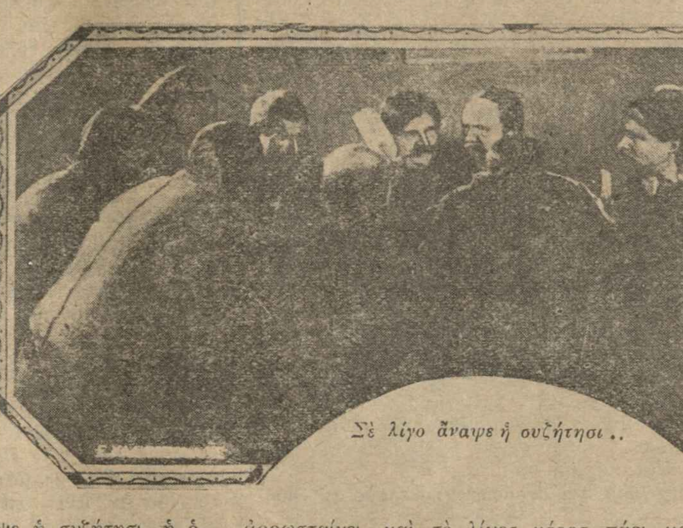

Σὲ λίγο ἄναψε ἡ συζήτησι..

Νὰ ὅμως: σὲ λίγο ἄναψε ἡ συζήτησι, ἡ ὁλία. Τὸ κρασὶ εἶχε κάνη τὸ θαῦμα του. Καὶ διέκρινα πιὰ σαὐτοὺς τὴν ἀλλαγή, τὸ λύσμα. Πᾶνε χαθῆκαν. Ἄ, τὰ καϋμένα τὰ λα δὲν ἔχουν, δὲν πίνουν κρασί. . .

Τὴ συζήτησι ποὖχαμε, τὴ διέκοψε σὲ μιὰ τιγμὴ ὁ ταβερνιάρης γιὰ νὰ μᾶς διηγηθῆ α πάθημά του. Τοῦ εἶχαν ἀνοίξει τὸ σπίτι υ κλέφτες καὶ τὸν ἔγδυσαν. Καὶ τὤχε καὶ αρὰ τὤχε καλὰ κλεισμένο μὲ νέες κλειδαιές. . .

— Εἶνε ἀλήθεια, εἶπε κάποιος ἀπὸ μᾶς, πὼς ολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς διαρρῆκτες εἶνε διαβοάνθρωποι. Ἔχουν βρῆ δικά τους ἐργαλεῖα αὶ πολλὰ εἶνε γνωστὰ στὴν ἀστυνομία. Ἔουν σιδεράκια ποὺ ἀνοίγουν τὶς κλειδαριὲς αὶ ἄλλα διάφορα μικρὰ καὶ μεγάλα. Αὐτό, οὺ τὸ σκέφθηκα πολλὲς φορές, μὲ παρηγόησε. Γιατὶ σκέφθηκα, πὼς δὲ βγάζει μόνον ουτοὺς αὐτὸς ὁ τόπος, ἀλλὰ βγάζει καὶ δυατὰ μυαλά, ποὺ ἡ μοίρα, γιὰ νὰ μὴν πάη αλὰ αὐτὸς ὁ τόπος, τὰ πετᾶ στὴν ἄκρη, τὰ ιώχνει ἀπ' τὴν κοινωνία! . . .

— Μὰ τὸ θεὸ καλὰ τὄπες, μίλησε καὶ ὁ έρο Δοντῆς δικηγόρος, ὁ γέρος τῆς παρές μας. Ἔχω καὶ γὼ αὐτὴ τὴν ἰδέα! Ἐδῶ ερισσότερο ἀπ' ἄλλον τόπο, χάνονται ἄνθρωοι γεννημένοι μὲ κάποιο ταλέντο. Καὶ ὅ,τι αλὸ ξεμυτίσει, ἂν δὲν ἔχει ἀγκάθια, πνίγεαι. Ἂς ἀφήσουμε ὅμως αὐτὰ καὶ νὰ σᾶς διγηθῶ γιὰ ἕναν ἄνθρωπο μὲ ταλέντο, ποὺ νώρισα.

Εἴμαστε ἀπὸ παιδιὰ μαζί. Μέναμε στὴν ἴδια ειτονιὰ καὶ πηγαίναμε στὸ ἴδιο σχολεῖο καὶ τὴν ἴδια τάξι. Μὰ αὐτὸ ἦταν διαολόπαιδο! ... αὶ τὶ δὲ σκάρωνε; Θέλετε παιχνίδια περίερα, ἀμαξάκια νὰ τρέχουν μόνα, καὶ μόνα, αὐὸ τὸ παιδάκι τἄκανε καὶ χωρὶς νὰ δῆ ἄλλα έτοια. Φτωχόπαιδο. Καραγκιοζάκια νὰ κουοῦν χέρια πόδια. Πῶς διάολο τὰ κατάφερνε; Εἶχε καὶ μιὰ τέχνη κι' ἄνοιγε τὰ συρτάρια οὺ ἔχαναν τὸ κλειδί, χωρὶς νὰ πειραχτῆ ἡ κλειδαριά. Στὸ σχολεῖο τὸν λατρεύαμε γι' αὐτό, στὸ Ἑλληνικό, γιατὶ ἄνοιγε τὸ συρτάρι τοῦ δασκάλου καὶ διορθώναμε τοὺς βαθμούς μας.

Εἶχε καὶ μανία νὰ κάνη λάσπη, πηλό, καὶ νὰ χτίζη κάτι σπιτάκια περίεργα. Σ' αὐτὸ ὧρες παιδευόταν. Καὶ ὅταν ἐμεῖς παίζαμε μέσ' στὰ χωράφια, αὐτὸς καθόταν ἐκεῖ, σκυμμένος καὶ πολεμῶντας νὰ χτίση τὸ σπίτι, τὸν πύργο του.

Ἔτσι, χωρὶς νὰ πάψη ἔκανε τέτοια. Φθάσαμε στὸ σχολαρχεῖο. Ἀλλ' ἐδῶ κάτι συνέβηκε. Ὁ πατέρας του, ποὺ ἦταν μαραγκός, ἀρρωσταίνει, καὶ σὲ λίγες μέρες πάει καλιά του. Τότε τὶ ἔγινε; Ὁ γυιὸς ποὺ ἐπιθυμοῦσε νὰ σπουδάση μηχανικὸς καὶ ἀρχιτέκτονας, ἔτσι ἔλεγε, ἄφησε τὰ βιβλία, τὴ σπουδὴ καὶ πῆγε νὰ δουλέψη, νὰ κουβαλᾶ λάσπη στοὺς χτίστες, μὲ τὸν πηλοφόρο! Ναί. Μὰ τὶ νἄκανε; Εἶχε δυὸ ἀδελφὲς μικρὲς καὶ τὴ μάννα του ἄρρωστη, ποὺ δὲ μποροῦσε νὰ κάνη καμμιὰ δουλειά!

Ἔτσι τὸ παιδί, ποὺ ὅλοι τὸ θαυμάζαμε ποὺ ἤτανε τὸ πρῶτο στὰ μαθηματικά,—Λέω πρῶτο; Ἦταν κάτι ποὺ δὲ βρίσκεται εὔκολα.—Τὰ μαθηματικὰ δὲν τὰ μελετοῦσε σχεδὸν διόλου, σὰ νὰ τἄξερε ἀπὸ πρίν, νὰ τἄχε διδαχθῆ κἄποτε, μιὰ φορὰ κ' ἕναν καιρό. Αὐτὸ λοιπὸν τὸ παιδὶ κουβαλοῦσε λάσπη στοὺς χτιστάδες. Ἔφυγαν καὶ ἀπ' τὴ γειτονιά μας καὶ πῆγαν σ' ἄλλη. Εἶχαν βρῆ σπίτι μικρότερο. . .

Ὅταν μετὰ καιρὸ τὸν εἶδα, τὸν βρῆκα, ἀλλαγμένο πολύ, στοὺς τρόπους, στὸ πρόσωπο. Καὶ μὲ τὴν τσιμπίδα τοῦ ἔβγαζες τὰ λόγια.

—Αχ, δὲν ξέυρεις τὶ τραβῶ κ' ἐγὼ ἀπ' αὐτὴν..

Εἶχε γίνη καὶ χτίστης.

Πέρασε ἀρκετὸς καιρὸς χωρὶς νὰ τὸν δῶ. Εἶχα γίνη δικηγόρος πιά, ὅταν μιὰ μέρα νὰ καὶ τὸν βλέπω. Ἦταν φτωχικὰ ντυμένος, μὲ παληόρουχα. Μοῦ εἶπε καὶ νέα του πολλά. Ἡ ἀδελφές του εἶχαν παντρευθῆ καὶ ἡ μάννα του εἶχε πεθάνει. Κι' αὐτὸς εἶχε παντρευθῆ. Φτώχια ὅμως, φτώχια, δουλειὲς λίγες, μεροκάματο μικρό. . . Μοὖπε καὶ πὼς ἡ γυναῖκα του ξενόπλενε γιὰ νὰ τὰ φέρουνε βόλτα. . .

Τὸν εἶδα καὶ πάλι. Ἦρθε ἕνα βράδυ στὸ γραφεῖο μου, τοὖχα πῆ δρόμο, ἀριθμό, καὶ ἦρθε. Εἶχε κάποια ὑπόθεσι μ' ἕναν κύριο πλούσιο, ποὺ δὲν τοῦ πλήρωνε τὰ μεροκάματα ποὺ τοὖχε κάνη, τοὔδινε ὅσο αὐτὸς ἤθελε πατῶντας τὴ συμφωνία. . .

Ἦταν καλοκαίρι καὶ εἶχα τὰ παράθυρα ἀνοιχτά. Φωνὲς παιδιῶν καὶ γέλια ἐρχόντουσαν ἀπ' τὸ δρόμο.

Καπνίζαμε χωρὶς πιὰ νὰ μιλοῦμε. Εἴχαμε πῆ πολλά, καὶ γιὰ τὴν ὑπόθεσι καὶ ἄλλα διάφορα. Ξαφνικὰ ἀπὸ τὸ διπλανὸ δωμάτιο, ποὺ μᾶς χώριζε τρίφυλλη πόρτα, ἕνας κρότος γλυκὸς ἦρθε . . .

Ὁ Χρῆστος, ἔτσι τὸν λέγανε, σήκωσε τὸ κεφάλι σὰν πετεινὸς ποὺ ἀκροάζεται λάλημα ἄλλου πετεινοῦ. . .

— Χρυσάφι, εἶπε, ἔπειτα, λίρες! . .

Καὶ ὁ κρότος ὁ γλυκὸς ξακολουθοῦσε. Κάποιος μετροῦσε λίρες ρίχνοντάς τες ἀπὸ λίγο ψηλά.

Ἐγὼ κοίταζα τὸ Χρῆστο ποὺ ἄκουγε τὸν κρότο τους.

— Μωρέ, μωρέ, ἔλεγε κάποτε, ἔχει πολλές! . . .

Ὁ κρότος ἔπαψε. Ὁ Χρῆστος τώρα μὲ κοίταζε:

— Εἶδες, εἶδες; μοῦ εἶπε. Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος νὰ πάρῃ! . . .

— Ἔ, τὶ νὰ γίνῃ τοῦ ἔκανα γώ, ἄλλοι εἶνε εὐτυχεῖς σαὐτὸν τὸν κόσμο, κι' ἄλλοι δυστυχεῖς! . . Αὐτὸς εἶνε χρηματιστής. . .

— Δὲν πᾶ νἆνε! . . . Θὰ κάνω καὶ γὼ λεφτά! . . . Θὰ τὸ δῆς! . .

— Πῶς καϋμένε;

— Θὰ τὸ δῆς, μοῦ ἀπάντησε μ' ἕνα βίαιο κούνημα τοῦ χεριοῦ του, τοῦ δαχτύλου του.

* * *

Ἔκανα καιρὸ νὰ τὸν δῶ, καὶ ὅταν τὸν εἶδα, τὸν εἶδα ἀλλαγμένο. Εἶχε γίνη κύριος. Ντυμένος μὲ ὡραῖα ροῦχα, μπαστοῦνι χοντρό, καδένα χρυσῆ. Καὶ εἶχε χοντρίνει.

Θυμήθηκα τὰ λόγια του, ποὺ μοῦ εἶπε κείνη τὴ βραδιὰ ὅταν ἄκουσε τὸν ἦχο τοῦ χρυσοῦ.

— Ἔ, τοῦ εἶπα, βλέπω πὼς ὅ,τι μοῦ εἶχες πῆ, τὸ κατώρθωσες! . . .

— Τί; μὲ ρώτησε σὰ νὰ τὸν πείραξα μαὐτό, σουφρώνοντας τὰ φρύδια.

— Ὅτι θὰ γίνῃς πλούσιος. Τὸ λησμόνησες. . . Μιὰ βραδιὰ ποὺ ἄκουσες κεῖ τὶς λίρες στὸ γραφεῖο μου. . .

— Ἄ, ἄ, ἔχεις δίκαιο! . . . Τώρα τὸ θυμήθηκα, ἔχεις δίκαιο! . . Βρέ! . . Ναί. . .

— Ἔ, δὲν ἔγινες; . . . Ἔτσι μοῦ φαίνεσαι ἀπὸ τὸ παρουσιαστικό σου. . . Ἐγὼ τὸ βλέπω καὶ χαίρουμαι μὲ τὴν καρδιά μου! . .

— Σὲ πιστεύω, μοῦ ἀπάντησε. Ναί, ἔκανα

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΓΡΑΒΑΤΑΣ

Ἡ γραβάτα κατέχει σήμερα σπουδαία θέσιν στὸ ἀνδρικὸ ντύσιμο, τόσο πολὺ μάλιστα, ὥστε καὶ αὐτὸ τὸ αὐστηρὸν ἐγκυκλοπαιδικὸ λεξικὸν νὰ ὁμολογῇ ὅτι ἕνας ἄντρας τότε μόνο κατέχει τὸ μυστικὸ τοῦ ὡραίου καὶ κομψοῦ ντυσίματος, ὅταν ξέρει νὰ δέσῃ τὴν γραβάτα του.

Ὁ Μπρουμέλ, ὁ βασιλεὺς τῆς κομψότητος στὴν Ἀγγλία, τὸ μοντέλλο τοῦ καλοντυμένου κυρίου, ἦταν ὅλη τὴν ἡμέραν στὰ νεῦρα του ὁσάκις δὲν κατώρθωνε νὰ δέσῃ «μὲ τὴν πρώτην» τὴν γραβάτα του.

Εἰς τὸ Κόμο τῆς Ἰταλίας διωργανώθηκε διεθνὴς διαγωνισμός, γιὰ τὴν κρεασιὸν τῆς πιὸ κομψοδεμένης γραβάτας. Στὸν διαγωνισμὸν αὐτὸν ἔλαβον μέρος 1800 καλλιτέχναι, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ πολλοὶ Κινέζοι καὶ Ἰάπωνες.

Ἐν τούτοις ἡ γραβάτα δὲν ἦτο πάντοτε τὸ ἀπαραίτητο συμπλήρωμα τοῦ ἀνδρικοῦ ντυσίματος.

Οἱ κομψευόμενοι τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν καὶ τῆς ἀρχαίας Ρώμης, οἱ μεγιστᾶνες τοῦ Βυζαντίου, μὲ τὶς πολυτελέστατες φορεσιές τους, καὶ οἱ κομψοὶ καὶ οἱ φιλάρεσκοι ἱππόται τοῦ Μεσαίωνος δὲν εἶχαν ἰδέα τῆς γραβάτας, ἡ ὁποία ἐνεφανίσθη στὴν Εὐρώπη περίπου τὸν 16ον — 17ον αἰῶνα.

Καὶ ἰδοὺ πῶς ἐνεφανίσθη ἡ γραβάτα: Κάποτε ἔφθασε στὴν Γαλλία ἕνα νέο σύνταγμα Κροατῶν σωματοφυλάκων τοῦ Λουδοβίκου 14ου. Οἱ ἄνδρες τοῦ συντάγματος εἶχαν δεμένη στὸ λαιμὸ ἐν εἴδει γραβάτας μιὰ πολυτελῆ ἐσάρπα, στολισμένη μὲ πολύτιμες δαντέλλες. Τὸ κομψὸ αὐτὸ στολίδι ἄρεσε στὸν Λουδοβῖκον 14ον, ὁ ὁποῖος μίαν ἡμέραν ἐνεφανίσθη εἰς τὴν αὐλή του μὲ μιὰ γραβάτα ὁμοίαν μὲ τὴν τῶν Κροατῶν στρατιωτῶν. Ἔτσι τὴν ἀρχὴν τῆς γραβάτας τὴν δίδει ὁ Λουδοβῖκος 14ος.

Ὅπως ἦτο ἑπόμενον τὴν ἄλλη μέρα ὅλοι οἱ αὐλικοὶ ἔσπευσαν νὰ τὸν μιμηθοῦν. Καὶ ἡ περίεργος ἐκείνη ὅσο καὶ κομψὴ ἐσάρπα τὸ ὄνομά της ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες εἶχαν εἰσαγάγει «Κροάτα». Ἀ ἔγινε «Κροβάτα» σιγὰ-σιγὰ « βάτ», ὅπως τὴν λέγουν οἱ Γάλλ Εὐρωπαῖοι καὶ ὕστερα «Γραβάτ τὸ ἐξελληνίσαμεν ἐμεῖς. Ἔκτοτε ἡ ἔμεινε τὸ ἀπαραίτητο συμπλήρωμα το κοῦ ντυσίματος. Ὁ Λουδοβῖκος 14ος ἐγκαινίασε καὶ ἕνα παράξενο καὶ πρ ἀξίωμα, τὸ ἀξίωμα τοῦ «κραβατιέρ». τλον αὐτὸν εἶχον δύο ὡρισμένοι εὐ τῶν ὁποίων μοναδικὸν καθῆκον ἦταν σέχουν διαρκῶς ἐὰν ἡ βασιλικὴ γραβάτ ἐν τάξει. Μόλις ἔβλεπαν νὰ μετατοπ νὰ λύνεται ὁ φιόγκος της, ἔσπευδαν διώρθωναν. Ὅταν ὁ βασιλεὺς τὸ βράδ ζε τὴν στολήν του ὁ «κραβατιὲρ» ἔλ βασιλικὴ γραβάτα καὶ πήγαινε νὰ τὴ δώση στὸν διευθυντὴν τοῦ βασιλικοῦ ρίου

* * *

κάτι παραδάκια. . . Κατώρθωσα κάτι. . . Ἔχω, ἔχω, ἀρκετά! . . . Ἔ. Καὶ καλὰ πάω. . . Ἂς λέμε τὴν ἀλήθεια. . .

Καθίσαμε σ' ἕνα καφενεῖο καὶ ἤπιαμε καφέ. Ἐκεῖ μοῦ ξηγήθηκε, μοῦ εἶπε περισσότερα. Εἶχε κατορθώση μὲ ἐργολαβείες νὰ κερδίσῃ. Σιγὰ-σιγὰ ἔπειτα, ἔκανε ἕνα σπίτι, γιὰ δικό του, δεύτερο, τρίτο. Καὶ ὅλα μεγάλα. Τὸ τρίτο μάλιστα, πολὺ μεγάλο. . .

Ἀπ' τὴν ἡμέρα αὐτὴ τὸν ἔβλεπα συχνά. Ἐρχόταν στὸ γραφεῖο μου καὶ καθόταν ὧρες.

Ὅταν πλησίαζε ὁ Σεπτέμβριος καὶ τοῦ εἶπα πὼς θἄλλαζα σπίτι, μοῦ πρότεινε νὰ πάω σὲ δικό του. Δέχτηκα καὶ νοίκιασα δικό του, τὸ πρῶτο πάτωμα. Ὡραῖο σπίτι, ἀλλὰ τὶ τραβήξαμε, τὶ τράβηξε ἡ γυναῖκα μου ἐκεῖ!

Ἡ γυναῖκα τοῦ Χρήστου, ἂν δὲ μάλωνε τρεῖς, τέσσερις φορὲς τὴν ἡμέρα, δὲν ἡσύχαζε λίγο. Καὶ μάλωνε γιὰ τὸ τίποτα, ζητοῦσε νὰ μαλώσῃ μὲ κάθε τρόπο. Εἶχε καὶ μιὰ ἀνεψιά της γιὰ δουλάκι, ἕνα ἀσχημομούρικο κορίτσι, καὶ αὐτὸ ἔβαζε νὰ κάνῃ ἀρχή. Πετοῦσε πετρίτσες, σκουπίδια.. Κεῖ ποὺ καθόσουν ἀμέριμνος καὶ λιαζόσουν στὴν ταράτσα, μποροῦσε νὰ σοὖρθῃ φράπ! μιὰ λεμονόκουπα! . . . Τὄπαθε ἡ γυναῖκα μου. Τὰ σκουπίδια τους πάλι τἄρριχναν στὴν αὐλή. Ποὺ διαμαρτυρήθηκε ἡ γυναῖκα μου γιὰ τὴ λεμονόκουπα, κ' ἔβρισε τὸ δουλάκι, ποὺ τὴν κοίταζε μισοκρυμένο στὸ πεζοῦλι, βγῆκε ἡ κυρά του. Ποιὸς καὶ ποιὰ μποροῦσε νὰ τὰ βγάλῃ μὲ τὴ γλῶσσα της! . . . Ἦταν ποταμὸς φουσκωμένος, πλημμύρα, καταράχτης ὁ Νιαγάρας! . . . Αὐτὸς ἀναστέναξε:

— Ἄχ, δὲν ξέρεις τὶ τραβῶ κ' ἐγὼ ἀπ' αὐτή, δὲν ξέρεις! . . . Μὰ αὐτὴ δὲν εἶνε γυναῖκα, εἶνε τὶ νὰ σοῦ πῶ τὶ εἶνε! . . . Ὅταν εἴχαμε φτώχια δὲν ἤτανε σ' αὐτὸ τὸ βαθμὸ καυγατζοῦ! . . . Ἅμα κάναμε κάτι, κάτι, τότε ἀντὶ στὸ καλὸ τὴν πῆρε τὸ ρέμα! . . . Θὰ τῆς μιλήσω. . .

Θὰ τῆς μίλησε, εἶμαι βέβαιος. Ἀλλὰ κουφοῦ τὴν πόρτα ἂν χτυπᾷς. . . Τίποτε δὲν ἔγινε. Ἀφοῦ τσακώθηκε τὴν ἄλλη μέρα μὲ μιὰ ἄλλη οἰκογένεια, ἔπειτα μἄλλη, ἄλλη, ἦρθε καὶ σὲ μᾶς.

Ἦταν ἀδύνατο νὰ μείνωμε καὶ ἀναγκάστηκα νὰ βρῶ ἄλλο σπίτι καὶ νὰ φύγουμε μέσα καὶ σὲ μιὰ βαροχειμωνιά. . . Νεροχιόνιζε. Βράχηκαν καὶ τὰ ἔπιπλα, τὰ στρώμματα.

Ὁ Χρῆστος σὰ νὰ δυσαρεστήθηκε ποὺ ἔφυγα, κ' ἔπαψε νἄρχεται στὸ γραφεῖο μου. Ἦρθε πρῶτα κάνα δυὸ φορές, γιὰ νὰ δείξῃ πὼς δὲν πειράχτηκε, ὕστερα τὄκοψε. . .

Ἕνα ὡραῖο πρωῒ ἀκούω τὴν πόρτα νὰ χτυπᾷ δυνατὰ καὶ γρήγορα. Ἤμουν ντυμένος κ' ἔπινα τὸν καφέ μου. Ἔτρεξα νὰ δῶ ποιὸς χτυπᾷ ἔτσι. Ἦταν ὁ Χρῆστος μὲ τὸ χρῶμα του ἀλλαγμένο.

— Ἄνοιξέ μου, μοῦ λέει.

Τοῦ ἄνοιξα καὶ τὸν ἔμπασα μέσα.

— Τὶ εἶναι, τί τρέχει; τὸν ρώτησα.

— Θὰ σοῦ πῶ, θὰ σοῦ πῶ, μοῦ ἀπάντησε. Κάτι ὄχι καλό! . . .

Τὸν ὁδήγησα σ' ἕνα μικρὸ γραφεῖο, ποὖχα στὸ σπίτι.

— Γιὰ πέ μου. . .

Εἶδε γύρο καὶ στράφηκε καὶ πρὸς τὴν πόρτα. . .

— Μήπως θέλεις νὰ τὴν κλείσω; τὸν ρώτησα.

— Ναί, ναί, κάνε μου τὴ χάρι, μοῦ ἀπάντησε.

Τὴν ἔκλεισα.

— Ἂν καὶ ὅλοι εἶνε ἀκόμα στὸ κρεββάτι...

Στεκόμουν ὄρθιος.

— Κάτσε, μοῦ εἶπε.

Κάθισα.

— Γιὰ πέ μου λοιπόν, τὶ σοῦ συνέβηκε;

— Τώρα θὰ σοῦ πῶ. . .

Ἔβγαλε τὸ καπέλο του καὶ τ' ἀκούμπησε στὸ τραπέζι. Καὶ ἄρχισε σιγὰ-σιγὰ νὰ μοῦ λέῃ, νὰ μοῦ λέῃ ἕνα μυστικό του, πὼς ἔγινε πλούσιος. Εἶχε κάνει ἐργοστάσιο κιβδήλων νομισμάτων! . . Αὐτὸς ὁ ἴδιος, δικά του ἔργα ἦταν ὅλα. Καὶ τὸ ἐργοστάσιο τὄχε σὲ ὑπόγειο βαθὺ τοῦ σπιτιοῦ του, ποὺ κανεὶς δὲν ἔμπαινε, παρὰ μόνο ἕνας σύντροφός του. Καὶ μόνο ἡ γυναῖκα του ἤξερε τὶ ἔκαναν ἐκεῖ μέσα, αὐτὴ μόνον. . .

Συνήθιζε νὰ ξυπνᾷ πρωῒ πολύ, ξημερώματα. Καὶ ἦταν ἀδύνατο νὰ μὴν πάῃ κάτω στὰ μηχανήματα καὶ χωρὶς νἄχῃ δουλειά, νὰ καθίσῃ, νὰ τὰ δῇ, νὰ σκεφθῇ. Αὐτὴν τὴν ἡμέρα τὸ ἴδιο εἶχε κάνῃ, ἂν καὶ εἶχε σηκωθῇ μὲ κακιὰ διάθεσι. Ὄνειρα τὸν εἶχαν τρομάξῃ τὴ νύχτα καὶ μάλιστα ἕνα, ποὺ δὲ μποροῦσε νὰ τὸ θυμηθῇ.

Ἡ γυναῖκα του κοιμῶταν. Κατέβηκε κάτω στὸ ὑπόγειο. Τὸ δουλάκι γύριζε στὴν αὐλή, πετοῦσε πετρίτσες στὶς γάτες. . . Ἡσυχία μέσα κεῖ. Σβυστὰ ἔφθαναν τὰ λαλήματα τῶν πετεινῶν.

Ξαφνικά, χτυπήματα δυνατὰ στὴ σιδερένια ἐξώπορτα καὶ σπρωξήματα σὰ νἄθελαν νὰ τὴν βιάσουν, τὸν ἔκαναν νὰ πεταχθῇ καὶ νὰ δῇ ἀπὸ μικρὸ παραθυράκι τοῦ ὑπογείου ποὺ ἦταν πρὸς τὸ μέρος τῆς αὐλῆς.

Ἡ μικρὴ δούλα πήγαινε ρωτώντας κοντὰ στὴν πόρτα.

Στὸ νοῦ τοῦ Χρήστου παρουσιάσθηκε κείνη τὴ στιγμὴ τὸ ὄνειρο, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ θυμηθῇ. Καὶ πρὶν δῇ ποιοὶ θὰ παρουσ με τὸ ἄνοιγμα τῆς πόρτας, τὄξερε.

Κ' ἔτσι ἦταν ὅπως τὸ ὄνειρο. Εἶδε μικοὺς νὰ μπαίνουν ὁ ἕνας πίσω ἀπ' λον. . .

Γρήγορα ἔφυγε. Τὶ ἄλλο θέλανε κεῖ παξε κάτι χρήματα ποὖχε κάτω, ἕνα κ' ἔφυγε ἀπὸ ἕνα στενὸ διάδρομο, ἡ αὐλίτσα ποὔβγαινε σ' ἄλλον δρόμο, πίσ τὸ σπίτι του. Τὸν εἶχε κάνῃ ἐπὶ τούτ ἀφαιρέσῃ ἕνα κομμάτι οἰκοπέδου, μιὰ λουρίδα ἀπ' ἄλλο σπίτι του, γιὰ νὰ τὸν μὴ καμιὰ φορὰ τὰ φέρει ὁ διάβολος. .

Πῆγε πρῶτα στὸ σύντροφό του καὶ τ γιὰ τὴν ἐπίσκεψι τῶν ἀστυνομικῶν, ἔπει θε σὲ μένα.

— Μπορεῖ νὰ μὴν εἶνε γι' αὐτό, το ἅμα τελείωσε.

— Ὄχι, ὄχι, γι' αὐτὸ ἦρθαν, κάποι πρόδωσε! . . . Μὰ ποιός, ποιός;

Κ' ἔτσι ἦταν ὅπως ἔλεγε. Τοὺς εἶχαν δώσῃ καὶ ἡ ἀστυνομία βρῆκε ὁλόκληρο στάσιο κάτω στὰ ὑπόγεια. Ἔργα τοῦ Χρ Μαζὶ βρῆκαν κ' ἕνα κασόνι πετρελαίου, το δεκάρες. Ἀλλὰ νομίσματα δὲν ἀ ψαν. Ὅλα αὐτὰ τὰ πῆγαν στὴν ἀστυνο

Ἀπὸ φίλους μου ἀστυνομικοὺς ἔμαθα ποιὸς τοὺς πρόδωσε. Ὁ Χρῆστος εἶχε τὴν προηγούμενη μέρα ἕνα γερὸ καυγᾶ γυναῖκα του. Καὶ αὐτὴ γιὰ νὰ τὸν ἐκδ εἶπε τὶ ἔκανε ὁ ἄντρας της, σὲ μιὰ φίλη μιὰ φτωχιὰ κοτσομπόλα, ποὺ τὴν εἶχε ν φέρνει νέα τῆς γειτονιᾶς. Ἡ φίλη της ἐ καὶ τὄπε στὸν ἄντρα της, καὶ ὁ ἄντρας τ καὶ δυὸ πῆγε στὴν ἀστυνομία. . .

Κατώρθωσα νὰ τοῦ πουλήσω τὰ σπίτια καὶ νὰ τοῦ δώσω τὰ λεφτά τους. Τὰ πῆ ἔφυγε. Ἔλαβα ἀπ' τὴν Ἀμερικὴ τρία, ρα γράμματά του καὶ μετὰ τίποτα.

Στὴν γυναῖκα του δὲν ἔδωσε πεντάρα νὰ τὴν ἐκδικηθῇ. Κι' αὐτὴ ἀναγκάστηκε ξενοδουλεύῃ πάλι.

Μὰ γιὰ σταθῆτε! Ἀκόμα δὲ μάθατε γιὰ κάτι ἄλλα, ποὺ ἔπρεπε νὰ σᾶς ἐνδ ρουν. . .

Οἱ δεκάρες ποὺ πῆγαν στὴν ἀστυνομία στὸ κασόνι τοῦ πετρελαίου, χάθηκαν σὲ μέρες. Τὸ κασόνι ἔμεινε ἄδειο.

Οἱ ἀστυνομικοὶ βουτοῦσε ὁ καθένας κ παιρνε. Μὰ ἦταν τόσο ὅμοιες μὲ τοῦ Κρά

Ἀμ' καὶ τὰ ἐργαλεῖα τὶ γινῆκαν; Ξα στηκαν κι' αὐτά. Ὅταν ρώτησα κ' ἔψαξα βρῆκαν κανένα! . . .

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΒΟΥΤΥΡ

ΜΕ ΕΡΩΤΑ ΧΩΡΙΣ ΑΓΑΠΗ

ΝΕΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ κ. ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΚΟΚΚΙΝΟΥ

[Τὰ προηγούμενα. — Ὁ Γιάννης Παπαμαθιὸς εἰς μίαν ἐρωτικὴν συνέντευξίν του μὲ τὴν Ὄλγαν Μαρότση, τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ καὶ μὲ τὴν ὁποίαν μάλιστα εἶχε σχέσεις, μαθαίνει ὅτι αὐτὴ πρόκειται νὰ νυμφευθῇ ἄλλον. Διὰ νὰ παρηγορηθῇ ὁ Παπαμαθιὸς συχνάζει εἰς τὸ καφὲ-κονσὲρ «Γκού», ὅπου ἡ χορεύτρια Σύλβια χορεύει ὁλόγυμνη. Ἐκεῖ συναντᾷ τὸν ναύαρχον Φυλίδην, ἄλλοτε ἐρωμένον τῆς μητέρας τῆς Ὄλγας, ὁ ὁποῖος τοῦ διηγεῖται τὴν ἱστορίαν τοῦ ἔρωτός του. Καὶ εἰς τὸ μεταξὺ ἡ Σύλβια πίνει στὴν ὑγεία τοῦ ναυάρχου...]

(Ἡ συνέχεια)

Ὁ Παπαμαθιὸς ἐσώπασε γιὰ κάμποση ὥρα. Παρ' ὅλα ὅσα εἶχε πιῆ, τὸ μυαλό του εὗρῆκε τὴ διαύγειά του ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἦρθε ὁ ναύαρχος στὸ τραπέζι του. Ἦταν ἕνας ἄνθρωπος δικός του, ὁ μόνος ποὺ καὶ πρὶν τοῦ τὸ εἰπῇ τώρα, ἤξερε πὼς τὸν ἐννοοῦσε. Ἐκεῖ μέσα στὸ καμπαρὲ τοῦ εἶχε φέρει λίγο ἀέρα ἀπὸ τὴν Ὄλγα.

Ἦταν μόλις τὸν εἶδε σὰν νὰ ἤπιε ἕνα ξεμεθυστικὸ φάρμακο, ποὺ τοῦ διάλυσε ὅλα τὰ συγκεχυμένα ὁράματα ποὺ περνοῦσαν στὸ μυαλό του ἀπὸ τὸ πιοτό, ἀπὸ τὸ περιβάλλον τοῦ «Γκοὺ» ποὺ περνοῦσε τὶς βραδειές του, ἀπὸ τὴ Σύλβια.

Καὶ τώρα ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀφήγησι τῆς ἱστορίας τοῦ ναυάρχου μὲ τὴν κυρία Μαρότση, θυμήθηκε ὁλόκληρη τὴν περιπέτεια του μὲ τὴν Ὄλγα, ποὺ σχεδὸν ἔμοιαζε μ' ἐκείνη ποὺ εἶχε στὴν ἀρχὴ ὁ γέρο-Φυλλίδης μὲ τὴ μάννα της, κι' ἔμεινε λυπημένος, ἀλλὰ πειὸ σταθερὸς στὴν ἀπόφασί του νὰ μὴν κάμῃ τὴν παραμικρὴ προσπάθεια πειὰ νὰ τὴν ἰδῇ.

Ἄ, δὲν εἶχε καμμιὰ διάθεσι νὰ παίξῃ τὸ ἄθλιβερὸ ρόλο τοῦ ναυάρχου. Καὶ ἂν ἀκόμη ἐκείνη τὸ ἤθελε, ἂν θὰ κολάκευε τὴ φιλαρέσκειά της νὰ τὸν ἔχῃ πλάϊ της καὶ νὰ τὸν ὑποδεικνύῃ γιὰ θαυμαστή, αὐτὴ ἡ χάρι δὲν θὰ τῆς γινόντανε. Δὲν τοῦ εἶχε πῆ ὅτι καὶ ὅταν θὰ παντρευόντανε, θὰ μποροῦσαν νὰ ἐξακολουθοῦν νὰ εἶνε φίλοι ; Ὄχι δὲν ἦταν καμωμένος γιὰ τὴ διακόσμησι τῆς ζωῆς της.

— Δὲν μοῦ λές, τοῦ εἶπε ὁ ναύαρχος, ἡ σχέσεις σας ἦσαν ἀνεπίληπτες;

Ὁ Παπαμαθιὸς ἔδειξε πὼς τὸν ἐπείραζεν αὐτὴ ἡ ἐρώτησις.

— Μὲ συγχωρεῖς, εἶπε πάλι ὁ ναύαρχος· ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πὼς ἄκουσα κάποιον ὑπαινιγμό. Ἡ Ὄλγα εἶνε ζωηρή. Ὅλα μπορεῖ νὰ τὰ περιμένῃ κανείς.

— Ὅσο κι' ἂν μ' ἔχῃ προσβάλει ἡ συμπεριφορά της, εἶπε ὁ Παπαμαθιός, δὲν μπορῶ νὰ συκοφαντήσω τὴν δεσποινίδα Μαρότση.

Ὁ Γιάννης Παπαμαθιὸς παρ' ὅλη τὴν ἀπειλή του στὸ τελευταῖο τους ραντεβοῦ ὅτι θὰ γνωστοποιοῦσε σ' ὅλο τὸν κόσμο ὅτι τὴν εἶχε ἐρωμένη, δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ τὸ κάμῃ. Ἡ Ὄλγα μποροῦσε νἄκανε ὅποια ὁμολογία ἤθελε στὸν ἀρραβωνιαστικό της. Ἐκεῖνος δὲ θἄλεγε ποτὲ τίποτα.

— Τόσο τὸ καλλίτερο, εἶπε ὁ ναύαρχος. Δὲν εἶνε κακὲς γυναῖκες. Ἔχουν τὶς ἐπιπολαιότητές τους. Μποροῦσαν νὰ φερθοῦν ἐντελῶς διαφορετικὰ σὲ μερικοὺς ἀνθρώπους, δὲν ξέρουν τὸ πραγματικό τους συμφέρον, ἀλλὰ δὲν εἶνε κακές. Τὶς ἐπηρεάζουν ἄλλοι, πολὺ εὔκολα. Ἐκείνη ἡ μουσίτσα ἡ φίλη της μοῦ φαίνεται πὼς ἔπαιξε ὕποπτο ρόλο.

— Ποιὰ φίλη της; ἐρώτησε ὁ Παπαμαθιός.

— Ἡ Ἀνανίδη, ἡ Φιλή.

— Ὄχι δά. Αὐτὴν τὴν μεταχειριζόμουν ἐγὼ γιὰ τὶς συνεννοήσεις μου μὲ τὴν Ὄλγα. Τὴν ἔχω φορτώση μὲ δῶρα.

Ὁ ναύαρχος ἐκούνησε τὸ κεφάλι.

Τοῦ διέλυσε ὅλα τὰ συγκεχυμένα ὁράματα ποὺ περνοῦσαν στὸ μυαλό του ἀπὸ τὸ πιοτό, ἀπὸ τὸ περιβάλλον τοῦ «Γκού»...

— Αὐτὸ ἴσα-ἴσα δὲ σὲ κάνει νὰ τὴ θεωρῇς ὕποπτη; Ὅπως σὲ βοηθοῦσε ἐσένα, ἔτσι τώρα θὰ ἐξυπηρετῇ κάποιον ἄλλο. Ἔπρεπε νὰ τὸ περιμένῃς. Δηλαδὴ ἐγὼ τὸ ξέρω. Ἔχω πεισθῇ. Ἡ μαμὰ τῆς Ὄλγας τὴ μεταχειριζόταν γιὰ κατάσκοπο κοντὰ στὴν κόρη της. Ὅλα ὅσα ἔκανε, ὅ,τι τῆς ἐμπιστευόταν γιὰ σένα, τὰ μάθαινε ἀμέσως ἡ μητέρα. Σὲ κάποια κουβέντα τους, μιὰ ὥρα ποὺ εἶχαν ξεχάσῃ πὼς ἤμουν στὸ διπλανὸ δωμάτιο, μοῦ φάνηκε πὼς ἄκουσα ὅτι ἡ Ὄλγα ἐρχόταν στὸ σπίτι σου καὶ κλειδονόταν μαζί σου ἀπογεύματα ὁλόκληρα. Γι' αὐτὸ σ' ἐρώτησα γιὰ τὸ βαθμὸ τῶν σχέσεών σας. Δὲν τὴ χωνεύω αὐτὴ τὴ Φιλή. Εἶμαι σίγουρος ὅτι κάποιος τὴν ἔβαλε γιὰ νὰ τὴν ἀποσπάσῃ ἀπὸ σένα. Καὶ κάνει τὴν καθὼς πρέπει. Ἔχει ἀξιώσεις νὰ πάρῃ ἄντρα σπουδαῖο. Παληοκόριτσα. Βρωμογυναῖκες.

Αὐτὸ δὲν τὸ περίμενε νὰ τὸ ἀκούσῃ ὁ Παπαμαθιός. Εἶχε τὴν ἰδέα πὼς ἡ Φιλὴ τὸν εὐνοοῦσε στὶς σχέσεις του μὲ τὴν Ὄλγα, ὅτι τὸ πρόσωπό της εἶχε στὸ σπίτι τῆς Μαρότσαινας μιὰ φίλη, καὶ ἂν στὸ τελευταῖο τους ραντεβοῦ τοῦ φάνηκε διστακτικὴ καὶ προσπαθοῦσε μὲ κάθε τρόπο ν' ἀπομακρύνῃ τὴν Ὄλγα, τὸ ἀπέδιδε στὴ λεπτὴ θέσι της.

Τέτοιο ρόλο λοιπὸν ἔπαιξε ἐκεῖνο τὸ κάθαρμα; Καὶ εἶχε τὸ ὕφος τιμίου κοριτσιοῦ, ἔκανε τὴ δύσκολη, ἄφηνε νὰ φαίνεται πὼς τὴν συγκινοῦσε τὸ «αἴσθημα» τῆς Ὄλγας καὶ τοῦ Παπαμαθιοῦ. Ἔλεγε πὼς δὲν εἶχε ἀγαπήσῃ στὴ ζωή της, δὲν τῆς εἶχε τύχῃ ἕνας ἄνθρωπος ποὺ νὰ κάμῃ τὴν καρδιά της νὰ μιλήσῃ, ἀλλ' ἂν συναντοῦσε ἕναν τέτοιο ὅλα θὰ τὰ θυσίαζε πρὸς χάριν του.

Τὸ ἐξωτερικό της δὲν ἦταν τόσο σύμφωνο σὲ ὅσα ἔλεγε, δὲν ἐφαινότανε ἡ ἀπροσπέλαστη κοπέλλα ποὺ περίμενε τὸν πρίγκηπα τοῦ παραμυθιοῦ νὰ τὴν ξυπνήσῃ στὸν κρυστάλλινο πύργο, οὔτε πάλι ἦταν καμμιὰ ἄσχημη ἢ ψυχρὴ ποὺ νὰ μὴν ἄρεσε στοὺς ἄντρες καὶ νὰν τὰ ἔλεγε αὐτὰ γιατὶ ἔλειπαν ἐκεῖνοι ποὺ τῆς ριχνόσαντε. Ἤτανε ἴσα-ἴσα νόστιμη, εἶχε μιὰ μελένια μελαχροινάδα ποὺ ἔκανε τὴ σάρκα της ποθητή, εἶχε ἀπάνω της κάτι τὸ προκλητικό, τὸ σουτιέν της ἔκανε πάντα τὸ στῆθος της νὰ ξεχωρίζῃ σὲ ὁλόκληρο τὸ σχῆμα του καὶ νὰ τὸ δείχνῃ ὀρθὸ ὅπως τὸ ἔντονο στῆθος τῶν μαύρων, ἔβαφε φοβερὰ τὰ μάτια της, τὰ ὁποῖα ἦσαν φλογερώτατα.

Καὶ αὐτὴ ἡ γυναῖκα, ποὺ ἐφρόντιζε νὰ εἶναι ὅλα της πειρασμός, ποὺ φαινόταν κάτι νὰ ἤξερε ἀπὸ ἄνδρες ἔκανε πὼς ἦταν μιὰ ὀνειροπόλος, μιλοῦσε γιὰ τὶς αὐστηρὲς οἰκογενειακές της ἀρχὲς κ' ἐξυπηρετοῦσε τὴ φίλη της τὴν Ὄλγα μὲ τὸν πιὸ ὕποπτο τρόπο. Ἔπρεπε νὰ τὸ περιμένῃ. Ὅπως ἐκατάφερνε τὴν Ὄλγα καὶ τοὺς τὰ ξανάφτιανε ὅταν ἐμάλωναν καμμιὰ φορὰ καὶ τοῦ τὴν πήγαινε στὸ σπίτι του, γνωρίζοντας βέβαια τὶ γινόταν ἐκεῖ μέσα, ἔτσι θὰ τἄκανε τώρα καὶ γιὰ τὸ χατῆρι κανενὸς ἄλλου.

Ἔβαλε λοιπὸν κι' αὐτὴ τὸ χεράκι της στὴν καταστροφή. Ἴσως ἡ κυρία Μαρότση νὰ μὴν τὰ κατάφερνε μόνη νὰ τοῦ τὴν ἀποσπάσῃ, ἂν δὲν εἶχε δεξί της χέρι τὴ Φιλή.

Ἔννοια σου λοιπόν, Φιλή, καὶ θὰ μάθῃς μὲ τὶ τρόπο ἐκδικεῖται ὁ Παπαμαθιός.

Σιωπηλὸς τόση ὥρα μπροστὰ στὸ γεμάτο του ποτῆρι χωρὶς νὰ τὸ θίξῃ πιά, ἀφήνοντας τὴ Σύλβια καὶ τὸ ναύαρχο νὰ φλυαροῦν εὔθυμα συλλογιζόταν τὶ θἄκανε ὕστερα ἀπὸ ὅσα ἔμαθε.

Ἄ, δὲν θὰ περίμενε νὰ συναντηθῇ μ' ἐκεῖνον ποὺ θἄπερνε ἡ Ὄλγα γιὰ νὰ τὸν προκαλέσῃ καὶ νὰ μονομαχήσῃ μαζί του, ὅπως τὸ ἐπεδίωκε ὁ ναύαρχος μιὰ φορὰ γιὰ τὸ μακαρίτη τὸ Μαρότση. Αὐτοῦ τοῦ εἴδους ἡ ἐκδικήσεις περάσανε πιά.

Τώρα εἶχε νὰ κάμῃ κάτι ποὺ θὰ δαιμόνιζε ἂν ὄχι κανέναν ἄλλο, τοὐλάχιστον τὴν Ὄλγα καὶ τὴ Φιλή.

Γ΄.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα τὸ βράδυ βγαίνοντας ἡ Φιλὴ ἀπὸ τὸ γραφεῖο ποὺ ἐργαζόταν στὴν ὁδὸ Ἐδουάρδου Λῶ, βρέθηκε μπροστὰ στὸν Παπαμαθιό. Κοντοστάθηκε, ἔκαμε πὼς δὲν τὸν εἶδε γιὰ νὰ τὸν ἀποφύγῃ καὶ λοξοδρόμησε τρία βήματα, ἀλλὰ ἐκεῖνος τὴν ἀνάγκασε νὰ σταθῇ. Ἦταν μπροστά της μὲ τὸ καπέλλο στὸ χέρι.

— Καλησπέρα, κύριε Παπαμαθιέ, τοῦ εἶπε κ' ἔδειξε πὼς ἤθελε νὰ συνεχίσῃ τὸ δρόμο της.

Ἐκεῖνος ἅπλωσε τὸ χέρι καὶ ἡ Φιλὴ ἀναγκάστηκε νὰ τοῦ δώσῃ τὸ δικό της.

— Ὑποθέτω, τῆς εἶπε μὲ τὸ φιλικώτερο τόνο, ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε μεταξύ μας. Ἐκτὸς ἂν ἔχετε ἐσεῖς κάτι ἐναντίον μου καὶ δὲν τὸ ξέρω.

— Ἐγώ; εἶπ' ἐκείνη εὐχαριστημένη γιατὶ δὲν τὸν εὗρῆκε ἐχθρικὰ ὅπως ἔδειξε ὅτι τὸ περίμενε. Ἴσα-ἴσα ἂν ἐλυπήθηκα ἀπὸ τὸ ἐπεισόδιο ἐκεῖνο εἶναι γιατὶ ἔχασα κ' ἐγὼ τὴν παρέα σας. Τὰ αἰσθήματά μου τὰ ξέρετε.

— Ἔννοια σας, εἶπ' ἐκεῖνος καὶ ξέρω νὰ ἐκτιμῶ τοὺς ἀνθρώπους. Ἂς εἶνε! Εἶνε κάτι πράγματα ποὺ δὲν θὰ τὰ μάθετε ἴσως ποτέ. Δὲν ξέρετε, δὲν ξέρετε.

Εἶχαν προχωρήσῃ μαζὶ πέντε βήματα κ' ἐκείνη στάθηκε πάλι.

— Μπορῶ νὰ σᾶς συνοδεύσω λίγο; τῆς εἶπε. Ἐκτὸς ἂν σᾶς ἐνοχλῶ. . .

— Κύριε Παπαμαθιέ, τοῦ ἀπάντησε ἡ Φιλή, ἂν θέλετε νὰ μοῦ μιλήσετε γιὰ ἐκείνη τὴν ἱστο-

ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΟΠΟΝ ΟΠΟΥ ΦΥΛΣΣΤΑΙ Ο ΕΡΜΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑΝ ΟΛΥΜΠΙΑΝ

Μὲ τὴν ψυχὴ γεμάτην ἀπὸ συγκινήσεις ἐπισκεπτόμεθα πάντοτε τὴν Ὀλυμπίαν. Εἶναι δὲ ἐπίκαιρη σήμερα μιὰ ἐπίσκεψις στὸν ἱερὸν χῶρον ὅπου εὑρέθη καὶ φυλάσσεται ὁ Ἑρμῆς. Γίνονται τόσες συζητήσεις γιὰ τὴν φύλαξιν τοῦ ἀριστουργήματος αὐτοῦ τοῦ Πραξιτέλους, ὥστε ἀξίζει νὰ γίνῃ λόγος γιὰ ὅλο τὸ ἐρειπωμένων ἀλλὰ ἱερὸν περιβάλλον του.

...Τὸ τραῖνο σχίζει τὴν Ἠλειακὴ πεδιάδα καὶ τρέχει μέσα ἀπὸ σταφιδαμπέλους. Πιὸ πέρα διακρίνεται ὁ Ἀλφειὸς σὰν φεῖδι περιστρεφόμενον.. Καὶ ὅταν φθάνει στὴν Ὀλυμπίαν, ἀντικρύζουμε τὸ μεγάλο ξενοδοχεῖο καὶ τὸ Σύγγρειον Μουσεῖον. Ἐδῶ κ' ἐκεῖ φαίνονται ἀκόμη μερικὰ μικρὰ ξενοδοχεῖα μέ... μεγάλες φίρμες... « Grand Hôtel ».

Πρὶν φθάσουμε στὸ Μουσεῖον, ἀριστερὰ σ' ἕνα μικρὸ ὑψωματάκι ἔχει ἀνεγερθῆ ἡ Ἀναμνηστικὴ Στήλη ὑπὲρ τοῦ ἀναβιωτοῦ τῶν ἀρχαίων Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων βαρώνου Πέτρου ντὲ Κουμπερτέν, τοῦ εὐγενοῦς ἐκείνου Γαλάτου ποὖχε τὴ ἔμπνευσι νὰ ξαναζήσῃ τοὺς ἀρχαίους Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας. Τὰ ἀποκαλυπτήρια τῆς στήλης, καθὼς θὰ ἐνθυμοῦνται οἱ ἀναγνῶσται, ἔγιναν τὸν περασμένον Ἀπρίλη, παρουσίᾳ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας, τοῦ βαρώνου Πέτρου ντὲ Κουμπερτέν, ἐλθόντος ἐπίτηδες στὴν Ἑλλάδα γιὰ νὰ παραστῇ στὰ ἀποκαλυπτήρια αὐτά, τῶν πριγκήπων τῆς Σουηδίας Εὐγενίου καὶ Μπερναντόν, τοῦ κόμητος Φὸν-Πλατέν, τῶν ἐπιτετραμμένων τῆς Σουηδίας καὶ τῆς Ἑλβετίας, τοῦ Πρυτάνεως τοῦ Πανεπιστημίου καὶ ἄλλων. Πάνω στὴν Στήλη ἔχει λαξευθῆ ἡ κεφαλὴ τοῦ « ἐκηβόλου » Διός, πλαισιουμένη ἀπὸ Ὀλυμπιακὸν κότινον.

Προχωροῦμε γιὰ τὶς ἀνασκαφές. Γιὰ νὰ φθάσουμε ἐκεῖ πρέπει νὰ περάσουμε μιὰ ξύλινη γέφυρα, ἀμφιβόλου στερεότητος, κάτω ἀπὸ τὴν ὁποίαν τρέχει ἀθόρυβα ὁ Κλάδεος. Ἐκεῖ μεταρσιωνόμεθα στὴν ἀρχαία Ὀλυμπιακὴ αἴγλη καὶ σὰν κινηματογραφικὴ ταινία, περνᾷ ἀπὸ τὴν φαντασία μας ὅλη ἡ τύρβη καὶ ὁ θόρυβος τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων, ποὺ ἐτελοῦντο στὸν χῶρο τοῦτον. Τώρα ἕνας μυστικισμὸς κατέχει τὴν ἱερὰν αὐτὴν γῆν, ποὺ τὸν ταράζει τὸ βάδισμα τοῦ περιηγητοῦ, προσπαθοῦντος ν' ἀνασηκώσῃ ἀνάμεσα ἀπ' τὰ ἐρείπια τὸν βαρὺν πέπλον ποὺ ἔρριξε τοῦ χρόνου τὸ πέρασμα.

Γύρω μας ἁπλώνονται μονάχα ἐρείπια ποὺ παρουσιάζουν μιὰ μεγαλοπρεπῆ θέα.

Ἰδοὺ σύντομα ἡ ἱστορία τῶν ἀνασκαφῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ :

Μετὰ τὴν αὐτοκρατορικὴν διαταγὴν νὰ παύσουν τελούμενοι οἱ Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες, ἐπὶ τοῦ Αὐτοκράτορος τοῦ Βυζαντίου Θεοδοσίου τοῦ Β' (426 μ. Χ.), γιὰ νὰ μὴ φέρουν ἀντιπερισπασμὸν στὴν διάδοσιν τῆς νέας Χριστιανικῆς θρησκείας καὶ μετὰ τὴν πυρπόλησιν τῶν οἰκοδομῶν ὑπὸ φανατικῶν Χριστιανῶν, ἔσβυσεν ἡ ζωὴ καὶ ἡ κίνησις, ποὺ βασίλευε πρῶτα στὴν Ὀλυμπία. Ἡ φυσικὲς μεταβολὲς συμπλήρωσαν τὸ καταστρεπτικὸ ἔργο καὶ τὸ ἕνα μὲ τἄλλο ἔπεφταν τὰ ἀγάλματα ἀπ' τοὺς σεισμοὺς καὶ τὰ διάφορα περίλαμπρα οἰκοδομήματα τῆς Ὀλυμπίας, ὅπως τὸ ἀνάκτορον τοῦ Νέρωνος, οἱ θησαυροί, τὸ Βουλευτήριον ὅπου συνεδρίαζε ἡ Βουλὴ κατὰ τὰς ἑορτὰς τῆς Ὀλυμπίας, τὰ μέγαρα τῶν ἱερέων, κλπ. κλπ. Οὔτε οἱ Σλαῦοι ποὺ κατέλαβαν τὴν Πελοπόννησον, οὔτε οἱ Γάλλοι βαρῶνοι ποὺ ἐγκατεστάθησαν στὴν Χερσόνησον τοῦ Μωρέως, οὔτε οἱ Βενετοί, ἀλλ' οὔτε καὶ οἱ Τοῦρκοι ἔστρεψαν τὴν προσοχὴ Ὀλυμπίαν. Πρῶτος ὁ θεολόγος Σάντλερ ἀπὸ τὴν Σαξωνίαν το 17 ρισε στοὺς σοφοὺς τῆς Δύσεως ὅτι θησαυροὶ στὴν Ὀλυμπίαν.

Ὁ Ἑρμῆς τοῦ Πραξιτέλους

Μετ' αὐτὸν ὁ Γάλλος περιηγητὴ ἀνεγνώρισε τὸ πρῶτον τὸν ναὸν το πίου Διός, τοῦ ὁποίου τὸ ἱερὸν οἱ τῶν γύρω χωρίων εἶχον χάνει λη

Τὸν πρῶτον χάρτην τῆς Ὀλυμπί σίευσεν ὁ λόρδος Spencer μὲ τὴ τοῦ Γαλλικοῦ Ἰνστιτούτου τὸ 18 τὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν Ἑλληνικὴ Ἀνε καὶ μετὰ τὸ Ναυαρῖνον τὸ 1827, ἡ Ε σις τοῦ Καρόλου τοῦ Ι' ἀπεβίβασε λοπόννησον στρατιωτικὸν σῶμα ὑπὸ χηγίαν τοῦ στρατηγοῦ Μαιζῶνος. τοῦτο τὸ συνώδευε καὶ Γαλλικὴ ἀρχ ἀποστολὴ ἡ ὁποία ὑπέδειξε τότε γιὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ ναοῦ τοῦ Διός. Ἡ ἀνασκαφὲς πράγματι ἔγιναν τε ἀνεκαλύφθησαν σπουδαῖα λείψανα κῆς μὲ τὰ ὁποῖα ἐπλουτίσθη τὸ τοῦ Λούβρου, ἰδίως δὲ μὲ τὴν ὡραία τοῦ Ἡρακλέους, ποὺ ἐδάμαζε τὸν ταῦρον, ἀπ' τὰ θαυμασιώτερα ἔργα χαίας γλυπτικῆς. Ὕστερα ἀπ' τη σία αὐτὴν τῶν Γάλλων, ἡ Κυβέρνησι διστρία ἀπηγόρευσε νὰ ἐξακολουθήσ νασκαφὲς στὴν Ὀλυμπία.

Βραδύτερα ὅμως ὁ διάσημος κα τοῦ Βερολίνου Ἐρνέστος Κούρτιος κα σε τὸ 1874 νὰ συνομολογηθῆ ἡ συνθή ξὺ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως Γερμανίας, γιὰ τὴν ἐξακολούθησιν νασκαφῶν ὑπὸ τῆς τελευταίας, ὑπὸ ρον ὅσα ἤθελον ἀνακαλυφθῆ, ἡ Ἑλλ ἐκράτει.

Κατὰ τὶς ἀνασκαφὲς αὐτὲς ποὺ δι μέχρι τοῦ 1881, ἦλθαν εἰς φῶς 130 τα ἢ ἀνάγλυφα μαρμάρινα, 1300 ἀ νε ἀπὸ χαλκόν, 6000 νομίσματα, 400 φές, 1000 πλήθινα ἀντικείμενα, 40

Εἰς τὰς ἀνασκαφὰς αὐτὰς εὑρέθη Ἑρμῆς τοῦ Πραξιτέλους, ὁ ὁποῖος ἐ εἰς τὸ Μουσεῖον τῆς Ὀλυμπίας. οἰκοδόμημα ἔπαθε βλάβας καὶ ὁ Ἑρ τεκομίσθη ἕως ὅτου τοποθετηθῆ κα Τώρα τὸ ἀριστούργημα εὑρίσκεται ἐν μου, μέχρις ὅτου τεθῆ εἰς τὴν νέαν θέ

(Πύργος) **Κ. ΖΑΧΑΡΟΠΟ**

ρία, ἀφῆστε τα. Τί ὠφελεῖ τώρα; Καὶ σὲ σᾶς ἄλλως τε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα θὰ κάνῃ κακό.

— Κάνετε λάθος, τῆς εἶπε. Ἂν νομίζετε πὼς ἀπασχολοῦμαι πιὰ μ' ἐκεῖνα τὰ πρόσωπα, δὲν μὲ καταλάβατε ἐντελῶς. Γι' αὐτὸ σᾶς ἐρώτησα ἂν ἔχετε ἐσεῖς προσωπικῶς τίποτε ἐναντίον μου. Μοῦ ἀπαντήσατε ὅτι ἴσα-ἴσα σᾶς ἐλύπησε γιατὶ μ' ἐκείνη τὴν ἱστορία ἐστερηθήκατε τὴν παρέα μου. Λοιπὸν ἐγὼ ἀκριβῶς αὐτὸ δὲν ἤθελα. Νὰ χάσω τὴ φιλία σας. Θέλετε νὰ σᾶς τὸ πῶ; θὰ μὲ πιστέψετε; Τὸ μόνο ποὺ μὲ στενοχώρησε εἶνε αὐτό. Καὶ εἶμαι εὐτυχὴς γιατὶ καὶ σεῖς ἔχετε τὰ ἴδια αἰσθήματα.

Ἐκείνη τὸν ἐκύτταξε κατάματα σὰν νὰ τὸν ἐρωτοῦσε: Τί ἐννοεῖ μ' αὐτό; Εἶχε ἀκόμη ἐλπίδες νὰ τὰ ξαναφτιάσῃ μ' ἐκείνη;

Καὶ γιὰ νὰ τοῦ τὸ κόψῃ ἐντελῶς τοῦ εἶπε, κυττάζοντας τὸ χρυσὸ ρολογάκι ποὺ εἶχε στὸ χέρι της:

— Ἔχω λίγο καιρὸ ὡς τὶς ὀκτώ. Ἀπόψε πρέπει νὰ πάω στὶς κυρίας Μαρότση. Ἔχουν τραπέζι στὸ γαμπρό. Μὲ παρακάλεσαν νὰ εἶμ' ἐκεῖ.

Τοῦ τὸ σέρβιρε τὸ νέο. Καὶ μὲ τὰ μάτια ἀπάνω του προσπαθοῦσε νὰ ἰδῇ τί ἐντύπωσι τοὖκανε. Ἐκεῖνος εἰδοποιημένος ἀπὸ τὸ ναύαρχο γιὰ τοὺς ἀρραβῶνες τῆς Ὄλγας δὲν ἔδειξε τὴν ἔκπληξι ποὺ περίμενε ἡ Ὄλγα. προσπαθῶντας νὰ πάρῃ ὅσο τὸ δυνατὸν ἀπαθέστερο ὕφος, παρ' ὅλην τὴν ταραχή του.

— Εἶνε νωρὶς ἀκόμη, ἀπήντησεν ἐκεῖνος

Καὶ προχώρησαν μαζὶ πρὸς τὰ κάτω τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου.

— Τὸ ξέρατε πὼς ἀρραβωνιάστηκε ἡ Ὄλγα; τὸν ἐρώτησε πάλι.

— Ὄχι, εἶπ' ἐκεῖνος. Τί μ' ἐνδιαφέρει; Εἴτε

— Εἶναι νωρὶς ἀκόμη, ἀπήντησεν ἐκεῖνος ἀρραβωνιάστηκε εἴτε ὄχι μοῦ κάνει τὸ ἴδιο.

— Παίρνει ἕνα πρώτης τάξεως κύριο. Λέγεται Ἀριστείδης Ἰασεμάκης.

— Γιασμάκης; Τί ὄνομα εἶνε αὐτό;

— Ἰασεμάκης, ξαναεῖπε ἡ Φιλή. Ἀριστείδης Ἰασεμάκης. Εἶνε ἀπὸ τὴν Πόλη, ἀπὸ τὴ Ρουμανία, ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο, δὲν ξέρω ἀκριβῶς. Δὲν ἔχει πολὺ καιρὸ ποὺ ἦρθε στὴν Ἀθήνα. Εἶνε ἄνθρωπος μεγάλων ἐπιχειρήσεων. Μὲ πολλὰ λεπτά. Ἡ κυρία Μαρότση Παπαμαθιέ, ἔδινε πάντα μεγάλη ση αὐτὸ τὸ κεφάλαιο. Ἤθελε ἑκατομμύ

— Τότε μπράβο, εἶπ' ἐκεῖνος. Εἶνε ἡλικιωμένος;

— Ἄ, μπᾶ. Νέος. Δὲ φαίνεται χρόνων.

— Τόσο τὸ καλλίτερο, εἶπ' ἐκεῖνος μᾶς ἐνδιαφέρει; Ὅτι κι' ἂν εἶνε ἄς κι' ἂς γεράσουν. Δὲ δίνω δεκάρα.

— Ἐσεῖς τὸ ρίξατε στὸ γλέντι, τοῦ Φιλή. Τἄμαθα. Ξενυχτᾶτε στὸ «Γκο

— Δὲ βαρυέστε. Σκοτόνω τὶς ὧρες ἐκεῖνος.

— Ἔχετε μιὰ ἐγγλέζα, λέει, ὄνειρο

— Ἄ, καλὴ εἶνε ἡ κακομοίρα. Μὰ μάθατε αὐτὲς τὶς λεπτομέρειες;

— Μᾶς τὰ λέει ὁ ναύαρχος. Ξέρετε ἀγαπάει ὁ καϋμένος. Ὅλο γιὰ σᾶς

— Ἁγνὴ καρδιά, εἶπε ὁ Παπαμα μοναδικὸς ἄνθρωπος ποὺ γνώρισα στὸ κείνης τῆς κυρίας. Ἔρχεται κι' αὐτὸς φορὰ στὸ «Γκού». *(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ*

ΕΝΑ ΛΕΠΤΟΝ ΚΟΣΜΟΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΡΟΜΑΝΤΖΟ

ΔΕΙΛΙΝΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ **ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΤΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ** κ. **Θ. ΝΙΚΟΛΟΥΔΗ**

[Τὰ προηγούμενα. — Μιὰ γυναῖκα τοῦ ἡμικόσμου, ποὺ βρέθηκε ἀπὸ τὸν Βορρᾶ στὴν Αἴγυπτο, διηγεῖται τὴν ζωή της. Περιγράφει τοὺς τύπους ποὺ ζοῦν γύρω της καὶ μέσα στὸ μεγάλο ξενοδοχεῖο, ὅπου μένει. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς εἶναι καὶ ὁ Σέργης, γιὸς ἑκατομμυριούχου καὶ δημοσιογράφος.]

7 (Ἡ συνέχεια)

Ἔχει θαυμάσια γυναῖκα ποὺ τόνε λατρεύει, καὶ τοῦ συχωρνᾶ πάντα ὅλες του τὶς τρέλλες, κ' ἕνα μωρὸ ἀγόρι, ξανθὸ — λιόκαλο ἀγγελοῦδι.

Προχτὲς μᾶς κάλεσε στὴ βίλλα του. Βιβλιοθῆκες, ἀρχαιότητες, ζωγραφιές, λουλούδια καὶ πουλιά. Κάθε μέρα καὶ τρέχει στὴν οἰκονομικὴ καταστροφή. Μὰ δὲ θέλει νὰ τὸ συλλοϊστῇ. Δὲν ἔχει καιρό! . . Χίμαιρες τὸν τυραννοῦν πάλι καὶ πάντα. . . Ἡ κυρία του μᾶς δηγόντανε ἀνέκδοτα γιὰ τὸ «μεγάλο της παιδὶ» μὲ μιὰν ἔκφραση ἐπιεικίας καὶ τρυφερότητας ἀνείπωτης: — Μιὰ μέρα στὸ Βερολῖνο, σ' ἕνα σπίτι, εἶδε σὲ μιὰ γυάλα ἕνα μικρούτσικο γαλάζιο ψαράκι, σπάνιου εἴδους. Ἐνθουσιάστηκε! . . . Πρόσφερεν ἀμέσως στὴν ἰδιοκτήτρια ἕνα ὑπέρογκο ποσὸ γιὰ νὰ τ' ἀποχτήσῃ. Κι' ἅμα εἶδε πὼς ἡ κυρία δὲν πείθουνταν, γονάτισε μπροστά της σὰν παιδί, καὶ τῆς φιλοῦσε, μὲ δάκρυα τὰ χέργια, ὡσότου τῆς τὸ πῆρε! . . .

Ὁ Σέργης! Ὁ Σέργης! Δὲ ξέρεις πὼς τὸν ἀγαπῶ. Γιὰ τὴν ἀπέραντη αἰσιοδοξία του καὶ τὸν τεράστιο ἐγωϊσμό του. Ἔπειτα καὶ γιὰ τὸ ψυχόρμητον ἐνθουσιασμὸ μὲ τὸν ὁποῖο ἀγκαλιάζει κάθε τι ποὺ ξεφεύγει τῆς ρουτίνας, εἴτε ποὺ θὰ κολάκευε τὶς γνῶμες του. Θυμᾶσαι τὴ μέρα ποὺ μὲς τὸ τραῖνο ὥρμησε ἀπ' τὴ γωνιὰ νὰ σὲ φιλήσῃ δίχως νὰ σὲ ξέρῃ, ἅμα ἄκουσε τυχαία, ποὺ μοὔλεγες πὼς ἀγαπᾶς τὸν Ἀντρέϊεφ τὸν Ἀρτζιμπάτεφ; Εἶναι φίλοι του προσωπικοί.

— Προχθὲς ἀφοῦ τοῦ ρημάξαμε τὶς ροδονιὲς τοῦ κήπου, ὕστερ' ἀπ' τὸ τσάϊ πήγαμε νὰ τὸν εὐχαριστήσουμε.

— «Πῶς; Νὰ μ' εὐχαριστήσετε; Σεῖς; Γιατί; Ἐγὼ σᾶς εὐχαριστῶ!»

— ! . . .

— «Ναί, γιατὶ εἶνε καὶ γιὰ μένα μιὰν ἀποκάλυψη, νὰ βλέπω στὴν Αἴγυπτο ἀνθρώπους ποὺ ἀγαποῦν τὰ λουλούδια καὶ τὴν αἰσθητική τους! . . . Βέβαια μὴ παραξενεύεστε. Ἂν ξέρατε πὼς κάθε μέρα ἔρχουνται δῶ μπέηδες καὶ μοῦ ζητοῦνε νὰ τά . . . φᾶν! Ναί. Ναί. Σᾶς βεβαιῶ. Νὰ τὰ φᾶν! . . . Θέλουν λέει, μιὰ σπεσιαλιτὲ γιὰ γλυκό! . . . Τὰ χτήνη! . . .

Κι' ἀφοῦ μᾶς ξεβίδωσε τὰ χέρια μὲ τὸ ρωμαλέο, νευρικὸ χαιρετισμό του, τράβηξε πρὸς τὰ πουλιά του σφυρίζοντας ἕνα λαϊκὸ σκοπὸ τῆς στέππας.

XIV

. . . Χάλασε ὁ κόσμος σήμερα τὸ μεσημέρι δῶ. Κουδούνια ποὺ χτυποῦσανε δαιμονισμένα, ὑπηρέτες ποὺ τρέχανε λαχανιασμένοι, νοσοκόμοι, γιατροί, κυρίες σαστισμένες, σχόλια, ψίθυροι, δάκρυα. . . Μιὰ γεροντοκόρη πῆρε σουμπλιμέ! . . . Ἀπὸ ἀπελπισμένον ἔρωτα! . . . Γιὰ ἕνα ζωγράφο ποὺ μένει δῶ. Ἕνα ξωτικό, Μακρύς, λιγνός, ἀσκημομούρης, ἀκανόνιστος . . . καὶ τὸ χειρότερο. . . μέτριος τεχνίτης!

Δὲ μπόρεσα νὰ καταλάβω ἀκόμα γιατὶ αὐτὴ ὅλη ἡ φασαρία. Γιὰ νὰ τὴ σώσουν φυσικά. Μὰ δὲ σοῦ φαίνεται πὼς ἦταν περιττό; Μιὰ γεροντοκόρη — ἄσκημη — κουτὴ — εἶνε μιὰ ὕπαρξι ratée. Τί θὰ ὠφελοῦσε ἂν ἔσερνε ἀκόμα λίγα χρόνια τὴν ἄχρηστη ζωή της;

Ὅλοι ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ζήσουν. Τὸ ξέρω. Πρὸ πάντων ν' ἀγαπήσουνε. Μ' αὐτὴ ἡ καϋμένη; Ἕνα φτωχὸ πλάσμα κεῖ, ἀσήμαντο, σβυστό. Δίχως φαντασία. Δίχως σκέψεις. Δίχως φλόγα. Γεροντοκόρη! . . . Τί λυπηρὸ ἀλήθεια πρᾶγμα! Κάποιο αἰσθηματάκι θὰ κοίτουνταν στὰ τρίσβαθα τῆς μαραζιάρικης ψυχούλας της. . . Ποιὸς ξέρει ἀπὸ πότε. . . Ἄγνωρο, παρανοημένο. Καὶ τρεμοσάλεψε τώρα — τὴ στιγμὴ ποὺ ὅλα πᾶνε νὰ χαθοῦν γι' αὐτή. Στῶν γερατειῶν τὴν πόρτα. . . Καὶ τὸ αἰσθηματάκι αὐτὸ περιφρονήθηκε. . . Κ' ἡ φτωχὴ ψυχὴ δὲ βάσταξε τὸν πόνο. . . Καὶ θέλησε νὰ πεθάνῃ. Γιατὶ θἄτανε προωρισμένη; Ἄχ! Αὐτὴ ἡ εὐσπλαγχνία! Τί κουτὴ ποὺ εἶνε, καὶ τί σκληρὴ καμμιὰ φορά. . . Καὶ τί γελοία ἡ σοβαροσύνη τῶν γιατρῶν γιὰ τὸν ἄψυχό τους ρόλο! Χί! ... Χί! ... Χί! ... Ἔχουνε λέει μιὰν ἀποστολὴ κι' αὐτοὶ στὸν κόσμο! Χί! ... Χί! ... Χί! ... Τοὺς καϋμένους. . . Τοὺς καϋμένους! . . .

Ἕνα πιάνο στὴ γωνιὰ φτωχὸ καὶ ξέθωρο. Μπροστά του ἕνας ἀνθρωπάκος ἀχνὸς καὶ κουρασμένος ἀνόρεξα χτυποῦσε τὰ πλῆκτρα του...

Μὰ ἕνα πρᾶγμα μοὔκαμεν ἐντύπωσι σ' ὅλην αὐτὴν τὴν ὀπερέττα. Ἡ ἀπάθεια τοῦ ζωγράφου. Πῆρε ἕνα γράμμα της ἀποχαιρετιστήριο. . . Μελοδραματικό. Πονεμένα λόγια μά. . . φτωχά. . . Δίχως πνοή. . . Ἕνα χαμόγελο λυπητερό, μοῦ προκάλεσαν ἅμα μοῦ τὸ διάβασε, ὁ ἴδιος ἀσυγκίνητα, ψυχρά, δίχως σχόλια! Δὲν τοὔκαμε καμμιὰν ἐντύπωσι τὸ ἐπεισόδιο! Κατέβηκε! Πῆρε τὸ τσάϊ του σὰν πάντα, στὴ γωνία, ἀπόμονος. Μ' ἔκφραση ποὺ τίποτα δὲ λέει. Κλειστός. Σὰν πάντα, ὅλος μετριότητα. Καὶ τὸν πρόσεχα, τὸν πρόσεχα. Μὲ τυραννοῦσεν ἡ σκέψη:

«Μήπως κρύβει τίποτα ἡ σφίγγα τούτη; Ἂν ἦτανε ὁλότελα κοινός, δὲ θὰ ξεσποῦσε σὲ τύψεις, δάκρυα, χειρονομίες, εἴτε καὶ κομπορημοσύνες; Ἡ ψυχρότητά του τούτη, ἀπὸ ἀναισθησία ἢ δύναμη προέρχεται;»

Ὥσαμε τώρα, δὲ μπόρεσα νὰ καταλάβω τίποτα. Κι' ὅλη τὴ μέρα τὸν παρακολουθοῦσα. Μ' ἀνώφελα. — Σὰ μυστήριο! — Κλειστός.

XV

Περνοῦσα χτὲς τὸ βράδυ μὲ τ' ἁμάξι ἀπὸ μιὰ λαϊκὴ συνοικία τοῦ Καΐρου. Ἀπὸ ἕνα μονόσπιτο μὲ μιὰ πόρτα καὶ δυὸ παράθυρα πολὺ μεγάλα καὶ φωτισμένα, ἐρχόνταν ἦχοι μουσικῆς. Πρόσεξα κ' εἶδα στὴν πρόσοψη μὲ μεγάλα μαῦρα γράμματα στὸν τοῖχο: «Ἀριστοκρατικὸ Χοροδιδασκαλεῖο!» . . . Μοὔκανε ἐντύπωσι ἡ ἀντίθεση τοῦ τίτλου τοῦ χτιρίου καὶ τῆς γειτονιᾶς. Σταμάτησα τ' ἁμαξάκι κάτω ἀπ' τὸ παράθυρο, στάθηκα ὄρθιος καὶ κύτταξα μέσα: Καμμιὰ τριανταριὰ ἄντρες καὶ γυναῖκες τοῦ λαοῦ, χορεύαν καὶ γλεντούσανε. Ἕνα πιάνο στὴ γωνιὰ φτωχὸ καὶ ξέθωρο. Μπροστά του ἕνας ἀνθρωπάκος ἀχνὸς καὶ κουρασμένος — ἀπὸ κείνους ποὺ ἐργάζονται τὴ μέρα καὶ τὴν νύχτα — ἀνόρεξα χτυποῦσε τὰ πλῆκτρα του. Στὴ μέση τῆς σάλας, ὁ χοροδιδάσκαλος. Μὲ λυγδιασμένο σμόκιν. Κοντός, μελαψός, ἀπαίσιος. Χτυποῦσε μὲ ἐπισημότητα τὸ πόδι του, κ' ἔδινε τὸ ρυθμὸ στὰ χαρούμενα ζευγάρια. Αὐτὰ ἀδιαφοροῦσανε γιὰ τὴ γυμνὴ σάλα, τὴ ξεχούρδιστη μουσική, τὸ μαῦρο δάσκαλο. Εἴχανε ἀνάγκη νὰ χαροῦν καὶ νὰ ξεχάσουνε. Καὶ τὸ κατόρθωναν. Στὰ πρόσωπά τους ἔλαμπε ἡ ξεγνασιὰ καὶ τὰ κορμιά τους τὰ ρύθμιζε τῆς ἡδονῆς ὁ πόθος. Ἔννοιωθα πὼς κείνη τὴ στιγμὴ ἦταν εὐτυχισμένοι. Σαββατόβραδο! Τοὺς ἔμενε μιὰ νύχτα καὶ μιὰ μέρα ἀκόμα ν' ἀπολάψουνε. . . Καὶ τοὺς φαινόνταν μακρυὰ πολὺ μακρυὰ ἡ σκληρὴ Δευτέρα, ποὺ θὰ τοὺς ἀνάγκαζε πάλι στὶς 6 τὸ πρωῒ νὰ κατεβοῦν στὴ στράτα, εἴτε στὰ ὑπόγεια γιὰ τὸ ψωμί! . . Καὶ πίναν καὶ πηδοῦσαν καὶ γελοῦσαν! . . Ἄχ! ἡ ὑγεία τῆς ψυχῆς τους! Τὸ μεγάλο τὸ προνόμιο τῆς λαϊκῆς ψυχῆς, ποὺ τὴν κρατεῖ ἀλύγιστη κ' ἀναίσθητη μέσα στὸν πόνο! . . .

. . . Κ' εἶδα ξαφνικὰ τὸν ἑαυτό μου, φτωχὸ κι' ἀνήμπορο κι' ἀξιολύπητο! . . . Θυμήθηκα τὶς ἠλεκτροφωτισμένες σάλες, τὶς πλούσιες ὀρχήστρες, τ' ἀρώματα καὶ τὰ λουλούδια, ποὺ κάμνουνε βαρειὰ τὴν ἀτμοσφαῖρα — πιὸ βαρειὰ ἀκόμα ἀπὸ θλίψι — τὰ ντεκολτέ, τὰ φράκα, τὰ γαντοφορεμένα χέρια, τ' ἄδεια λόγια, τὰ ψεύτικα κινήματα, τ' ἀπατηλὰ χαμόγελα, τὶς δολερὲς ματιές. . . Καὶ θυμήθηκα ἐπίσης τὴν κούραση, ποὺ παραμόνευε στὶς γωνιές, καὶ μᾶς τσάκιζε τὴν ὁρμὴ καὶ τὴν ἀπόλαψη. Καὶ τ' ἀναφυλλητὰ ποὺ κρύβουμε μὲς τὸ σκοτάδι ὕστερα ἀπ' τὰ ὑστερικὰ ἀχόγελα, καὶ τὴν ἀηδία ποὺ μᾶς πλημμυρίζει, ὅταν στρέψουμε στὴν κάμαρή μας, βγάλουμε τὰ μεταξωτὰ κοστούμια καὶ πετάξουμε τὰ μαργαριτάρια, καὶ πλύνουμε τὸ φκιασίδι, καὶ ξεκαρφώσουμε ἀπ' τὸ κεφάλι μας τὰ ψεύτικα μαλλιά! . . Καὶ δοῦμε μέσα στὸν καθρέφτη τὸν ἑαυτό μας, γυμνὸ καὶ ἄθλιο κι' ἄσκημο κ' ἐρειπωμένο! ...

Ὤ! ἀέρα! Ἀέρα! Ὑγεία καὶ δύναμη — κ' αἷμα στὶς φλέβες μου. . . καὶ δουλειὰ — καὶ μελαψὸ ψωμὶ — καὶ μπράτσα μαυρισμένα! . . . Πῶς νὰ ξεφύγω ἀπ' τὰ βρόχια τῆς ζωῆς μου; Ἀδύνατο. Τὸ ξέρω. Δὲν ἀναπνέει ἀτιμώρητα κανεὶς γιὰ χρόνια αὐτὴ τὴν ἀτμοσφαῖρα.

Καὶ δηλητηριάσθηκα! . . . Ὡστόσο. Μιὰ χάρη σοῦ ζητῶ. Θὰ μοῦ τὴν κάνεις; Δὲν εἶνε; Θέλω νὰ πάω νὰ χορέψω ἕνα βράδυ στὸ «Ἀριστοκρατικὸ Χοροδιδασκαλεῖο!». . . Θέλω ν' ἀνακατωθῶ μὲς τὸ λαό, ν' ἀποξεχάσω μαζί του λίγες ὧρες. Θὰ ντυθῶ σὰ μοδιστρούλα, καὶ θὰ μεταμορφωθῇς σ' ἐργάτη! Καὶ θὰ πᾶμε! Δὲν εἶν' ἔτσι; Δὲ θὰ μοῦ τὸ ἀρνηθῇς!

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχὲς)

ΑΠΟ ΤΗΝ Ζ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

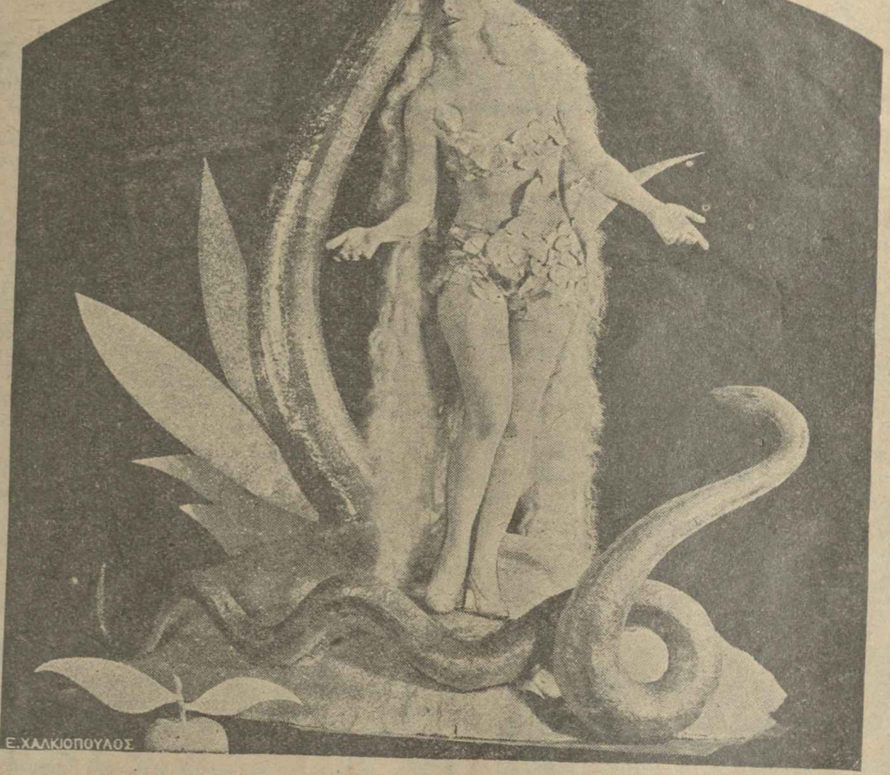

Ἡ Ἀμερικανὶς καλλιτέχνις Δήτριτς Τζόϋ παίζουσα τὸ πρόσωπον τῆς «Εὔας» εἰς τὴν νέαν ὀπερέτταν ὁ «Ἄγγελος τοῦ Μπροντγουέϊ» ποὺ χαλᾶ κόσμον στὴν Νέαν Ὑόρκην.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΦΥΣΙΝ

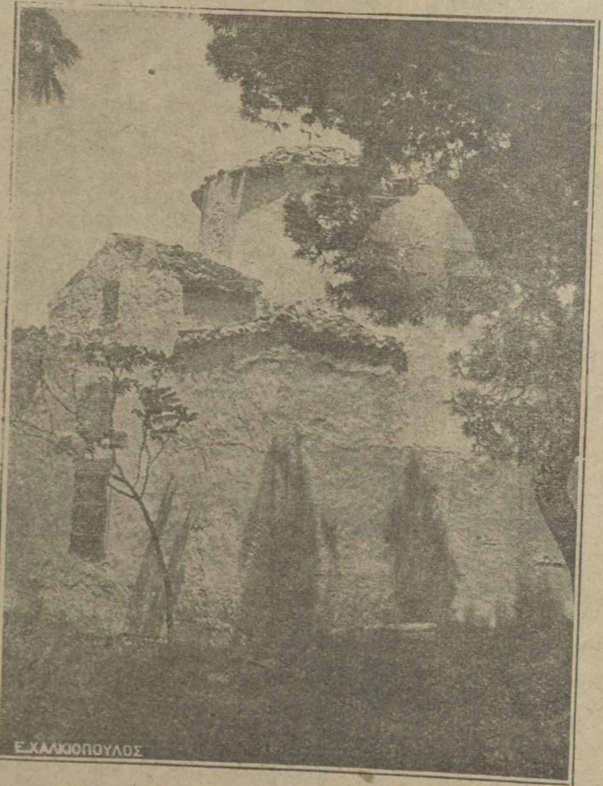

Ὁ Ἅγιος Γεώργιος τῆς Σαλαμῖνος,
(Φωτογραφία Γ. Σεϊζάν).

Μία δύσις στὴν Ἀκρόπολιν.
(Φωτογραφία Ι.Μ. Θηβαίου)

Η ΜΙΣ ΛΟΡΟ
Περίφημος Ἀμερικανὶς καλλιτέχνις τῶν γυμνικῶν χορῶν.

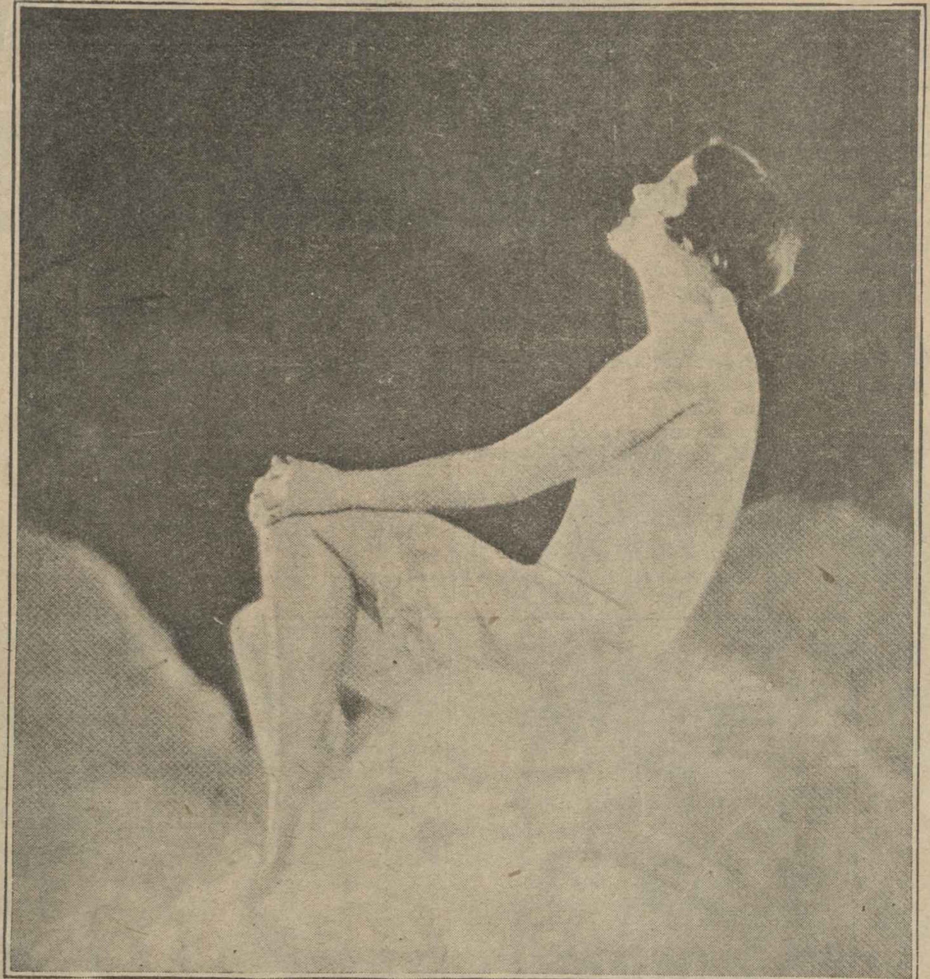

Ἡ φαντασία, ποὺ γίνεται πραγματικότης.—Τὸ ὡραῖο αὐτὸ κορίτσι ποὺ ταξειδεύει ἐπάνω στὰ σύννεφα δὲν εἶναι φανταστικὴ εἰκὼν ζωγράφου. Εἶναι φωτογραφία! Εἶναι μία ἀπὸ τὰς φωτογραφίας κινηματογραφικῆς ταινίας. Βέβαια τὰ σύννεφα γίνονται μὲ εὐφυέστατα μηχανικὰ τεχνάσματα

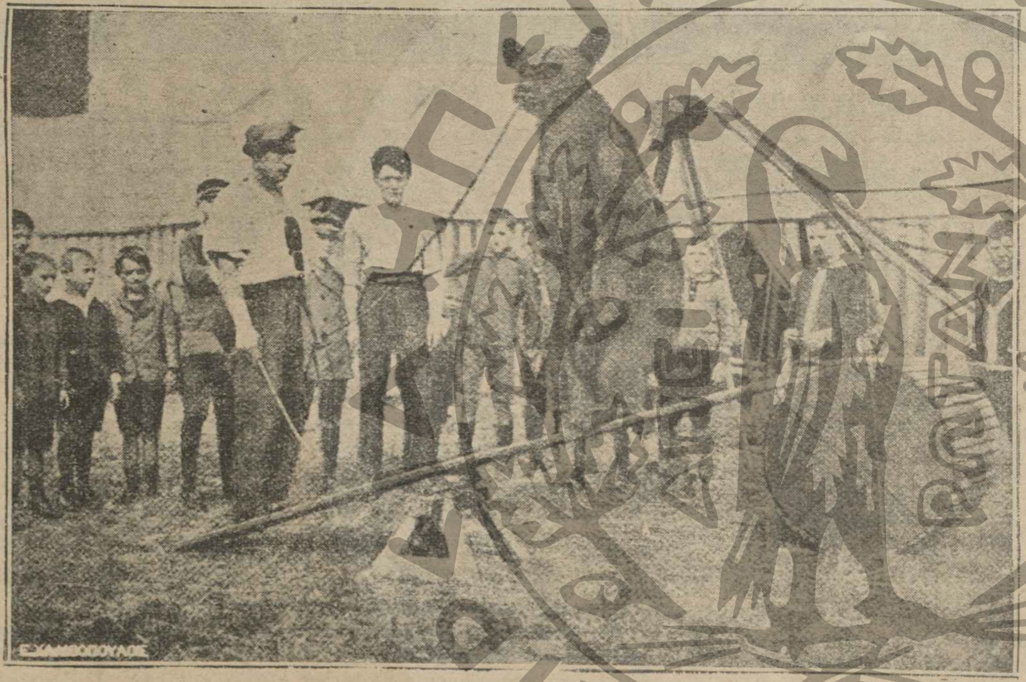

Πῶς γυμνάζεται ἡ ἀρκούδα νὰ κάμνῃ ἀκροβατικὰ γυμνάσια εἰς τὰ ἱπποδρόμια.
(Ἡ εἰκὼν ἐλήφθη ἀπὸ ἕνα ἱπποδρόμιον τοῦ Βερολίνου).

ΟΙ ΕΚΛΙΠΟΝΤΕΣ ΑΣΤΕΡΕΣ

ΜΕΡΙΚΑΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Τὸ τραγικὸν τέλος τοῦ Ἀρνὸλτ Ντὰλν τοῦ Ζουστὲν Κλαρὲλ τῶν Μυστυρίων τῆς Νέας Ὑόρκης, ποὺ ἐκάη ζῶν σὲ μιὰ πυρκαϊὰ τῆς Νέας Ὑόρκης, μᾶς ἔφερε εἰς τὴν μνήμην μερικοὺς ἐκλιπόντας μεγάλους κινηματογραφικοὺς ἀστέρας τοὺς ὁποίους εἶχα τὴν τύχην νὰ γνωρίσω εἰς τὴν Καλλιφορνίαν, διηγεῖται Ἀμερικανὸς δημοσιογράφος.

Μόλις ἔφθασα εἰς τὸ Χολιγοὺντ, τὴν κινηματογραφούπολιν τῆς Ἀμερικῆς, συνεδέθην ἀμέσως μὲ τὸν Οὐάλλας Ρέϊντ τὸν περίφημον καὶ ριψοκίνδυνον αὐτοκινιτιστὴν τοῦ ὁποίου τὸ θάρρος ἐθαύμασα ἄπειρες φορές. Τὸν ἐγνώρισα εἰς τοῦ Μὰξ Λίντερ, μὲ τὸν ὁποῖον συνεδέετο πολὺ ὁ νεαρὸς Οὐάλλας. Ἐγνώριζε ἀρκετὰ γαλλικὰ καὶ ἐπωφελεῖτο κάθε εὐκαιρίας γιὰ νὰ κάμῃ πρακτική. Ἡ ὑποδοχὴ ποὺ μοῦ ἔκαμε ἦταν ἐνθουσιώδης καὶ ἡ φιλία του εἰλικρινής.

Ο ΟΥΑΛΛΑΣ ΡΕΪΝΤ

Ο ΜΑΞ ΛΙΝΤΕΡ

Ο ΒΑΛΕΝΤΙΝΟ

Ἦτο πολὺ καλὸς καὶ εἶχε μεγάλη καρδιά. Καὶ ἰδοὺ μία ἀπόδειξις. Κατὰ τὰ τέλη τοῦ 1921 μὲ ἐπεσκέφθη μία Γαλλὶς τῆς ὁποίας ὁ ἄνδρας ἀμερικανὸς τὴν εἶχε ἐγκαταλείψῃ καὶ ἔμενε χωρὶς κανένα πόρον συντηρήσεως. Παρεκάλεσα τὸν Οὐάλλας νὰ τὴν συστήσῃ σὲ κανένα Στούντιο γιὰ ὁποιαδήποτε ἐργασία, καὶ ἐκεῖνος τὴν πῆρε ἀμέσως ὡς δασκάλα τῶν παιδιῶν του.

Ἡ κυρία Ρέϊντ τῆς ἦτο πολὺ εὐγενικιὰ καὶ ἕως τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου τοῦ Οὐάλλας, εἶχε ἐξοικονομίσῃ τὰ ναῦλα της καὶ ἐπέστρεψε εἰς τὴν Γαλλία.

Ὁ Οὐάλλας δὲν εἶχε παρὰ φίλους, καὶ ὅταν ὁ νεκρὸς του ἐξετέθη εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Λὸς Ἄντζελος, χιλιάδες θαυμαστῶν του παρήλασαν γιὰ νὰ τὸν δοῦν γιὰ τελευταία φορά.

Ἐνθυμοῦμαι ἀκόμα μιὰ παρτίδα ζάρια στὸ σπίτι τοῦ Ζωμὲ μαζὶ μὲ τὸν Μὰξ Λίντερ, τὸν Βαλεντίνο, καὶ τὸν Ρέϊντ. Εἶχα ἐκεῖνο τὸ βράδυ μὲ διαβολεμένη τύχη καὶ ἐκέρδιζα τοῦ Μὰξ τριάντα δολλάρια. Κατὰ τὰ μεσάνυκτα ὅμως ἡ τύχη ἄλλαξε καὶ ὁ Οὐάλλας μοῦ τὰ ἐπῆρε ὅλα. Κάθε φορὰ ποὺ πηγαίνω στοῦ Ζωμὲ θυμοῦμαι μὲ ζωηρὰ χρώματα ἐκείνη τὴν παρτίδα μὲ τοὺς τρεῖς ἐκλίποντας φίλους.

Ὁ Οὐάλλας εἶχε μανίαν μὲ τὰ αὐτοκίνητα καὶ λίγες μέρες πρὸ τοῦ θανάτου του εἶχε παραγγείλῃ ἕνα αὐτοκίνητο μὲ καροσερὶ δικῆς του ἐμπνεύσεως. Δὲν ἐπρόλαβε ὅμως νὰ τὸ ὁδηγήσῃ καὶ ἔμεινε κλειστὸ σὲ ἕνα γκαρὰζ ἐπὶ πέντε χρόνια.

Τελευταίως ἀπεφασίσθη νὰ πωληθῇ, ἀλλὰ δύσκολα εὑρίσκετο ἀγοραστὴς διότι εἶχε περάσῃ τόσος καιρός. Τέλος εὑρέθη ἕνας νεαρὸς ἀμερικανός· τὸ ἀγόρασε καὶ κατὰ τραγικὴν σύμπτωσιν, τὴν πρώτη φορὰ ποὺ τὸ ὁδήγησε προσέκρουσε σὲ ἕνα δένδρο καὶ ἐσκοτώθη, ἐνῷ τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Οὐάλλας εἶχε γίνῃ χίλια κομμάτια.

Τὴν Βαρβάρα Λαμὰρ τὴν ὡραιότερη γυναῖκα τῆς Καλλιφορνίας, τὴν ἐγνώρισα ὅταν ἔμενε πτωχὴ σὲ ἕνα μικρὸ δωμάτιο τοῦ ξενοδοχείου «Κρίστυ» καὶ κατόρθωνε νὰ ζῇ γράφουσα διάφορα ἀνέκδοτα, ποιήματα, διηγήματα καὶ σενάρια. Κατόπιν ἐγνώρισε τὶν «λαίδυ Βίντερ» στοὺς τρεῖς Σωματοφύλακας τοῦ Φαίρμπανκ καὶ ἔκτοτε ἔγινε πασίγνωστη εἰς τὸν κινηματογράφικὸ κόσμο. Ἐν τούτοις οἱ θρίαμβοι δὲν ἄλλαξαν τὸν χαρακτῆρα της καὶ ἕως τὴν ἡμέρα τοῦ θανάτου της, εἶχε μείνῃ ἡ ἀγαπημένη τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Στούντιο. Ἦταν καλὴ καὶ εὐγενικιὰ μὲ ὅλο τὸν κόσμο καὶ εἶχε πάντα μιὰ καλὴ λέξι γιὰ τὸν ἠλεκτρολόγο τοῦ Στούντιο ἢ γιὰ τὸν μηχανικὸ καὶ ἔδιδε θάρρος καὶ συμβουλὰς στοὺς ἀρχαρίους ἠθοποιούς.

Μετὰ τὸν θρίαμβό της εἰς τὴν ταινίαν τοῦ
Ἴνγκραμ «Ἡ
γυναῖκα» προσέφ
μα σὲ 50 φίλους
Τὸ γεῦμα ἐκεῖνο
νη πάντα ζωηρὸ
νάμνησί μου γιὰ
θυμία του.
Ἡ Βαρβάρα μ
γήθηκε τὴν ζωή τ
φιλοδοξίες της κ
πόθους της.
Εἶχε υἱοθετήσῃ
ανὰ τὰ ὁποῖα μετὰ
νατό της ἐπῆραν
δελφοι τῆς Βαρβάρ
Ἡ Βαρβάρα ἦτ
βασίλισσα τοῦ Χο
καὶ ὅμως προτοῦ
στὸν κινηματογράφ
στυνομία τῆς Λὸς
λος τὴν ἐξώρισε
σκανδαλωδῶς ὡραία! καὶ τὴν ἔστειλ
γονεῖς της. Ἐπέστρεψε στὸ Λὸς Ἄντζ
τὰ λίγα ἔτη γιὰ νὰ δοξασθῇ.
Εἶδα τὴν Βαρβάρα γιὰ τελευταία
μετὰ τὸν ρόλο της στὴν «ὡραία τῆς Μ
της» στὴν τελευταία της ταινία, καὶ μ
ὅτι εἶχε ἐπιθυμία νὰ δῇ τὸ Παρίσι καὶ
τὴν Rue de la Paix. Μετὰ δύο μέ
πεσε λιπόθυμη στὸ Στούντιο καὶ τὴν
φεραν ἀναίσθητη στὸ σπίτι της στὴν Π
ντένα καὶ ἐκεῖ ἀπέθανε ἡ βασίλισσα τ
μορφιᾶς καὶ τῆς καλωσύνης!

⁂

Ἡ πρώτη μου ἐπίσκεψις μόλις ἔφθασα
Χολιγοὺντ ἦταν φυσικὰ στὸν Μὰξ
συμπατριώτη μου, τὸν ὁποῖον ἐγνώριζα ἀ
Παρίσι. Ὁ Μὰξ Λίντερ ἔμενε σὲ ἕνα
σπιτάκι κοντὰ στὸν Σαρλὼ τὸν καλλίτερ
φίλο, τὸν Ζιλμπὲρ καὶ τὴν Λεατρὶς Ζόϋ
μόλις εἶχαν πανδρευθῇ.

Πάντοτε νευρικός, ἀεικίνητος, μειδ
Μὰξ μοῦ μιλοῦσε σὰν νὰ εἴχαμε χωρισθ
λις τὴν προηγουμένην βραδυά. Μὲ ἐρ
γιὰ τοὺς φίλους του στὸ Παρίσι, γιὰ νε
τὴν Γαλλία, καὶ μὲ ἐκράτησε νὰ φᾶμε μ

(Στὸ προσεχὲς φύλλο θὰ δημοσιεύ
τὰς ἐντυπώσεις τοῦ Ἀμερικανοῦ δη
γράφου ἀπὸ τὴν γνωριμίαν του μὲ τὸ
ρίφημον Βαλεντῖνον.)

ΦΑΚΟΣ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΖΩΗ

Κοσμική κίνησις - Σπίτι - Μόδα

ΚΟΖΕΡΙ

Μεγάλην ἀναστάτωσιν ἔφερεν ἡ ἔκθεσις ζωγραφικῆς τῆς δεσποινίδος Μπερτσᾶ εἰς τὴν αἴθουσαν Στρατηγοπούλου. Πόσα δὲν ἐγράφησαν, πόσα δὲν ἐλέχθησαν, καὶ τοῦτο διότι ἡ δεσποινὶς Ἐρασμία Μπερτσᾶ εἶναι ζωγράφος cubiste καὶ ἔχει μίαν τεχνοτροπίαν ἐντελῶς ἀκατάληπτον εἰς ἡμᾶς. Ἐπῆγα καὶ ἐγὼ εἰς τὴν ἔκθεσίν της καὶ δὲν ἐπῆγα μόνον μίαν φοράν, διότι ἤθελα νὰ ἰδῶ ἂν θὰ μποροῦσα νὰ ἐμβαθύνω εἰς τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς ζωγραφικῆς καὶ φυσικὰ δὲν θὰ ἤμουν εἰλικρινὴς ἂν ἔλεγα ὅτι τὸ κατώρθωσα, ἀλλὰ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον κατώρθωσα ἦτο νὰ προκαλέσω τὴν νεαρὰν ζωγράφον νὰ μοῦ ἐξηγήσῃ λίγο πῶς σκέπτεται καὶ πῶς αἰσθάνεται. Καὶ ἐν πρώτοις τὴν ἐρώτησα, γιατὶ ἀποδίδει κατ᾽ αὐτὸν τὸν τρόπον, ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα βλέπει.

— Διότι ἔτσι τὰ βλέπω, μοῦ ἀπήντησε. Αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι τὰ παρουσιάζουν ὅλα ὡραῖα, ψεύδονται, δὲν εἶνε εἰλικρινεῖς. Πῶς θέλετε νὰ ζωγραφίσω μία ὡραῖα κυρία μὲ εὔμορφα ματοτσίνουρα, μὲ κουκλίστικο πρόσωπο ὅταν ἐγὼ δὲν τὴν βλέπω; Πῶς θέλετε νὰ παρουσιάσω τὴ ζωὴ ὡραία, γεμάτην ἀπολαύσεις, ὅταν ἐγὼ δὲν τὴν αἰσθάνομαι διόλου ἔτσι; Ὅταν ἐγὼ ἐπέρασα ἀπὸ τὶς μεγαλείτερες δυστυχίες, ὅταν ὑπέστην τὶς χειρότερες δοκιμασίες;

— Τότε, δεσποινίς, μοῦ εἶναι ἡ ἴδια ἡ ζωὴ σας αὐτὴ τὴν ὁποίαν παρουσιάζετε, εἶναι ὁ ἑαυτός σας.

— Ἀκριβῶς! Βλέπω ὅτι μὲ καταλάβατε.

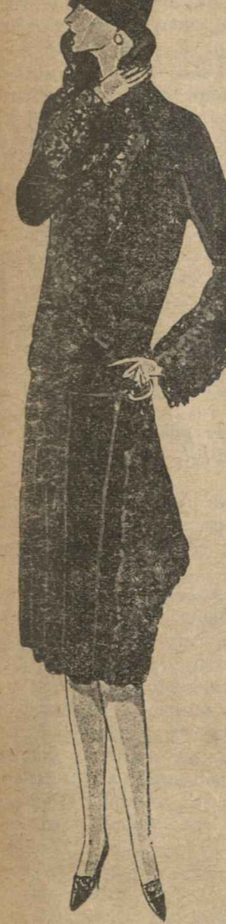

Ἐπανωφόρι ἀπὸ βελοὺρ ντὲ-λαὶν μπλὲ μαρὲν μὲκὸλ-σὰλ ἀπὸ ἀστρακάν. (Μοντέλο Σανέλ.)

Καὶ πράγματι ἔχω καταλάβῃ. Εἶχα καταλάβῃ ὅτι εἰς τὰ ἔργα αὐτῆς τῆς ζωγράφου ἡ ψυχική της διάθεσις ἔπαιζε τὸν κυριώτερον ρόλον.

Ἀλήθεια πόσες φορὲς ὁ οὐρανὸς εἶναι γαλάζιος, αἴθριος, ὅλα τριγύρω μας εἶναι εὔθυμα, χαρωπὰ καὶ τὰ βλέπομε ὅλα μαῦρα, σκοτεινά, πένθιμα γιατὶ μέσα μας ἔχομε θλίψι καὶ δὲν μποροῦμε νὰ τὰ ἰδοῦμε διαφορετικά.

Πόσες φορὲς τὸ ἴδιο τοπεῖο ποὺ μᾶς εἶχε φανῇ ἄλλοτε πληκτικό, μελαγχολικό, πέρνει ἄλλη ἐντελῶς ὄψι, γιατὶ ἡ ψυχή μας πλημμυρίζει ἀπὸ χαρὰ καὶ εὐτυχία.

⁂

Μὰ θὰ μοῦ πῆτε: «Μὲ αὐτὸ θέλεις νὰ μᾶς πείσῃς ὅτι ἐγκρίνεις τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς ζωγραφικῆς;» — Δὲν ἠξεύρω ἂν τὸ ἐγκρίνω, ἀλλὰ πάντως μὲ ἔκαμε νὰ σκεφθῶ λιγάκι πιὸ ἀληθινὰ καὶ νὰ πῶ ὅτι ὀφείλει κανεὶς κάποιο σεβασμὸ σ᾽ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ παρουσιάζει ὁλόγυμνη τὴ σκέψι του καὶ τὴν ψυχή του.

ΚΟΣΜΙΚΑΙ ΑΘΗΝΑΙ

Ἤρχισαν τὰ χορευτικὰ τέϊα τοῦ Λυκείου Ἑλληνίδων.

Μέσα εἰς τὸ κομψὸ καὶ συνάμα ἐπιβλητικὸ περιβάλλον διεκρίναμε τὰς πλέον γνωστὰς φυσιογνωμίας: Τὴν πρόεδρον κ. Παρρέν, τὴν κ. Χατζημιχάλη, τὴν κ. Λούρου, τὴν κ. Ταρσούλη, τὴν κ. Τυπάλδου, τὴν κ. Φαρμάκη, τὴν κ. Λίτσα, τὴν κ. Σωτηριάδη, τὴν κ. Ἀπέργη καὶ τὰς δεσποινίδας Σωτηριάδη, Φαρμάκη, μὲ μπὲζ ὡραιότατο μοντελάκι, Λίτσα, Κανελλοπούλου καὶ ἄλλας.

— Αἱ ἱπποδρομίαι βαίνουν περὶ τὸ τέλος των καὶ ἂν δὲν ἀπατώμεθα ὑπολείπονται ἴσως δύο ἀκόμη.

Αὐτό, ἐννοεῖται, προσθέτει φανατισμὸν εἰς τοὺς παίκτας, μολονότι καὶ αἱ παίκτριαι δὲν ὑστεροῦν.

Εἰς τὰς τελευταίας ἱπποδρομίας διεκρίναμεν τὴν κ. Καλαμάρη, τὴν κ. Ἴμελεν, τὴν κ. Πώπ, τὴν κ. Πικά, τὴν κ. Τσαμαδοῦ, τὴν κ. Ἀξελοῦ, τὴν κ. Δράκου, τὰς δεσποινίδας Οἰκονόμου, Σπάρταλη, Λίτσα, Κανελλοπούλου καὶ τοὺς κ. κ. Σταθάτον, Μελάν, Βοῦλτσον, Βοῦρον, Κορδέλλαν, Καλαμάρην, Παπαδιαμαντόπουλον, Σκόφιλντ, Λαμπρινίδην, Λάππαν, Πώπ, Κυριακόν.

Η ΜΟΔΑ

Συνεχίζοντες τὴν ἔρευνάν μας χάριν τῶν ἀναγνωστριῶν μας, μετέβημεν πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς Maison Lily παρὰ τὸν Ἅγιον Κωνσταντῖνον.

Ἡ διευθύνουσα αὐτὸν εἶνε σωστὴ καλλιτέχνις καὶ ἐπὶ πλέον λίαν δόκιμος λογογράφος. Κάθε ἐποχὴν μεταβαίνει αὐτοπροσώπως εἰς Παρισίους ἵνα ἀντιληφθῇ ἰδίοις ὄμασι τὰς ἑκάστοτε τάσεις τῆς μόδας.

Ἀπὸ τὸ ἐφετεινόν της ταξείδιον ἀπεκόμισε πολλά, τὰ ὁποῖα εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ μᾶς ἐμπιστευθῇ.

Ὅλα τὰ ἐφετεινὰ φορέματα τὰ χαρακτηρίζει μία μεγάλη ἁπλότης φαινομενική. Λέγομεν δὲ φαινομενική, διότι ἂν τὰ ἐξετάσωμεν θὰ ἴδωμεν ὅτι εἶναι πάρα πολὺ ἐργασμένα: μὲ νερβύρ, ἀπλικασιόν, ἐνκροκοτασιὸν καὶ τὰ τοιαῦτα. Ἡ γραμμὴ εἶναι πάντοτε ἴσια καὶ ἡ φοῦστες ἄμπλ πρὸς τὰ κάτω, ἀλλὰ παρατηρεῖται καὶ κάποιο σφίξιμο εἰς τοὺς γοφοὺς ποὺ χωρὶς νὰ φεύγῃ ἀπὸ τὸ στὺλ τῆς ἴσιας γραμμῆς τὴν κάμνει ἐν τούτοις νὰ παραλλάσῃ κάπως.

Τα ἐπανωφόρια ἐπίσης εἶνε πολὺ ἐργασμένα καὶ ἀπ᾽ ὅλα σχεδὸν δὲν λείπουν τὰ παρμὰν ἀπὸ γοῦνες ἰμιτασιὸν καὶ ἀληθινές.

Ἀκολούθως ἡ Mlle Lily μᾶς ἔδειξε ὡραιότατα μοντέλα τῶν ἐκλεκτοτέρων Παρισινῶν Οἴκων, τὰ ὁποῖα ἀδυνατοῦμεν νὰ περιγράψωμεν ἐλλείψει χώρου, ἀλλὰ τονίζομεν μόνον ὅτι τὸ ἓν ἦτο ὡραιότερον τοῦ ἄλλου.

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΣΑΣ

Διὰ τὴν ἐπιδερμίδα σας νὰ μεταχειρίζεσθε τὸ ὀνομαζόμενον Παρθενικὸν γάλα, τὸ ὁποῖον συνίσταται ἀπὸ 500 γραμμάρια καλὸ τριανταφυλλόνερο καὶ 5 γραμ. βάμμα βενζόης. (Ἡ βενζόη δέον νὰ προστίθεται πολὺ σιγὰ εἰς τὸ τριανταφυλλόνερο). Μὲ αὐτὸ τὸ μῖγμα καὶ τῇ βοηθείᾳ ἑνὸς βαμβακιοῦ τρίβετε τὸ πρόσωπον μετὰ τὸ πλύσιμο καὶ ἀφήνετε νὰ στεγνώσῃ.

ΚΟΥΖΙΝΑ

Σαλάτα Ἀγγλική. — Ἡ σαλάτα αὐτὴ ἀποτελεῖται ἀπὸ καρόττα, πατάτες, κοκκινογούλια καὶ μῆλα ὠμά. Τὰ κόπτετε ὅλα ψιλά, τοὺς βάζετε ξύδι, λάδι, πιπέρι, ἁλάτι καὶ μουστάρδαν Ἀγγλικὴν καὶ τὰ σερβίρετε λοφοειδῶς μέσα εἰς μίαν σαλτσιέραν. Ἀκολούθως τὰ σκεπάζετε μὲ μαγιονέζα καὶ ἀπὸ πάνω ρίχνετε φιδὲν ἀπὸ βρασμένους κρόκους αὐγῶν, τοὺς ὁποίους πασπαλίζετε μὲ λίγο ἁλάτι.

ΑΙ ΕΚΛΕΚΤΑΙ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ

ΑΘΗΝΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Ἡ κυρία Ἀθηνᾶ Ν. Ταρσούλη, εἶνε γνωστὴ εἰς ὅλους ἀπὸ τὴν πολυσχιδῆ δρᾶσιν της ὡς καλλιτέχνις ζωγράφος καὶ ὡς λογοτέχνις: διηγηματογράφος καὶ ποιήτρια. Εἶναι ἡ μόνη ἴσως γυναῖκα ποὺ συγκεντρώνει τόσα πολλὰ χαρίσματα καὶ οἱ πλέον intimes φίλοι της γνωρίζουν ὅτι δὲν ὑστερεῖ οὔτε εἰς τὴν μουσικήν.

Ὡς ζωγράφον τὴν ἐθαυμάσαμε πολλάκις καὶ αἱ δύο ἐκθέσεις της ἐπαρουσίασαν ἔργα μὲ μεγάλην ποικιλίαν συναισθημάτων: δεῖγμα τῆς θερμῆς καὶ ἀνησύχου καλλιτεχνικῆς ἰδιοσυγκρασίας της.

Τὸν προσεχῆ Φεβρουάριον θὰ ἐκθέσῃ εἰς τὸν Παρνασσὸν τὰ τελευταῖα της ἔργα: γυμνὰ καὶ τοπεῖα ὅπου φαίνεται τὸ καταστάλλαγμα τῆς ἐρεύνης της. Ἐξεκαθάρισε τὴν καλλιτεχνικήν της ἀτομικότητα καὶ θὰ παρουσιάσῃ ἑνότητα διαθέσεως εἰς τὸ διακοσμητικὸν ζωγραφικὸν εἶδος μὲ καθαρῶς προσωπικὴν σφραγῖδα.

Εἰς τὸ Λύκειον Ἑλληνίδων προσφέρει πολυτίμους ὑπηρεσίας ὡς γραμματεὺς τοῦ Καλλιτεχνικοῦ Τμήματος.

Ὡς λογοτέχνις εἶναι γνωστὴ ἀπὸ τὴν συνεργασίαν της παλαιότερα στὸν «Νουμᾶ» καὶ ἄλλα περιοδικὰ καὶ τελευταῖα ἀπὸ τὴ «Νέα Ἑστία», τὴν «Ἑλληνίδα» καὶ τὴν «Ἑβδομάδα», ὅπου ἐδημοσίευσε πλεῖστα ὅσα ἐκλεκτὰ διηγήματα, πρόζες, ποιήματα. Εἶναι γνωστὴ ἐπίσης ἀπὸ τὴν θαυμασία συλλογὴ τῶν λαογραφικῶν διηγημάτων της «Στὰ Βρόχια τῆς Ἀγάπης» γραμμένα μὲ τὴν ζωντανώτερη δημοτικὴ γλῶσσα κατὰ τὴν κρίσιν τῶν μεγαλειτέρων λογοτεχνῶν μας.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΕΞΕΛΕΓΞΙΣ ΤΩΝ ΑΠΟΣΚΕΥΩΝ

ΤΟΥ ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

— Εἶναι ἐδῶ καὶ κάμποσα χρόνια, εἶπε ὁ μπάρμπα Ταμπά.

Ἕνας γέρος ἔμπορος καλαθιῶν καὶ πανεριῶν ἀπὸ λυγαριὰ μᾶς εἶχε δώσει τὶς ὁδηγίες. Κάνοντας μιὰ περιοδεία γύρω στὴ Κομπιένη, εἶχε παρατηρήση τὸ μοναχικὸ σπίτι. Ἡ χήρα Β. . . ποὺ καθότανε σ' αὐτὸ ἦτανε μιὰ γρηὰ ἰδιότροπη, ποὺ δὲν εἶχε δοῦλα καὶ δὲν ἔβγαινε ποτὲ ἀπὸ τὸ σπίτι της. Ἐκεῖνοι ποὺ φέρνανε τὰ τρόφιμα δὲν μπαίνανε κἂν στὸ σπίτι. Ἀφίνανε ἄλλος τὰ εἴδη μπακαλικῆς, ἄλλος τὸ βούτυρό του καὶ τὰ αὐγά του, ἀπάνω σ' ἕνα μπάγκο τοῦ κήπου, καὶ βρίσκανε ἕτοιμα τὰ χρήματα στὸ πλάϊ.

Εἶχε νυχτώσει σχεδὸν ὅταν παρουσιασθήκαμε στὴ γρηά. Εἴχαμε ἔρθη δῆθεν γιὰ νὰ τῆς πλασάρουμε δείγματα κρασιῶν

Ὁ Νοὲλ ντὲ Μπόσκο μοῦ εἶπε, ὅτι ἀφοῦ εἴχανε μιλήσει γιὰ τὴ δουλειὰ σὲ μᾶς τοὺς δυό, θὰ τὴν κάναμε μαζὶ καὶ ὅτι ἤτανε περιττὸ νὰ ποῦμε λέξι σὲ κανένα. Μὲ τέσσερα φράγκα ποὺ εἶχα, ἀγόρασα ἕνα μπαοῦλο ποὺ τὸ ηὗρα ὀκαζιόν. Μάζεψα ἀπὸ κάποιο γήπεδον μερικὰ κομμάτια ξῦλα, μερικὲς πέτρες, γιὰ νὰ τοῦ δώσω βάρος καὶ γιὰ νὰ μὴ κουβαλήσω ἄδειο τὸ μπαοῦλο στὴ Κομπιένη: γιατί, σὲ περίπτωση ποὺ θὰ μαθευότανε τὸ πρᾶγμα αὐτὸ μποροῦσε νὰ δώσῃ ἀφορμὴ σὲ ἐνδείξεις.

Εἴχαμε συμφωνήσει, πραγματικά, ὅτι θὰ ξαναφέρναμε τὸ μπαοῦλο στὸ Παρίσι, παρὰ νὰ τὸ ἀφήσω στὸ σπίτι ἢ στὰ χωράφια. Μπορούσαμε νὰ τὰ σιάζαμε νὰ κλείσουμε τὸ σπίτι καὶ νὰ κάνουμε νὰ πιστέψουν ὅτι ἡ γρηὰ εἶχε φύγῃ σὲ ταξίδι. Φυσικὰ ὅσο ἀργότερα θὰ γινότανε θόρυβος γιὰ τὴν ὑπόθεσι αὐτή, τόσο καλλίτερα θὰ ἤτανε γιὰ μᾶς. Στὸ Παρίσι ἤτανε εὔκολο νὰ ξεφορτωθοῦμε τὸ μπαοῦλο. Εἴχαμε ἕνα σύντροφο, ποὺ ἀνελάμβανε νὰ τὰ κάνῃ ὅλα, ὑπὸ ὅρους πολὺ εὐνοϊκοὺς γιὰ μᾶς.

Εἶχε νυχτώσῃ σχεδὸν ὅταν παρουσιασθήκαμε στὴ γρηά. Εἴχαμε ἔρθη δῆθεν γιὰ νὰ τῆς πλασάρουμε δείγματα κρασιῶν. Ξέραμε ὅτι ἤτανε ἄγρια, καὶ εἴμαστε ἀνήσυχοι νὰ μάθουμε ἂν τὸ κόλπο θὰ ἔπιανε καὶ ἂν θὰ παραδεχότανε νὰ μᾶς ἀφήσῃ νὰ μποῦμε στὸ σπίτι της. Τὸ κόλπο ἔπιασε περίφημα.

Ἅμα μπήκαμε μέσα στὸ σαλόνι, τὰ καταφέραμε ὅσο νὰ πῇς τρία. Εἶδα πολλὲς φορὲς τὸν Νοὲλ στὴ δουλειά, ἀλλὰ ποτὲς ὅπως τὴν μέρα ἐκείνη: Ὅσο νὰ παίξῃ τὸ μάτι σου, τὴν κυρία αὐτὴ ποὺ ἤτανε ἀρκετὰ βαρειά, σοῦ τὴν εἶχε ἁρπάξῃ ἀπ' τὸ λαιμὸ καὶ τὴν εἶχε βάλῃ ἀπάνω στὸν καναπέ. Ἤτανε ἕνας περίφημος πνίχτης ὁ καμπούρης ἐκεῖνος. Ἀλλὰ ἤτανε μονάχα πνίχτης. Καὶ ὅλους τοὺς συνδυασμούς, ὅλες τὶς προφυλάξεις, ἔπρεπε νὰ τοὺς φαντασθῶ ἐγώ.

≈

Ὅταν τὸ σῶμα δὲν σάλευε πιά, μᾶς ἔκανε τὴν ἐντύπωσι ὅτι πάλε ἤτανε ἀρκετὰ χοντρό. Χωροῦσε μέσα στὸ μπαοῦλο καὶ τὸ καπάκι κολλοῦσε σχεδὸν ἀπάνω, καὶ δὲν θὰ κουνοῦσε μέσα, πρᾶγμα ποὺ ἤτανε προτιμώτερο. Ἅμα κλείσαμε τὸ μπαοῦλο ἐσκεφθήκαμε τὰ ἔπιπλα. Ηὕραμε ὡς ὀχτακόσια φράγκα χρυσᾶ μέσα στὰ συρτάρια, καὶ πέσανε ἀκόμα καμμιὰ εἰκοσαριὰ πεντόφραγκα ἀναποδογυρίζοντας ἕνα παληὸ κομψὸ μποτίνι, ὅπου ἡ παράξενη αὐτὴ γυναῖκα σκέφθηκε νὰ τὰ κρύψῃ. Μέσα σὲ μιὰ τσαϊέρα ὑπῆρχαν μετάλλια, κοσμήματα καὶ χρεώγραφα μὲ ἀγγλικὰ γράμματα ποὺ δὲν καταλαβαίναμε τίποτα, καὶ ποὺ τὰ πήραμε κι' αὐτά.

Ὅταν κανεὶς δουλεύει, σκαλίζει, ψάχνει δεξιὰ καὶ ἀριστερά, δὲν μπορεῖ νὰ σκεφθῇ τὶ μπορεῖ νὰ συμβῇ κατόπι. Ὅταν κουβαλήσαμε τὸ μπαοῦλο καὶ οἱ δυὸ στὸ σταθμὸ καὶ ὅταν τὸ καταγράψαμε, δὲν σκεφτόμουνα πιὰ κἂν τὶ εἶχε μέσα. Ἐκεῖνο ποὺ μᾶς εἶχε κάνει νὰ πάρουμε τὴν ἀπόφασι νὰ ξαναμεταφέρουμε τὸ δέμα μὲ τὸ τραῖνο, ἤτανε γιατὶ γνώριζα ἕνα φίλο στὸ τμῆμα τῶν διαπυλίων τελῶν τοῦ σταθμοῦ τοῦ Νόρ, ἕνα κάποιο ποὺ τὸν λέγανε Φιλετέ, ποὺ δὲν θἄφερνε ἀσφαλῶς δυσκολίες στὴν ἐξέταση καὶ ποὺ θὰ μἄφινε νὰ πάρω τὸ δέμα μου χωρὶς νὰ τὸ ἀνοίξῃ.

Στὴ Κομπιένη σφίξαμε τὰ χέρια ἐγὼ καὶ ὁ Μπόσκο. Πῆρε τὸ τραῖνο γιὰ τὸ Τερνιὲ γιὰ νὰ πάῃ νὰ πῇ μιὰ καλημέρα στὴν οἰκογένειά του.

Στὸ σπίτι τῆς γρηᾶς εἶχε εὕρῃ, σὲ μιὰ γωνιὰ μιὰ ὄμορφη ἀπὸ πορσελάνη κοῦκλα, ποὺ τὴν πήγαινε στὴ μικρή του ἀνηψιά.

≈

Μόλις βρεθῇ κανεὶς μέσα στὸ τραῖνο, καὶ κάθεται χωρὶς νὰ κάνῃ τίποτα, τὰ νεῦρα χαλαρώνονται, δὲν ἔχει πιὰ τὴ μεγάλη νευρικότητα: ἔχει ὀλιγώτερο θάρρος.

Περνώντας ἀπὸ τὸ Σαὶν-Ντενὶς νοιώθοντας ὅτι πλησιάζαμε στὴ γκὰρ ντὶ Νόρ, αἰσθανόμουνα κάποια ἀνυπομονησία νὰ κινηθῶ καὶ νὰ φύγω ἀπὸ τὸ στενὸ αὐτὸ βαγόνι.

Τὸ τραῖνο σταμάτησε πολλὴ ὥρα κάτω ἀπὸ ἕνα ἀπὸ τὰ γεφύρια τῆς Λὲ Σαπέλ. . . . Τέλος ἔφθασε στὸ σταθμό. Ἐνῷ κατεβάζανε τὶς ἀποσκευὲς ἀπὸ τὰ φορτηγὰ βαγόνια καὶ τὰ κουβαλούσανε στὴ μεγάλη αἴθουσα, τὄστριψα στὸ δρόμο γιὰ νὰ φωνάξω ἕνα ταξί. Ἀλλὰ ἐκείνη τὴ μέρα, γινόντανε κάπου κοῦρσες, στὸ Ἐγκιὲν νομίζω. Πολλὰ τραῖνα φθάνανε τὴν ἴδια ὥρα καὶ τὰ ταξὶ ποὺ ἤτανε στὴν εἴσοδο τοῦ σταθμοῦ τὰ ἁρπάζανε ἐνῷ περνούσανε. Ἔπρεπε νὰ τρέξω σχεδὸν ὡς τὴν γκὰρ ντὲλ' ἔστ γιὰ νὰ πάρω ἕνα. Γι' αὐτό, ὅταν ἐπέστρεψα στὴν αἴθουσα τῶν ἀποσκευῶν, τὰ περισσότερα δέματα εἴχανε κι' ὅλας παρθῇ. Δὲν μένανε πιὰ παρὰ ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ μεγάλες κάσσες. Εἶδα μεταξὺ ἑνὸς πακέτου ἀσπρορρούχων καὶ ἑνὸς μανεκὲν τὸ μικρὸ μου μαῦρο μπαοῦλο.

Ποῦ ἤτανε λοιπὸν ὁ Φιλετέ, ὁ χωριανός μου ὑπάλληλος τοῦ εἰσαγωγικοῦ δασμοῦ;

Ἐρώτησα γι' αὐτὸν ἕνα συνάδελφό του. Μοῦ ἀπήντησε ὅτι ὁ Φιλετὲ ἤτανε ἄρρωστος καὶ δὲν εἶχε ἔρθη ἀπὸ δυὸ μέρες.

Ζήτησα λοιπὸν ἀπὸ τὸν ὑπάλληλο αὐτὸν να ἔρθῃ νὰ βάλῃ μάρκα στὸ δέμα μου γιὰ νὰ μπορέσω νὰ τὸ πάρω. Προχώρησα ὡς τὸ μπαοῦλο, καὶ ἐπλησίαζε ἀπὸ πίσω μου, μὲ μιὰ κιμωλία στὸ χέρι, ὅταν εἶδα κάποιον ποὺ ἔμοιαζε σὰν ἀρχιεξελεγκτὴς μ' ἕνα πιλίκιο μὲ τρία γαλόνια. Γκρίνιαζε κ' ἔκανε παρατηρήσεις γιατὶ εἶχε τσακωθῇ μὲ μιὰ κυρία γιὰ τὸν ἔλεγχο ἑνὸς δέματος.

Τὸ χέρι του ἤτανε βαλμένο ἀπάνω στὸ μπαοῦλο μου. Ἐρώτησε ἀπότομα ἂν δὲ νὰ δηλώσω τίποτα, καὶ χωρὶς νὰ π τὴν ἀπάντησί μου, μοῦ εἶπε ν' ἀνοίξ δέμα.

Ἔννοιωσα στὴ ράχη μου μιὰ ἐντύπω συνήθιστη, σὰν νὰ ζάρωνε τὸ πετσί μο χέρια μου ἀρχίσανε νὰ τρέμουν μέσα σ νίκια μου. Ἔψαχνα μηχανικὰ μέσα τσέπες μου σὰν γιὰ νὰ γυρέψω τὰ κλ μου ποὺ δὲν μπορούσα νὰ τὰ εὕρω. Ἀλλ σκότανε ἐκεῖ ἕνας ὑπάλληλος μὲ μιὰ ἀρ κλειδιά. Ἔρριξα μιὰ ματιὰ στὴ πόρτα:

Τὶ μοῦτρα θἄκανε μόλις ἄνοιξε τὸ μπαοῦλο!..

μῆκος τοῦ δρόμου ἤτανε ἄνθρωπος τῆς ρεσίας καὶ δυὸ ἀκόμη στὴν πόρτα. Ὁ ληλος δοκίμαζε κι' ὅλας τὰ μικρὰ κλειδιὰ ἀρμαθιᾶς του.

Ἔμενα ἐκεῖ, χωρὶς νὰ ξέρω πιὰ ποῦ ἤ να, πολὺ μακρυὰ ἀπ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς θρώπους καὶ μὴ σκεπτόμενος πιὰ τίποτα. λος ἕνα κλειδὶ μπῆκε στὴ κλειδαριὰ καὶ ρισε. Τὸ καπάκι πετάχτηκε πίσω.

Τότε ἄρχισα νὰ γελῶ σὰν ἕνας ἠλίθιος: πράγματα ποὺ εἶχε μέσα στὸ μπαοῦλο, ἦ μικρὰ τρικὸ γιὰ παιδιά, παπούτσια, σαπο καὶ κολλάρα. Καὶ ἐνῷ οἱ ὑπάλληλοι σκαλ νε ἀνάμεσα, ἐγὼ ἔλεγα μὲ τὸ νοῦ μου π μποροῦσε νὰ εἶχε πάρῃ τὸ πραγματικό δέμα, καὶ ποιὸς πήγαινε τώρα στὸ Παρ ἔχοντας στὸ πλάϊ τοῦ ἁμαξᾶ, τὸ πακεταρισ νο σῶμα τῆς χήρας Β. . . Κ' ἐκεῖνο ποὺ ναι ἀκόμα καλλίτερο, εἶναι ὅτι ποτὲς πιὰ δ ἄκουσα νὰ γίνεται λόγος γιὰ τὴν ὑπόθεση τή. Τὸ πρόσωπο ποὺ πῆρε τὸ μπαοῦλο φο θηκε νὰ ἀναφέρῃ τὸ πρᾶγμα καὶ νὰ βάλῃ σ κεφάλι του σκουτοῦρες. Δὲ ξέρω τίποτα, ἀ σκέπτομαι συχνὰ σκάνοντας στὰ γέλια μοῦτρα θἄκανε, μόλις ἄνοιξε τὸ μπαοῦλο.

Μέσα στὸ δικό της μπαοῦλο, ηὗρα τὸ μ λινο αὐτὸ γελέκο, ποὺ τὸ φορῶ τρεῖς χει νες καὶ ποὺ κρατεῖ πολλὴ ζέστη.

(Μετάφρ. Β.) ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

ΓΝΩΜΙΚΑ

(Τοῦ Γ. Κ. Τσέστερ

— «Κλασσικὸς» καλεῖται ὁ συγγραφεὺς κεῖνος τὸν ὁποῖον μπορεῖ κανεὶς νὰ ἐπαινῇ νὰ θαυμάζῃ. . . χωρὶς νἄχῃ διαβάσει καν ἔργο του.

— Ὑπάρχει κἄποιος χειρότερος τύραν ἀπὸ τὸν κυβερνῶντα διὰ τοῦ τρόμου: Ὁ βερνῶν διὰ τῆς ἀγάπης. Ἀπὸ αὐτόν, γλυτώνει κανείς. . .

— Τρελλός, δὲν εἶναι ἐκεῖνος ποὺ ἔχ τὸ λογικό του. Τρελλὸς εἶν' ἐκεῖνος ποὺ ἔ σε τὰ πάντα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ λογικό. . .

— Οἱ αἰσιόδοξοι δὲν ἀναφαίνονται στ ἀνθρωπότητα, παρ' ὅταν παύσουν νὰ ἀ φαίνωνται οἱ εὐτυχεῖς. . .

Η ΜΠΑΓΙΑΝΤΕΡΑ ΠΟΥ ΚΑΤΕΔΙΚΑΣΘΗ ΕΙΣ ΘΑΝΑΤΟΝ ∘∘ ΩΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ ∘∘

Η ΚΟΚΚΙΝΗ ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ

Η ΗΔΟΝΙΚΗ, Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΚΑΙ ΤΡΑΓΙΚΗ ∘∘ ∘∘ ΖΩΗ ΤΗΣ ∘∘ ∘∘

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΜΑΤΑ-ΧΑΡΙ

[Τὰ προηγούμενα. — Ἡ Μάτα-Χάρι, ἡ περίφημος χορεύτρια ποὺ ἐτουφεκίσθη κατὰ τὸν παγκόσμιον πόλεμον ἀπὸ τοὺς Γάλλους ὡς κατάσκοπος, ἦτο Ὀλλανδή, ἀλλὰ ἔζησεν εἰς τὰς Ἰνδίας ὅπου ἐδιδάχθη τοὺς μυστηριώδεις χοροὺς καὶ τὴν τέχνην τοῦ ἔρωτος κ' ἔπειτα ἐπῆγεν εἰς τὸ Παρίσι. Ἐκεῖ ἐχόρευε γυμνὴ καὶ ἠγαπᾶτο ἀπὸ ὅλους μὲ πάθος. Ἔξαφνα ὅμως ὁ Δουπὲν ἀνήγγειλεν εἰς τὸν δημοσιογράφον Ἄρενδσεν ὅτι ἡ Μάτα-Χάρι πρόκειται νὰ συλληφθῇ.]

7 (Ἡ συνέχεια)

Ὥστε εὑρίσκετο ἐμπρὸς σ' ἕνα ἀρχικατάσκοπον, τῆς Γερμανικῆς ὀργανώσεως μέσα στὸ Παρίσι! Τώρα μόλις ἀντελαμβάνετο, καὶ πῶς, ἀπὸ μιὰ ἀπρονοησία του εἶχε περιπλεχθῇ στὰ περίπλοκα δίχτυα ἀπὸ τὰ ὁποῖα τοῦ ἦταν ἀδύνατον τώρα νὰ ξεφύγῃ.

— Ἡ Μάτα-Χάρι! ἀνέκραξεν ὁ Ἄρενδσεν κατάπληκτος. Ἕνα φῶς ἐχύνετο τώρα στὸ μυστηριῶδες ἐπάγγελμα τῆς Ἰνδῆς Χορευτρίας. Εἶνε λοιπὸν κατάσκοπος ἡ Μάτα-Χάρι!

— Ὤ, κύριε, σᾶς παρακαλῶ! Μὴ προφέρετε αὐτὴν τὴν λέξιν! τὸν διέκοψε ὁ κ. Ὀνορὲ Δουπὲν μὲ παγερὸν τόνον. Τὸ ἐνδιαφέρον μὲ παρακινεῖ νὰ σᾶς εἰδοποιήσω γιὰ τὸν ἄμεσον κίνδυνον ποὺ διατρέχει μία κυρία τὴν ὁποίαν γνωρίζω ὅτι θαυμάζετε. . .

— Μὰ ἡ κυρία αὐτὴ δὲν μᾶς ἔρχεται τώρα ἀπὸ τὴν Ἰσπανία;

— Μάλιστα.

— Καὶ δὲν βρισκόταν τελευταίως στὸ Βιττέλ;

— Στὸ Βιττέλ, ἀκριβῶς. Ἔμεινε ἐκεῖ μερικοὺς μῆνες, τὸν καιρὸ τῶν ἐπιχειρήσεων τοῦ Βερδέν. Δυστυχῶς, μέσα στὸ Β'. Πολεμικὸν Γραφεῖον τῶν Παρισίων ὑπάρχει ἕνας κάποιος ταγματάρχης Λαδόν, ὁ ὁποῖος τὴν ἐχθρεύεται καὶ τὴν καταδιώκει. Ὤμωσε κυριολεκτικῶς τὴν καταστροφήν της. Εἶχε συσσωρεύσει ὁλόκληρον φάκελλον ἐγγράφων εἰς βάρος τῆς δυστυχισμένης αὐτῆς γυναίκας, ἡ ὁποία ἐντελῶς ἀθώα καὶ ἀνύποπτη, περιφέρεται εἰς ὅλας τὰς πρωτευούσας τοῦ κόσμου. Μα ἀπ' ὅλες περισσότερο ἀγαπᾷ τὸ Παρίσι, ποὺ θέλει τὴν καταστροφή της. Τὶς τελευταῖες αὐτὲς ἡμέρες ἔπιασαν ἕνα τηλεγράφημα κρυπτογραφικὸν ἀπὸ τὸν στρατιωτικὸν ἀκόλουθον τῆς Γερμανίας στὴ Μαδρίτη, τὸν ταγματάρχην φὸν Κάλλε ὁ ὁποῖος τῆς ἔστελλε ἕνα χρηματικὸν ποσὸν μέσον Ἄμστερδαμ. Αὐτὸς ὁ ἠλίθιος φὸν Κάλλε ἦταν ἐρωμένος της καὶ φαίνεται ὅτι ἡ Μάτα-Χάρι τοῦ ζητοῦσε χρήματα ἐπειγόντως. Τὸ τηλεγράφημα αὐτὸ τὸ συνέλαβαν οἱ ἀσυρματισταί, τὤφεραν στοὺς ἀξιωματικοὺς τοῦ ἀσυρμάτου, οἱ ὁποῖοι κατέχουν τὰ κλειδιὰ ὅλων τῶν μυστικῶν ἀριθμῶν τοῦ κόσμου. Τὸ διάβασαν λοιπὸν καὶ ἔβαλαν ἀνθρώπους νὰ παρακολουθοῦν τὴν Μάτα-Χάρι. Τὴν εἶδαν νὰ πηγαίνῃ στὴν Ὀλλανδικὴ πρεσβεία, ὅπου πῆρε τὸ τσὲκ της, κ' ἔπειτα στὴν Τράπεζα ὅπου τὸ ἐξαργύρωσε. Τέλος πάντων ἡ Μάτα-Χάρι εἶνε χαμένη.

— Τὶ ἱστορία! εἶπεν ὁ Ἄρενδσεν σκεπτικός. Ὅταν χόρευε τόσο θαυμάσια στὴν ἑορτὴ τῆς Δουκίσσης δὲν μποροῦσε κἂν νὰ ὑποπτευθῇ τὸν κίνδυνο. . .

— Ἀκριβῶς γι' αὐτὸν τὸν κίνδυνο θέλω νὰ τὴν εἰδοποιήσω, ἐὰν εἶνε ἀκόμη καιρός.

— Ποῦ βρίσκεται τώρα;

— Ἐδῶ εἶνε ὅλη ἡ δυσκολία. Δὲν ἔχω τὴν παραμικρὴ ἰδέα ποῦ μένει.

— Ἀλλὰ θάχῃ βεβαίως μιὰ κατοικία, μιὰ διεύθυνσι. . .

— Εἶχε μιὰ βίλλα δική της στὸ Νεϊγύ, ἀλλὰ τὴν πούλησε τελευταίως. Τώρα θὰ μένῃ σὲ κανένα ἀπὸ τὰ μεγάλα ξενοδοχεῖα.

— Καὶ δὲν ἔχετε κανένα μέσον νὰ μάθετε σὲ ποιό;

— Δυστυχῶς ὁ μόνος φίλος μας ποὺ θὰ μποροῦσε τώρα νὰ μάθῃ, εἶνε στὸ κρεββάτι, πολὺ ἄρρωστος ἀπὸ Ἰσπανικὴ γρίππη. . .

— Ὁριστικῶς, ἡ Ἰσπανία φέρνει δυστυχία στὴ Μάτα-Χάρι! . .

— Ὁ ἠλίθιος φὸν Κάλλε! . . . Τέλος πάντων, σεῖς κύριε Ἄρενδσεν, μπορεῖτε ἴσως νὰ τὴν σώσετε. . .

— Μὰ πῶς; πῆτε μου ἀμέσως.

Ὁ κ. Ὀνορὲ Δουπὲν στάθηκε λίγο, ἔξυσε τὴ μύτη του, διώρθωσε τὰ γυαλιά του καὶ μειδίασε μ' ἕνα βαρυσήμαντον μειδίαμα.

— Νομίζω, ἀγαπητέ μου κύριε, ὅτι βρίσκεσθε σὲ στενὴ ἐπικοινωνία μὲ τὴν κυρία Λεοπολδίνη δ' Ἀρπαζάκ. . .

Ὁ Ἄρενδσεν ἔγινε κατακόκκινος. Ὁ κ. Δουπὲν ἐντείνων τὸ μειδίαμά του, ἐξηκολούθησε:

— Ἡ κυρία δ' Ἀρπαζάκ, ἐξ ἄλλου, διατηρεῖ ἐξαιρέτους σχέσεις μὲ τὴν κόμησσαν Μὰκ-Λεόδ, τὴν ἐπονομαζομένην Μάτα-Χάρι, καὶ τῆς ὁποίας τὸ πραγματικὸν οἰκογενειακὸν ὄνομα εἶνε Μαργαρίτα-Γερτρούδη Τσέλλε. Ἡ κυρία δ' Ἀρπαζὰκ λοιπὸν θὰ ξέρῃ τώρα ποὺ μένει ἡ Μάτα-Χάρι. Ἴσως μάλιστα καὶ νὰ μένῃ στὸ σπίτι της.

— Στὸ σπίτι της! ἀνέκραξεν ὁ Ἄρενδσεν τρομαγμένος. Ἀλλὰ τότε καὶ ἡ κυρία δ' Ἀρπαζάκ. . .

— Ἡ κυρία δ' Ἀρπαζὰκ θὰ κινδυνεύῃ νὰ ἐνοχοποιηθῇ κι' αὐτή, αὐτὸ εἶνε βέβαιον. Γι' αὐτὸ ἐσεῖς ἀναλαμβάνων τώρα νὰ βοηθήσετε τὴ Μάτα-Χάρι, πρέπει νὰ εἰδοποιήσετε τὴν κυρία δ' Ἀρπαζὰκ νὰ διακόψῃ προσωρινῶς κάθε συνάφεια μὲ τὴν ὡραία φίλη της.

ΜΑΝΤΕΙΑΙ ΠΟΥ ΕΠΑΛΗΘΕΥΟΥΝ

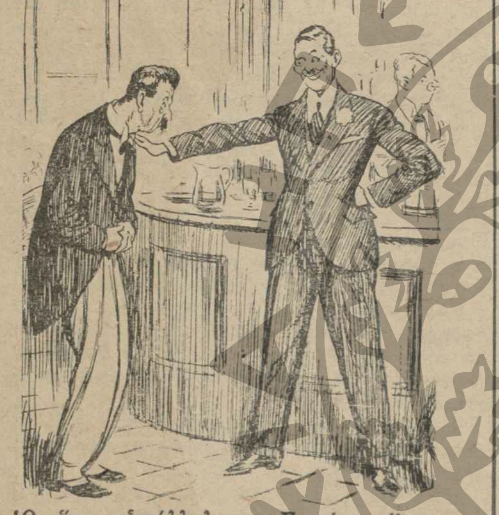

Ὁ ἕνας ὑπάλληλος. — ***Γιατί, φίλε μου, εἶσαι στενοχωρημένος;***

Ὁ ἄλλος ὑπάλληλος. — ***Μοῦ εἶπεν ὅτι κάτι κακὸ θὰ μοῦ συμβῇ;***

— Καὶ πιστεύεις καὶ σὺ τὰς προλήψεις; Ποιὸς ἠλίθιος σοῦ τὸ εἶπε;

— Ὁ κύριος προϊστάμενος.

Ὁ Ἄρενδσεν πολὺ ταραγμένος σηκώθηκε καὶ ἑτοιμάσθηκε νὰ φύγῃ. Ἀλλὰ ὁ κ. Δουπὲν τὸν σταμάτησε μὲ μιὰ ἐπιτακτικὴ χειρονομία.

— Ὤ! μὰ ὄχι! σταθῆτε! ποῦ ἑτοιμάζεσθε νὰ τρέξετε; Βρίσκεσθε σὲ μεγάλο ἀναβρασμό, καθὼς βλέπω, ἀγαπητέ μου κύριε. Φοβοῦμαι ὅτι μὲ τὴν ὁρμὴ ποὺ ἔχετε ἀντὶ μιᾶς συλλήψεως θὰ πραγματοποιήσετε ὡς τὸ βράδυ τρεῖς συλλήψεις.

— Πῶς, τρεῖς συλλήψεις;

— Βέβαια τρεῖς. Διότι ἂν ἡ ὑπόθεσίς μου εἶνε βάσιμη, καὶ ἂν ἡ Μάτα-Χάρι μένει πραγματικῶς στὸ σπίτι τῆς κυρίας δ' Ἀρπαζάκ, ἐννοεῖτε πολὺ καλὰ ὅτι τὸ σπίτι της θὰ εἶνε ὑπὸ ἐπιτήρησιν, καὶ ὅτι κάθε πρόσωπον ποῦ θὰ μπῇ σ' αὐτὸ θὰ καταγγελθῇ ἀμέσως, θὰ καταγραφῇ ὡς ὕποπτον, καὶ θὰ παρακολουθῆται εἰς τὸ ἑξῆς σὲ κάθε του διάβημα. Ὥστε παρουσιαζόμενος σεῖς σήμερα μ' αὐτὰς τὰς συνθήκας στῆς κυρίας δ' Ἀρπαζάκ, κινδυνεύετε νὰ προκαλέσετε τὴν σύλληψίν της, καὶ νὰ συλληφθῆτε καὶ σεῖς ἀπὸ τὸν ταγματάρχην Λεντόν, πρὶν προφθάσετε νὰ σώσετε τὴ Μάτα-Χάρι.

— Τὶ πρέπει λοιπὸν νά κάμω; ρώτησε ὁ Ἄρενδσεν στὸ κορύφωμα τῆς ἀνησυχίας.

— Θὰ σᾶς πῶ ἀμέσως. Ἀλλὰ πρὶν ἀπ' ὅλα θὰ σᾶς ἐφοδιάσω μ' ἕνα διαβατήριον.

— Μὰ ἔχω τὸ διαβατήριό μου ἐν τάξει!

Ἐμπρὸς στὴν ἁπλοϊκότητα αὐτὴν τοῦ Χάραλδ Ἄρενδσεν ὁ κ. Δουπὲν ἄρχισε νὰ γελᾷ θορυβωδῶς.

— Μὰ ὄχι. . . ὄχι, δὲν μπαίνετε καθόλου στὸ νόημα, ἀγαπητὲ κύριε! . . . Τὸ διαβατήριό σας τὸ κρατεῖτε γιὰ τὸν ἑαυτό σας. Εἶνε τὸ διαβατήριον τοῦ κ. Χάραλδ Ἄρενδσεν, δανοῦ ὑπηκόου, διδάκτορος τῆς φιλολογίας, δημοσιολόγου, διαμένοντος στὸ Παρίσι χάριν ἀνωτέρων σπουδῶν. Αὐτὸ ποὺ θὰ σᾶς δώσω τώρα, εἶνε ἕνα ἄλλο διαβατήριο, τὸ ὁποῖον θὰ σᾶς χρησιμεύσῃ ὡς ἀσπίς. . . Θὰ τὤχετε πάντα μαζί σας καὶ θὰ τὸ παρουσιάζετε, ἀντὶ τοῦ δικοῦ σας, ἐν ὥρᾳ ἀνάγκης. . . Ἔχετε καμμιὰ φωτογραφία σας νὰ μοῦ δώσετε τώρα;

Ὁ Ἄρενδσεν εἶχε μιὰ μέσα στὸ πορτοφόλι του καὶ τοῦ τὴν ἔδωσε.

— Πολὺ ὡραία, ἔτσι θὰ μπορέσω νὰ σᾶς ἑτοιμάσω τὸ χαρτὶ τώρα ἀμέσως. Λάβετε τὴν καλωσύνη νὰ μὲ περιμένετε δυὸ λεπτά.

Ὁ Ἄρενδσεν ἔμεινε μόνος. Μιὰ σκληρὴ ἀγωνία ἔσφιγγε τὴν ψυχή του, καὶ πυρετώδεις εἰκόνες πολιορκοῦσαν τὴ φαντασία του. Ἡ διεύθυνσις τῆς δημοσίας ἀσφαλείας, τὸ Β'. Γραφεῖον Πολέμου, τὸ Ἀνώτατον Πολεμικὸν Δικαστήριον, ὁ ταγματάρχης Λαντού, ἡ ὀργάνωσις τῆς κατασκοπείας καὶ τῆς ἀντικατασκοπείας, τὶ τρομερὰ πράγματα ποὺ μεγάλωναν κ' ἐκινοῦντο σὰν φρικιαστικὰ φείδια γύρω του, ἕτοιμα νὰ τυλιχθοῦν γύρω στὸν ὡραῖο λαιμὸ τῆς Λεοπολδίνας καὶ νὰ τὴν πνίξουν! Ἡ κυρία δ' Ἀρπαζάκ! . . Ἡ Μάτα-Χάρι! . . Σὲ ποιὰ φοβερὴ σφηκοφωληὰ εἶχε πέσῃ! Καὶ πῶς θὰ γλυτώσῃ τώρα κι' ὁ ἴδιος! Ὤ! τὸ ὡραῖο, τὸ γαλήνιο οἰκογενειακό του σπιτάκι στὴν Κοπενάγη! Πόσο τὸ νοσταλγοῦσε τώρα! Ποῦ εἶνε τώρα οἱ ἥσυχοι περίπατοί του στὴν προκυμαία! Ποῦ εἶνε ἡ ὡραία τους ἐξοχὴ τοῦ Σκότβοργ; Τὰ ζαρκάδια τοῦ δάσους! Τὰ πρασινογάλανα νερά τοῦ ποταμοῦ! Ὤ, τὸν γέρο του τὸν ἀγαπημένο πατέρα, πῶς τὸν λαχταροῦσε τώρα ἡ ψυχή του! Καὶ τὸ ἀγαθὸ ρυτιδωμένο πρόσωπο τῆς μητέρας του! Καὶ τ' ἀδελφάκια του ὅλα...

Ἡ μακρυνὴ αὐτὴ ὀνειροπόλησίς του διεκόπη ἀπότομα ἀπ' τὴν ἐπάνοδο τοῦ κ. Δουπέν. Βαστοῦσε τώρα στὸ χέρι του ἕνα μεγάλο γκρί-

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΟ ΟΝΕΙΡΟ

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ δὲν εἶχα ποῦ νὰ κοιμηθῶ. Σὰν τὸ σκυλὶ μέσα στὸ μαῦρο, τὸ πυκνὸ σκοτάδι τῆς νύχτας, ἔφερνα ἄσκοπες γυροβολιές. Σκουπίζοντας μὲ τὸ μανίκι μου τὴ μύτη μου ποὺ ἔσταζε ἀπὸ τὸ τσουχτερὸ κρύο ἀκατάπαυτα, τρίβοντας μὲ τὶς παλάμες μου τὸ πρόσωπο γιὰ νὰ ξεπαγώση τὸ αἷμα μου, ξυπόλυτος, ξεμάλιαρος καὶ ξετραχηλισμένος ἀλήτης ἔτρεχα δῶθε κεῖθε κάπου ναῦρω ἀντιστίλι..

Μὰ μὲ ὅλα αὐτὰ δὲν εἶχα ποῦ νὰ κοιμηθῶ ποῦ νὰ ζαρώσω... Ἄλλο παιδάκι ἂν ἦταν στὴ θέσι μου θὰ πήγαινε κάπου νὰ παρακαλέση νὰ πέση στὰ πόδια κανενὸς καλοῦ ἀνθρώπου, νὰ τοῦ ζητήση ψωμὶ καὶ ζεστασιά, νὰ ζητήση μιὰ γωνίτσα νὰ περάση τὴ δύσκολη βραδυά. Μὰ ἐγὼ δὲν ἠμποροῦσα νὰ τὸ κάνω αὐτό. Δὲν ἤθελα ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους ποὺ μοῦ φαίνονταν ὅλοι κακοὶ νὰ ζητιανέψω ψωμὶ καὶ ζεστασιὰ καὶ τόπο νὰ περάσω τὴ νυχτιά μου. Μὲ λέγανε τὸ κακόπαιδο μὲ τὴ μαύρη τὴ ψυχὴ καὶ ἡ μάννες μ' ἔδειχναν στὰ μωρά τους γιὰ σκιάχτρο, μὰ ἐγὼ δὲν πειραζόμουν καθόλου, γιατὶ νόμιζα πὼς εἶχα νὰ κάνω μ' ἕναν κόσμο ἀνόητο καὶ κακόν.

Κι' ἀφοῦ ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἀπόκαμα νὰ σεργιανάω ἄσκοπα μέσα στὰ στενὰ σοκάκια τῆς Πλάκας καὶ στοῦ Ψειρῆ, τὰ κατατόπια, θεονήστικος καὶ κουρασμένος, ζάρωσα σὲ μιὰ μεριὰ ἐκεῖ σιμὰ στὶς ἀρχαῖες κολῶνες καὶ στοῦ Ἀνδριανοῦ τὴν Πύλη κι' ἔγινα ἕνα κουλουριασμένο πρᾶμα, ἔτσι ὅπως κάνουν τ' ἀδέσποτα σκυλιὰ κατὰ τὶς χειμωνιάτικες νύχτες. τ' ἀδελφάκια μου τὰ σκυλιά, ἀφοῦ οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ παντοῦ μὲ κλωτσοῦσαν σὰν σκουπίδι, σὰν ἄχρηστο καὶ παληοσκουριασμένο πρᾶμα...

Μὰ τί τὰ θέλω τὰ πολλὰ τὰ λόγια... Ἔτσι ποὺ λέτε κοιμήθηκα ἀφοῦ ἔσφιξα τὰ δόντια καὶ τὰ νεῦρα μου καὶ τὸ κεφάλι γύρω ἀπὸ τὰ δυνατά μου μπράτσα. Αὐτὸ εἶναι μιὰ τέχνη ἀλήτικη γιὰ νὰ κοιμούμαστε γλυκά. Τὸ μάθαμε ἀπὸ τὰ σκυλιὰ τοῦ δρόμου ποὺ εἶναι τόσο σοφά.. ὅσο καὶ οἱ μπόγηδες καὶ οἱ βοηθοί τους...

⁂

Στὸν ὕπνο μου ἕνας θαυμάσιος κόσμος ξεφύτρωσε μέσα ἀπὸ τὰ συντρίμια κι' ἀπ' τὶς ἀρχαῖες πέτρες, κ' ἐγὼ ποὺ στὸ ξύπνο μου ἤμουν τὸ περιφρονημένο ψωριάρικο σκυλί, εὑρέθηκα ξαφνικὰ μέσα στὰ μάγια μιᾶς ὀνειροφαντασίας. Ἕνας δαιμονισμένος λαὸς ἀπὸ ἐνθουσιασμό, ἄνδρες, γυναῖκες, παιδιά, μὲ λουλούδια στὰ χέρια καὶ μὲ στεφάνια ἀπὸ δαφνοκλάδια, στολισμένοι ὅλοι μὲ τ' ἀνάλαφρα ἀρχαῖα τους ροῦχα μὲ τὰ πρόσωπα χαρούμενα καὶ γελαστὰ τρέχαν πίσω ἀπὸ ἕνα ἀστραφτερὸ ἅρμα ποὺ τὸ ἔσερναν δώδεκα λευκὰ ἄλογα καλοθρεμένα καὶ δυνατὰ μὲ χρυσᾶ χαλινάρια.

Πάνω στὸ χρυσὸ αὐτὸ κι' ἀστραφτερὸ ἅρμα, καθισμένος ἕνας μεγαλόπρεπος αὐτοκράτορας γαλήνιος χαμογελοῦσε καμαρώνοντας τὸν ἐνθουσιασμὸ τοῦ λαοῦ του καὶ κάπου-κάπου κρυφομιλοῦσε μὲ τὴν πανώρια του τὴν ἀρχόντισσα τὴ χρυσοντυμένη του βασίλισσα ποὺ καμάρωνε μὲ τὸ χρυσό της τὸ στέμμα, καὶ τὴ βασιλική της στάσι.

Πίσω ἀκολουθοῦσε ἕνα ἀμάξι ποὺ εἶχε τὸ σχῆμα ρόδου καὶ μέσα ἦτανε καθισμένη μιὰ κόρη μὲ νεραϊδένιες ὀμορφιὲς μέσα στὰ λουλούδια θρονιασμένη.

Στρατιῶτες, πεζοὶ καὶ καβαλαρία καὶ σαλπιχτὲς ἀκολουθοῦσαν πίσω καὶ λαὸς λαός! Πλῆθος ἀμέτρητο, μεθυσμένο ἀπὸ ἐνθουσιασμό, τρελλὸ ἀπὸ χαρὰ καὶ ἀγαλλίασι, ζαλισμένο ἀπὸ μιὰ φρενίτιδα ἀκολουθοῦσε κ' ἔβγαζε πελώριες κραυγές, ποὺ λὲς καὶ ὑψώνονταν ὡς τὰ οὐράνια καὶ ἀντηχοῦσαν σ' ἄλλους ὀνειρώδεις κόσμους... βαθειά... βαθειὰ στὰ τετραπέρατα τοῦ κόσμου.

Χαῖρε Αὐτοκράτωρ ! Salve Imperator !

Καὶ ὅλα σ' ἐκεῖνο τὸ θαυμάσιο γιορτάσι χαμογελοῦσαν καὶ ἦταν ἕνα τραγοῦδι ἐκεῖνος ὅλος ὁ κόσμος σ' ἐκεῖνον τὸν θαυμάσιον τόπο. Ὕστερα στάθηκε ἡ πομπὴ ἐκεῖ μπροστὰ στὴν Πύλη.

Ἡ καρδιά μου χτυποῦσε δυνατὰ καὶ τὰ μάτια μου ἐθάμπωσαν μπροστὰ σ' ἐκεῖνα τὰ ὡραῖα πράγματα.

Μὰ ποιὸς ἔλεγα νὰ εἶναι ὁ βασιλιᾶς καὶ ποιὸς ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος ;

Καὶ προτοῦ τελειώσω αὐτή μου τὴ σκέψι, ὁ αὐτοκράτορας κατέβηκε καὶ μαζί του ἡ κυρά του. Ἐγὼ ἔτρεμα.

Τὰ ξυπόλυτά μου τὰ ποδάρια σὰν καλάμια ἔτρεμαν καὶ τὰ δόντια μου πήγαιναν νὰ σπάσουν ἀπὸ τὸ ξάφνισμα.

Καὶ ὅλη ἐκείνη ἡ ἀνθρωποθάλασσα ἐστάθηκε ν' ἀκούση μὲ θρησκευτικὴ κατάνυ βασιλιὰ ποὺ μιλοῦσε σὲ μένα.

Ὁ βασιλιᾶς σὲ μένα... γιὰ φαντασθῆ

Ὕστερα πετάχθηκε ἀπὸ τὸ « τριαντά λο » τ' ἀμάξι της ἡ νεραϊδένια ἡ κόρη πο χε μάτια γλυκὰ γλυκὰ καὶ ποὺ σὲ μα ἡ βεργολιγερή της μέση μὲ τοὺς ἁρμονι της κυματισμοὺς ποὺ ἔκανε μὲ τὸ μετα της πέπλο.

Αὐτὴ ἦταν ἡ βασιλοποῦλα !

Μ' ἐπλησίασε μὲ χάρη, μὲ φίλησε στὰ χρυσμένα μάτια μου καὶ μοῦ ἔβαλε στὸ κε λι ἕνα στεφάνι ἀπὸ ἄσπρα γιασεμιὰ καὶ κὰ ζεμπούλια.

Κ' ὕστερα ἔβαλε τὸ βελουδένιο της κλίσιο χεράκι στὸ δικό μου κι' ἄρχισε νὰ λέγη γλυκόλογα ἀγάπης καὶ νὰ μὲ συνεπ νη μὲ τὸ θεῖο της χαμόγελο.

Κ' ἐγὼ ποὺ ὡς τότε ἤμουν βουβὸς ἀπὸ θαῦμα, πῆρα μιλιὰ καὶ τὴν ἐρώτησα τὴ βα λοποῦλα... ἔτσι σὰν τραγουδιστά, σὰν ἕνα ὄνειρο...

« Ποιὰ εἶσαι σύ, κυρία, ποὺ μοιάζεις μὲ ποιο ἀστέρι τῆς αὐγῆς καὶ ποὺ κανένα γοῦδι δὲν θὰ μπορέση τὶς ἀθάνατες ὀμορ σου νὰ ψάλη... ποιὰ εἶσαι ;

« Ἀπὸ ποιὸ αὐγινὸ τριαντάφυλλο ἐβγῆ πρωϊνὴ δροσοσταλαγματιὰ καὶ ποιοῦ χερου κοῦ ὕπνου ἡ ἐπῳδὸς εἶσαι... ποιὰ εἶσαι

Κ' ἐκείνη δὲ μιλοῦσε μὰ πολλὰ μὲ τὶς γλ κές της ματιὲς ξεδιάλιζε μυστήρια μέσα στ ψυχή μου.

Καὶ ἔτσι χειροπιασμένοι πηγαίναμε μπ στὰ ἀπ' ὅλους καὶ πίσω μας ἀκολουθοῦσαν σκιές, σὰ κάποιο ψέμμα, σὰν ὀνειροφαντάσμα τα, κόσμοι καὶ λαοὶ ἀμίλητοι, μὰ χαρούμ νοι. Βουβοὶ ὅλοι τους ἀπὸ κάποιο θαῦμ ἀλλὰ εὐτυχισμένοι.

Ἡ ἀτμόσφαιρα ἐκεῖ πέρα ἦταν μεταξέν ἀλλὰ κι' ὁ δρόμος μας ἦταν στρωμένος ρόδα. Ὁ οὐρανὸς ζωγραφισμένος κ' ἕνα τρ γοῦδι ἦταν τὸ διάβα μας...

⁂

Μὰ τί τὰ θέλετε ! Ἦταν ὄνειρο... Μ δυνατὴ κλωτσιὰ κάποιου χωροφύλακα στ πισινά μου μ' ἔκανε νὰ ξυπνήσω.

Σηκώθηκα καὶ οὐρλιάζοντας ἔτρεξα σὰ π ληόσκυλο μέσα στὰ ἄγρια ψυχρὰ σκοτάδ τῆς φοβερῆς νύχτας.

Τί ἁμαρτωλὰ πλάσματα ποὺ πρέπει νὰ ε μαστε ἐμεῖς οἱ ἀλῆτες, τὰ παιδιὰ τοῦ δρόμ καὶ οἱ παληάνθρωποι !

Οἱ μαῦροι οἱ διαβόλοι τῆς νύχτας ποὺ ο τὰ ὄνειρά μας οὔτε τὴν ὀνειρευμένη μας ε τυχία ἔχουνε τὸ δικαίωμα νὰ χαροῦμε. Ἀλλοίμονο !

ΝΙΚΟΣ ΠΑΠΑΠΕΡΙΚΛΗΣ

ΒΡΑΔΥ

Στὶς λεῦκες, ποὺ τραγούδαγε τ' ἀγέρι
Σώπασε· τώρα, στοῦ Ὑμηττοῦ τὰ πλάγια
Ξέψυχο τ' αὐλό του ἁπλώνει χέρι
Κι' ἀγάλι τὰ ὑστερνά του ρίχνει μάγια.
Νά ! Στὴν κορφὴ ψηλὰ τὸ πρῶτο ἀστέρι
— Κι' εἶν' ἡ ὥρα ἡ στερνὴ τῆς μέρας
[ἅγια

Τὰ πουλάκια στὸν Πλάστη, ταίρι-ταίρι
Τὰ σπερνά τους τονίζουνε τρισάγια.
. . . Κι' εἶν' ἡ νύχτα ἀπόλυτη γαλήνη
Βασιλεύει μαζὺ μὲ τὸ σκοτάδι
Ποὺ μυστήριο βαθὺ κι' ἔρωτα κλείνει
Κι' ὡς διαβαίνουν τ' ἀστέρια ἀργά, κοπάδι
Κι' ἡ ψυχές μας σμίγουν τὶς ἴδιες ὧρες.
Μακάρια ὀνερευτές, σ' ἐρώτων χῶρες.

Γ. ΚΟΣΚΙΝΑ

ζο ἔγγραφον σφραγισμένο μὲ κόκκινη σφραγῖδα.

— Ἰδοὺ τὸ διαβατήριόν σας κύριε. Εἶνε Ἀμερικανικὸ ἐκδεδομένον εἰς ὄνομα τοῦ κ. Σίδνεϋ Μόρτον. Ἔχει τὴν φωτογραφίαν σας σφραγισμένη μὲ τὴν σφραγῖδα τοῦ Ἀμερικανικοῦ Προξενείου τῆς Μασαχουσέτης. Ὁρίζει τὴν ἡμερομηνίαν τῆς ἀναχωρήσεώς σας ἀπὸ τὴν Νέαν Ὑόρκην, καὶ τῆς ἀφίξεώς σας στὸ Μπορντώ, ὅπου ἔχετε ἀποβιβασθῇ πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν, πρᾶγμα διαπιστωμένον ἀπὸ τὴν σφραγῖδα τοῦ ἀστυνομικοῦ ἐπιθεωρητοῦ τοῦ Λιμενικοῦ Ἐλέγχου. Δὲν σᾶς μένει τώρα τίποτε ἄλλο νὰ κάμετε παρὰ νὰ σφραγίσετε αὐτὸ τὸ διαβατήριον στὸ Ἀστυνομικὸν τμῆμα τῆς συνοικίας ποὺ θὰ κατοικήση ὁ κ. Σίδνεϋ Μόρτον, καὶ ἔπειτα στὸ ἀστυνομικὸν γραφεῖον τῶν ξένων, κι' αὐτὸ σᾶς συμβουλεύω νὰ τὸ κάμετε σήμερα ἀμέσως.

— Καὶ ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ κ. Σίδνεϋ Μόρτον;

— Ὁ Σίδνεϋ Μόρτον δὲν ὑπάρχει. Ὁ Σίδνεϋ Μόρτον εἶσθε σεῖς, ὡς τὴν ἡμέραν ποὺ θὰ τὸν ἐγκαταλείψετε στὴν τύχη του. . .

— Καὶ ποῦ πρέπει νὰ κατοικήση ὁ Σίδνεϋ Μόρτον;

— Ὁπουδήποτε θελήσετε, ἐκτὸς βέβαια τοῦ τμήματος εἰς τὸ ὁποῖον κατοικεῖ ὁ κ. Χάραλδ Ἄρενδσεν. Σᾶς συμβουλεύω νὰ ἐκλέξετε ἕνα δωμάτιο στὸ ξενοδοχεῖο Ἐδουάρδου Ζ'. στὸ ὁποῖον συχνάζουν Ἄγγλοι καὶ Ἀμερικανοί. Ξέρετε Ἀγγλικά;

— Πολὺ λίγα.

— Δὲν πειράζει. Ἂν ἔλθετε στὴν ἀνάγκη νὰ μεταχειρισθῆτε αὐτὴ τὴ γλῶσσα, θὰ γίνετε ὁ ἰδιότροπος Γιάνκη ποὺ προφέρει μονοσύλλαβα μόνο. Ἕνα γὲς καὶ ἕνα ράϊτ σᾶς ἀρκοῦν.

— Χαίρετε κύριε.

Ὁ ἴδιος ὁ ὑπηρέτης ποὺ τὸν ὡδήγησε ἐπάνω, ἦλθε τώρα νὰ παραλάβη τὸν Ἄρενδσεν. Ἀπὸ ἄλλους διαδρόμους τὸν ἔφερε τώρα σὲ μιὰ ἄλλη πόρτα ποὺ ἄνοιξε καὶ τὸν ἔβγαλε σὲ μιὰ αὐλή. Ἀπὸ τὴν αὐλὴ αὐτὴ τὸν ὡδήγησε σὲ μιὰ δενδροστοιχία ἡ ὁποία τὸν ἔφερε σὲ μιὰ εὐρεῖα λεωφόρο, ἄγνωστη σ' αὐτόν. Ὁ Ἄρενδσεν κύτταξε γύρω του μὲ ἀμηχανία. Ἅμα ἔφθασε στὴν πρώτη διασταύρωσι, διάβασε στὴ γωνία τὸ ὄνομα τοῦ Βουλεβάρτου Περέρ.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχὲς)

ΤΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΩΤΕΡΟΝ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΔΟΣ
Κας ΦΛΩΡΑΝΣ ΜΠΑΡΚΛΕΫ

ΨΥΧΕΣ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

[Τὰ προηγούμενα. — Ὁ ζωγράφος Γκὰρθ καὶ ἡ μὶς Τζένη Τσάμπιον ἀγαπῶνται. Ἕνα βράδυ ὁ Γκὰρθ εἰς τὴν ἔπαυλιν τῆς λαίδης Ἴγκλεμπη ζητεῖ τὴν Τζένην εἰς γάμον. Ἐκείνη ἀναβάλλει τὴν ἀπάντησιν διὰ τὴν ἐπομένην, ὁπότε συναντῶνται εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἐκεῖ ὁ Γκὰρθ φαίνεται σὰν νὰ μετανοῇ καὶ φεύγει...]

(Ἡ συνέχεια)

Ὅταν ὁ Γκὰρθ χάθηκε πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς ἐκκλησίας, ἡ Τζένη ἔμεινε μιὰ στιγμὴ ἀκίνητη καὶ ἄφωνη· ἔπειτα κλονίστηκε καὶ σωριάστηκε κάτω μ' ἀναφυλλητά.

— Ὤ, Θεέ μου, κάνε τον νὰ ξαναγυρίση, ἀπόδωσέ τον εἰς ἐμένα! Ὤ! Γκάρθ! ἐγὼ εἶμαι χωρὶς θέλγητρα καὶ ἀνάξια, ὄχι ἐσεῖς. Ὤ! Γκάρθ! ἔλα πίσω! ἔλα πίσω! Θὰ ἔχω ἐμπιστοσύνη, δὲν θὰ φοβᾶμαι! Ὤ! ἀγαπημένε μου... ἔλα πίσω!

Γονατισμένη στὰ μάρμαρα, ἀκροάσθη, μὲ αὐτὶ τεντωμένο. Ἀκροάσθη ἕως ὅτου ὅλα τὰ νεῦρα τοῦ σώματός της ἐδονήθησαν ἀπὸ πόνο. Ἀποφάσισε τὶ θἄλεγε ὅταν θὰ ξανάνοιγε ἡ βαρειὰ πόρτα καὶ θὰ ξανάβλεπε τὸν Γκὰρθ νὰ προβάλλῃ μέσα σὲ μιὰ ἀκτίνα φωτός. Περίμενε σιωπηλά, καὶ ἡ ἀναμονὴ φαινότανε ὅτι ηὔξανε τὴν σιωπὴ αὐτή· σφίγγοντάς της σὰν ἕνας σκληρὸς τοῖχος, ποὺ ἄνοιγε μονάχα γιὰ νὰ μὴν κάνῃ νὰ ἰδῇ τὴν μελλοντική της μοναξιά. Μιὰ φορὰ ἀκόμα διέκοψε τὴν σιωπή.

— Ὤ! πολυαγαπημένε μου, ξαναγύρισε!

Δὲν ἀκούστηκε ὅμως κανένας κρότος βημάτων καὶ γονατισμένη, μὲ τὸ πρόσωπο χωμένο μέσα στὰ ἑνωμένα χέρια της, ἡ Τζένη, αἴφνης ἐννόησε ὅτι ὁ Γκὰρθ εἶχε δεχθῆ τὴν ἀπόφασί της ὡς ὁριστικὴν καὶ ἀμετάκλητη καὶ δὲν θὰ ξαναγυρνοῦσε πιά.

Δὲν ἔμαθε ποτὲ πόση ὥρα ἔμεινε ἐκεῖ, γονατισμένη. Ἐπὶ τέλους ὅμως τῆς ἦλθε ἡ παρηγοριά. Ἐδοκίμασε τὴν πεποίθησι ὅτι εἶχε φερθῆ φρόνιμα: λίγες ὧρες πόνου εἰς τὸ παρὸν ἤτανε προτιμώτερες ἀπὸ ὁλόκληρα χρόνια ἀπογοητεύσεως. Ἡ ζωή της θὰ ἦτο εἰς τὸ ἑξῆς θλιβερὰ ἄδεια καὶ ἡ ἀπώλεια τῆς χαρᾶς αὐτῆς ποὺ ἔλειπε τῆς ἐκόστιζε περισσότερο ἀφ' ὅτου τὸ φαντάσθηκε: εἶχε ὅμως τὴν ἀκλόνητη πεποίθησι ὅτι ἐφέρθηκε μὲ τὸν καλλίτερο τρόπο ἀπέναντι τοῦ Γκάρθ: καὶ τότε τὴν ἐνδιέφερε ἡ ἰδική της λύπη. Ἔτσι ἡ παρηγοριὰ ἦρθε εἰς τὴν Τζένη.

Κοντὰ στὸ πάρκο ἕνας ζωηρὸς ὅμιλος παιδιῶν ἑτοιμαζότανε νὰ πετάξουν ἕνα χαρταετό. Ὁ Τζίμμυ, ὁ ἥρως τῆς ἡμέρας, ἦτο ὁ εὐτυχὴς κάτοχος τοῦ ὡραίου αὐτοῦ χαρταετοῦ. Ὁ Τζίμμυ εὕρισκε πραγματικὰ τὴν ἡμέρα ἐκείνη σπουδαία ἡμέρα καὶ ἦτο πολὺ εὐτυχὴς «εὐτυχὴς ἐπίσης» εἶχε πῆ ὁ Γκάρθ. Καὶ τὰ μάτια τῆς Τζένης γεμίσανε δάκρυα, ἐνθυμουμένης τὰ λόγια καὶ τὸν τόνον μὲ τὸν ὁποῖον εἶχε εἰπωθῆ.

Ἐνῷ ἀνέβαινε τὴν ἀλλέα, ἕνα ἐλαφρὸ ἁμάξι τὴν κατέβαινε. Ὁ Γκὰρθ τὸν ὡδηγοῦσε. Ἀπὸ πίσω του ἦτανε ἕνα γκαρσόνι τοῦ ξενοδοχείου καὶ μιὰ βαλίτσα. Ἔβγαλε τὸ καπέλλο του περνῶντας, ἀλλὰ ἔμεινε μὲ τὰ μάτια του στυλωμένα ἐμπρός του: σ' ἕνα δευτερόλεπτο ἐξηφανίσθη. Ἐὰν ἡ Τζένη ἐπιθυμοῦσε νὰ τὸν σταματήση, δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὸ κάνῃ: ἀλλὰ δὲν ἐπιθυμοῦσε νὰ τὸν σταματήση, γιατὶ εἶχε τὴν πεποίθησι ὅτι εἶχε ἐνεργήση γιὰ τὸ καλό του καὶ ὅτι ὁ πραγματικὸς πόνος ἦτανε γι' αὐτὴν μονάχα. Ἐκεῖνος, λίγο ἀργότερα, εἰς ἕνα μέλλον ποὺ δὲν ἦτανε χωρὶς ἄλλο μακρυνό, θὰ συναντοῦσε ἐκείνη ποὺ θὰ ἦτανε τὸ πᾶν γι' αὐτόν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἡ Τζένη δὲν θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ εἶναι. Γι' αὐτὴ τὰ χρόνια ποὺ θὰ ἐρχόντανε, θὰ ἦτανε ἔρημα.

Εἰς τὸ χώλλ, συνήντησε τὴν Παυλίνα Λίστερ.

— Ἆ! ἡ μὶς Τσάμπιον! ἀνεφώνησε ἡ νεαρὰ Ἀμερικανίς. Μάθατε τὰ νέα; Τὸν Ντάλμαν, τὸν φωνάξαν αἰφνηδίως εἰς τὸ Λονδῖνο. Παίρνει τὸ τραῖνο τῆς 1 καὶ 15΄. Καὶ ἐπειδὴ ἡ θεία μου ἔπαθε ἕνα δυστύχημα μὲ τὰ δόντια της, θὰ πᾶμε καὶ μεῖς εἰς τὸν ὀδοντοϊατρὸ καὶ θὰ πάρωμε τὸ τραῖνο τῆς 2 καὶ 30΄. Τὶ ψεύτικα ποὺ εἶνε τὰ πράγματα τοῦ κόσμου. Θὰ μᾶς σερβίρουν νωρὶς τὸ πρόγευμά μας στὸ δωμάτιά μας. Ἀντίο μὶς Τσάμπιον.

VII

Η ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ

Ἡ μὶς Τζένη Τσάμπιον ἐκάθητο εἰς τὴν κορυφὴ τῆς Μεγάλης Πυραμίδος, παρατηροῦσα τὸν ὁρίζοντα: οἱ τέσσαρες Ἄραβες ποὺ οἱ κοινὲς προσπάθειές τους τὴν εἶχον φέρει ἕως ἐκεῖ εἶχαν καθήση γύρω της στὶς γραφικὲς στάσεις τῆς ἀναπαύσεως, ποὺ συνειθίζουν οἱ ἄνθρωποι τῆς φυλῆς των.

Ὁ γιατρὸς δὲν ἀπαντοῦσε. Ἔβλεπε τὴν Τζένη στὰ μάτια καὶ περίμενε ...

Εἶχαν περάση τρία χρόνια ἀπὸ τὴ μοιραία ἐκείνη νύχτα, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Τζένη εἶχε πάρη τὴν ἀπόφασί της. Ἀνατρίχιασε ὅταν συλλογίστηκε τὴν μοναξιὰ ποὺ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη τὴν εἶχε σὰν νὰ λέμε ἀγκαλιάση.

Ὤ! τὶ θαγινότανε ἂν ὁ Γκὰρθ εἶχε ἀπαντήση στὴν πνιγμένη κραυγὴ μὲ τὴν ὁποία, στὶς πρῶτες στιγμὲς τοῦ ἀνυποφόρου πόνου της, ὅλο τὸ εἶναι της τὸν φώναζε. Ἀλλὰ ὁ Γκὰρθ δὲν ἦτανε ἄνθρωπος νὰ μείνῃ ἀπάνω στὸ κατώφλι, ὅταν τοῦ κλείνανε τὴν πόρτα. Μόλις κατάλαβε τὶ σημαίνανε τὰ λόγια τῆς ἀρνήσεως, εἶχε βγῆ ἀποφασιστικὰ ἀπὸ τὴ ζωὴ τῆς Τζένης: εἶχε φθάση εἰς τὸν σταθμὸ πρὶν ἐπιστρέψῃ ἐκείνη στὸ σπίτι, καὶ ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα ὡς τὴν ὥρα αὐτή, δὲν εἴχανε ἀνταμωθῆ ποτέ. Ὁ Γκὰρθ θεωροῦσε προφανῶς ὡς αὐστηρὸ καθῆκον ν' ἀποφεύγῃ τὴν Τζένη. Δύο ἢ τρεῖς φορές, ἡ Τζένη εἶχε πάῃ στὰ σπίτια φίλων ὅπου ἤξευρε ὅτι εὑρίσκετο ὁ Γκάρθ, ἀλλὰ κάθε φορὰ μόλις εἶχε φύγῃ ἀκριβῶς ὅταν ἔφθανε ἐκείνη! Ἔκανε οὕτως ὥστε ν' ἀποφεύγῃ μιὰ τυχαία συνάντησι στὸν σταθμό, ποὺ θὰ τὸν ἀνάγκαζε ν' ἀνταλλάξῃ ἕνα ὀχληρὸ χαιρετισμό.

Ἡ εὐγενικὴ ἐγκαρτέρησι τοῦ Γκὰρθ κατόπιν τῆς ἀποφάσεως ποὺ τοῦ εἶχε ἀνακοινώση ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐκπλήττῃ τὴν Τζένη: ἡ Τζένη δὲν εἶχε ἀναμετρήση τὸ βάθος τῆς ὑπακοῆς καὶ τοῦ σεβασμοῦ ποὺ ἔτρεφε γι' αὐτήν.

Τὸ ταλέντο τοῦ Γκὰρθ γινότανε κάθε μέρα πιὸ ξακουστό. Ἡ προσωπογραφία τῆς Παυλίνας Λίστερ, ποὺ τὴν ζωγράφισε ἕξη μῆνες μετὰ τὴν ἐπίσκεψι στὸ Σένστον, ἔγινε ἀμέσως διάσημο: ἡ χαριτωμένη Ἀμερικανίδα σὲ μιὰ τουαλέττα ἀπὸ χιονᾶτο ἄσπρο σατέν, ὄρθια ἀπάνω στὰ σκαλοπάτια μιᾶς παληᾶς δρυΐνης σκάλας, μὲ τὸ ἕνα χέρι γεμάτο τριαντάφυλλα, ἀκουμπισμένο ἀπάνω στὰ κάγκελα, ἅπλωνε τὸ ἄλλο σὰν γιὰ νὰ προσφέρῃ σ' ἕνα ἀόρατο πρόσωπο. Πίσωθέτης καὶ ἀπάνωθέτης, σκορπίζοντας χρυσὸ φῶς, ἀστράφτανε ζωγραφιστὰ τζάμια, φέροντας τὸν θυρεὸ καὶ τὸ ἔμβλημα τῆς ἀριστοκρατικῆς οἰκογενείας ποὺ εἶχε τὸ σπίτι. Ὁ καλλιτέχνης εἶχε ἀποτυπώση θαυμάσια τὴν χάρι καὶ τὴν ζωηρότητα τῆς νέας: ἦτανε μοντέρνα καὶ καθαρῶς Ἀμερικανίδα ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ μικροῦ κεφαλιοῦ της ἕως τὶς μύτες τῶν μικρῶν ἀπὸ σατὲν σκαρπινιῶν της. Πολλοὶ ὑπέθεσαν ὅτι ἕνας γάμος θὰ ἕνωνε σὲ λίγο τὸν ζωγράφο καὶ τὸ μοντέλλο, ἀλλὰ πραγματικῶς ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ παληοῦ μεγάρου εἶχε πείση τὴν χαριτωμένη μὶς Λίστερ νὰ ἐγκατασταθῇ διαρκῶς μέσα σ' ἕνα πλαίσιο ποὺ τῆς ταίριαζε τόσο πολύ.

Ἡ Τζένη Τσάμπιον εἶχε τὴν εὐκαιρία ν' ἀκούσῃ πολλὲς φορὲς νὰ διηγοῦνται ἕνα ἀνέκδοτο γιὰ τὸ πορτραῖτο αὐτό: λέγανε ὅτι ἡ μὶς Λίστερ εἶχε ποζάρῃ φορῶντας τὸ θαυμάσιο κολλιὲ τῶν μαργαριταριῶν της, καὶ ὁ Γκὰρθ τὸ εἶχε ἀποδώσῃ περίφημα. Μιὰ μέρα ὅμως, ἁρπάζοντας τὸ μαχαῖρι του τῆς παλέττας, ἔξυσε τὰ μαργαριτάρια, λέγοντας στὴν μὶς Λίστερ, ὅτι γιὰ νὰ συμπληρώσῃ τὴν ἁρμονία τῶν χρωμάτων, ἔπρεπε νὰ βάλῃ τὰ ρόδινα τοπάζια της. Ὅταν ἡ Τζένη εἶδε τὸ ταμπλὼ στὴν Ἀκαδημία τῶν τεχνῶν, τὰ ρόδινα τοπάζια ξεχωρίζανε θαυμάσια ἀπάνω στὴν ἀσπράδα τοῦ λαιμοῦ τῆς Ἀμερικανίδος, ἐκεῖνοι ὅμως ποὺ εἶχαν θαυμάσῃ τὸ ἔργο τοῦ Γκὰρθ πρὶν ἀπὸ τὴν ἐκτέλεσι, ἐβεβαίωσαν ὅτι εἶχε καταστρέψῃ ἕνα κομμάτι περίφημης ζωγραφικῆς.

Προσέθετον ὅτι ἡ ἴδια ἡ Παυλίνα Λίστερ εἶχε πῆ σηκώνοντας τοὺς ὄμορφους ὤμους της «Ἁρμονία τῶν χρωμάτων εἶνε ὡραία πρόφασις ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἔσβυσε τὰ μαργαριτάρια, γιατὶ κάποιος, ποὺ εἶχε ἐπισκεφθῆ τὸ ἀτελιὲ ἄρχισε νὰ σφυρίζῃ ἕνα σκοπὸ κυττάζοντας τὸ ταμπλώ: ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ προσφέρω μιὰ καλὴ ἀμοιβὴ σ' ἐκεῖνον ποὺ θ' ἀνακαλύψῃ τὶ σκοπὸ εἶχε σφυρίξῃ».

Ἡ Τζένη ἔμαθε τὴν ἱστορία αὐτὴ γιὰ πρώτη φορὰ τὴν ὥρα τοῦ τσαγιοῦ, στὸ ὡραῖο μουντουὰρ τῆς λαίδης Μπράντ.

Τὸ κονσέρτο ὅπου ὁ Γκὰρθ εἶχε ἀκούσῃ, τὴν Τζένη νὰ τραγουδῇ τὸ «κομβολόϊ τοῦ ἔρωτα», εἶχε ξεχαστῇ. Εἶχε περάσῃ ἤδη ἕνας χρόνος ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ τὰ χάλασαν, καὶ αὐτὸ ἦτανε ἡ πρώτη ἐκδήλωσι ποὺ ἐρχότανε στὴ Τζένη ἀπὸ τὸ Γκάρθ. Οὔτε στιγμὴ ἀμφέβαλε ὅτι ὁ σκοπὸς ποὺ εἶχε τραγουδήσῃ δὲν ἦτανε τὸ «Κομβολόϊ».

Ἡ ὧρες ποὺ πέρασα μαζί σου ἀγάπη μου
εἶνε γιὰ μένα ἕνα κομπολόϊ ἀπὸ μαργαρι-
[τάρια.
Τὰ μετρῶ μαγεμένος, ἕνα-ἕνα. . .

Τῆς φάνηκε ὅτι ὁ Γκὰρθ τῆς μιλοῦσε ἀκόμα ἀπάνω στὴν ταράτσα.

«Ἔμαθα νὰ μετρῶ τὰ μαργαριτάρια, πολυ-

ΓΑΛΛΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

J. COLETTE

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΙΚΩΝ

'Ο ζωγράφος, ἔχων ἀπόφασιν ν' ἀποθάνη, ἔκαμε ἕνα κίνημα, αὐθόρμητον καὶ καλλιτεχνικὸν συνάμα, καὶ ἠθέλησε νὰ χαράξῃ ὀλίγας γραμμὰς προτοῦ αὐτοκτονήσῃ. 'Εκάθησεν, ἔλαβε χαρτὶ καὶ μολυβδοκόνδυλον, ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ἡτοιμάζετο νὰ γράψῃ, μετέβαλεν ἀπόφασιν.

— 'Ολίγας γραμμάς; Διὰ ποῖον; 'Η θυρωρὸς ξεύρει ὅτι εἶμαι μόνος, ὅτι δὲν ἔχω οἰκογένειαν καὶ ὅτι ἡ ἐρωμένη μου μ' ἐγκατέλειψεν... Ἂς τὴν ἀφήσωμεν νὰ διηγῆται καὶ νὰ ἐπαναλαμβάνῃ μὲ εὐχαρίστησιν εἰς τὸν ἀστυνόμον καὶ εἰς τοὺς γείτονας τὸ ἀσήμαντον αὐτὸ ἐπεισόδιον. 'Αλλὰ τὰ ἔργα μου; Ἂς τὰ πωλήσουν. Θὰ τὰ ἔκαια εὐχαρίστως, ἀλλὰ θὰ ἐπονοῦσε ἡ καρδιά μου. . . Καὶ ἔπειτα ἡ μυρωδιὰ τοῦ λαδιοῦ θὰ μ' ἔφερεν ἀηδία! . . . Ὄχι! δὲν θέλω τὸ τελευταῖον ἔργον μου, ἡ τελευταία ἀνάμνησις τῆς ζωῆς μου νὰ μοῦ φέρῃ ἀηδίαν! . . .

Καὶ ὅμως ἐδίσταζε. Κατείχετο ἀπὸ μίαν παιδικὴν νευρικὴν ταραχήν, ἀπὸ μίαν ματαιοδοξίαν τιμίου ἀνθρώπου. 'Η ἀνάγκη ν' ἀφήσῃ ὀπίσω του σημεῖα τῆς διαβάσεώς του, ν' ἀναγγείλῃ τὴν ὥραν τῆς ἐξαφανίσεώς του ἀπὸ τὸν κόσμο αὐτόν, ἦτο ἀνάγκη, ἡ ὁποία ἐπὶ τέλους θὰ τὸν ἠνάγκαζε νὰ διηγηθῇ τὴν ἀθλίαν ζωήν του, τὴν ζωὴν προδοθέντος ἐραστοῦ. . . Καὶ ἔρριψε μακρὰν αὐτοῦ τὸ μολυβδοκόνδυλον.

— Θὰ νομίσουν ὅτι μετὰ τὸν θάνατόν μου ζητῶ εὐσπλαγχνίαν, ἔλεος, οἶκτον! . . . Ἂς ἀποθάνω λοιπὸν χωρὶς ἐπιστολὰς καὶ χωρὶς φρασεολογίας ματαίας. Εἶναι λοιπὸν δύσκολον νὰ ἀποθάνῃ κανείς, χωρὶς νὰ δώσῃ λόγον διὰ τὴν πρᾶξιν του;

Ἔλαβε τὸ περίστροφόν του, τὸ ἐγέμισε καὶ ἐστήριξε τὸν δεξιὸν βραχίονά του διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρός του. 'Απέναντι αὐτοῦ μία εἰκὼν ἡμιτελὴς ἐφωτίζετο ἀπὸ τὸ γλυκὺ φῶς τῆς ἐαρινῆς ἡμέρας. 'Αφῆκε τὸ ὅπλον ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἠγέρθη.

— Ναί. . . αὐτὸ ἠμπορῶ νὰ τὸ κάμω, πρέπει νὰ τὸ κάμω. 'Αλλὰ τὸ τοπεῖον ὁμοιάζει τὴν ζωήν μου καὶ ἐξηγεῖ τὸν λόγον, διὰ τὸν ὁποῖον ἀποθνήσκω! . . .

Καὶ ἤρχισε νὰ ζωγραφίζῃ μὲ ταχύτητα ἀσυνείθιστον εἰς αὐτόν.

Καὶ ἐζωγράφισε μίαν πεδιάδα, ἐντὸς τῆς ὁποίας ὑπῆρχον λιμνάζοντα ὕδατα.

'Επὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς πεδιάδος ἕνα δένδρον, σχεδὸν γυμνόν, ἐσείετο ὑπὸ τοῦ σφοδροῦ ἀνέμου.

Τὸ χέρι τοῦ καλλιτέχνου ἐπὶ τέλους ἐσταμάτησεν. 'Ο βραχίων, καταπονηθείς, κατέπεσε κατὰ μῆκος τοῦ σώματος. 'Ο κόπος καθίστα γλυκείας τὰς τελευταίας στιγμὰς τῆς ζωῆς τοῦ νεαροῦ ζωγράφου.

— 'Εξαίρετα, ἐψιθύρισεν ὁ καλλιτέχνης. 'Η εἰκών μου ἐτελείωσεν. Εἶμαι εὐχαριστημένος. Τώρα πλέον τίποτε δὲν μὲ κρατεῖ εἰς τὴν ζωήν. Θ' ἀποθάνω!

'Αλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀντήχησε διὰ μέσου τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου ὁ ἦχος γυναικείας φωνῆς, ἡ ὁποία ἔψαλλε ἕνα ᾆσμα τόσον ὡραῖον, ὥστε ὁ ζωγράφος, κρατήσας τὴν ἀναπνοήν του, ἔρριψε τὸ βλέμμα εἰς τὸ παράθυρον, ὡς νὰ ἀνέμενε νὰ ἴδῃ εἰσερχομένην τὴν νεαρὰν γυναῖκα, ἡ ὁποία μὲ τὴν γλυκεῖαν φωνήν της τὸν εἶχε συγκινήσει.

Κρατῶν τὸ περίστροφον διὰ τῆς δεξιᾶς χειρός, ἔκλινε περίεργος πρὸς τὸ παράθυρον, ἀλλὰ δὲν ἀνεκάλυψε τὸ δροσερὸν στόμα, τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου το στελλεν εἰς αὐτὸν τόσον γλυκὺν χαιρετ

'Ο ζωγράφος ἐπέστρεψεν εἰς τὴν θέσ ἐκάθησε καὶ ἐπεθεώρησε τὸ περιστροφ 'Αλλά, προτοῦ ν' ἀποθάνη, ἠθέλησε ν θεωρήσῃ καὶ τὸ τελευταῖον ἔργον του.

'Ηγέρθη καὶ ἐστάθη πρὸ τῆς εἰκόνος.

— Λείπει ἀπὸ αὐτὴν τὴν εἰκόνα κάτ Μιὰ ἐπεξήγησις. . . μιὰ λεπτομέρεια, ὁποίαν εὐκόλως νὰ ἐννοῇ κανείς. . . μι πτομέρεια, ἡ ὁποία θὰ εἶναι ὁ μῦθος, ἡ ρία τῆς εἰκόνος! . . .

'Αφῆκε καὶ πάλιν τὸ περίστροφόν το τῆς τραπέζης καὶ ἐπὶ ἑνὸς κλάδου τοῦ δέ ἤρχισε νὰ ζωγραφίζῃ ἕνα ᾠδικὸν πτηνό ὁποῖον μὲ τὴν κεφαλὴν ἀνυψωμένην πρὸς οὐρανὸν καὶ μὲ τὸ στόμα ἡμιανοικτὸν ἐ το ὅτι διέχυνε τὰς ἁρμονικὰς μελῳδίας καὶ ἐξύμνει τὰς καλλονὰς τῆς φύσεως.

'Ο ζωγράφος συνεπλήρωσε ταχέως στιλπνότητα τῶν πτερῶν τοῦ πτηνοῦ καὶ κολούθησεν ἐπὶ πολὺ νὰ ἐπιθεωρῇ καὶ ἐπ γάζεται τοὺς χρωματισμοὺς αὐτῶν. . .

Τὸ ἑσπέρας, ὅταν ἡ ὑπηρέτρια εἰσῆλθ ρουσα ἐπὶ δίσκου τὸ δεῖπνον τοῦ ζωγρ εἶδεν αὐτὸν ὄρθιον ἀπέναντι μιᾶς εἰκόνος παραπλεύρως αὐτοῦ ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐν ρίστροφον λησμονημένον.

'Ο καλλιτέχνης εἶχε ζωγραφίσει τὸ π καὶ κατεγίνετο ἤδη νὰ δώσῃ εἰς τὴν ε τὴν ὠχρὰν λάμψιν τῶν ἀκτίνων τοῦ δύ ἡλίου καὶ ν' ἀποτελειώσῃ εἰς τοὺς πόδας γυμνοῦ δένδρου ἕνα ἄνθος, τὸ ὁποῖον ἐ παρὰ τὰ λιμνάζοντα ὕδατα.

J. COLETT

αγαπημένη μου».

'Η καρδιὰ τῆς Τζένης ναρκωνότανε μέσα στὸ κενὸ ποὺ τὴν περιτριγύριζε. Τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ τοῦ ἀτελιὲ ἦλθε νὰ τὴν ξυπνήσῃ καὶ νὰ τὴν ζεστάνῃ μιὰ στιγμή, ἀλλὰ τὸ ξύπνημα συνωδεύθηκε μὲ ἕνα ὀξὺ πόνο.

Ὅταν ὅλοι οἱ ἐπισκέπται ἔφυγαν καὶ ἡ λαίδη Μπρὰντ ἀνέβηκε νὰ κοιμήσῃ τὰ παιδιά της, ἡ Τζένη μόνη της κάθησε στὸ πιάνο καὶ ἄρχισε νὰ παίζῃ ἀπορροφημένη ἀπὸ τὰς ὀδυνηράς της σκέψεις. Ἕνας χρόνος εἶχε περάσῃ τότε ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἀρνήθηκε στὸν Γκάρθ. . . Καὶ ὁ πόνος μεγάλωνε, μεγάλωνε διαρκῶς μέσα στὴν ψυχή της. Καὶ ἔννοιωθε πὼς δὲν θὰ γιατρευθῇ ποτέ. . .

Ἔξαφνα μιὰ φιλικὴ φωνὴ ἀκούσθηκε πίσω της.

—Τραγουδῆστε λίγο, Τζένη, σᾶς παρακαλῶ.

'Ο γιατρὸς Μπρὰντ εἶχε μπῆ στὸ σαλονάκι χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῇ.

— Δὲν μπορῶ, Ντέρση, σᾶς βεβαιῶ. Δὲν τραγούδησα ἀπὸ πολλοὺς μῆνες.

— Τί συνέβη ἄραγε πρὶν ἀπὸ πολλοὺς μῆνες;

Τὰ χέρια τῆς Τζένης ἄφησαν τὸ πιάνο καὶ ἑνώθηκαν μὲ ἀπελπισία.

— Φίλε μου, εἶπε, ἔχω καταστρέψῃ μόνη μου τὴν ζωή μου! 'Εν τούτοις ἔχω τὴν συνείδησιν ὅτι φέρθηκα ὅπως ἔπρεπε νὰ φερθῶ. Καὶ θὰ ξανάκανα καὶ τώρα τὸ ἴδιο ἂν βρισκόμουν στὴν ἴδια περίπτωσι. . . 'Ελπίζω δηλαδὴ πὼς θὰ εἶχε τόση δύναμι καὶ πάλιν.

'Ο γιατρὸς δὲν ἀπαντοῦσε. Ἔβλεπε τὴν Τζένη στὰ μάτια καὶ περίμενε μὲ σιωπὴ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς ἐκμυστηρεύσεις της.

— Φίλε μου, ἀρνήθηκα κάτι ποὺ ἀξίζει γιὰ μένα περισσότερο ἀπ' τὴν ζωή μου. Καὶ ἀρνήθηκα γιὰ τὸν ἔρωτα ἑνὸς ἀνθρώπου. . . Γιὰ νὰ μὴν τὸν κάμω νὰ μετανοιώσῃ μιὰ μέρα. Δὲν μοῦ εἶνε δυνατὸν νὰ συνέλθω ἔκτοτε. . .

'Ο γιατρὸς ἔσκυψε καὶ πῆρε στοργικὰ τὰ χέρια της μέσα στὰ δικά του.

— Δὲν μπορεῖτε νὰ μοῦ τὰ πῆτε ὅλα Τζένη;

— Ὄχι, δὲν μπορῶ τίποτε νὰ σᾶς πῶ ἀκόμη, οὔτε σὲ σᾶς.

— Ἂν αἰσθανθῆτε καμμιὰ μέρα τὴν ἀνάγκη τῆς φιλίας μου, μοῦ ὑπόσχεσθε πὼς θἄλθετε σὲ μένα;

— Σᾶς τὸ ὑπόσχομαι, φίλε μου.

— Καλά. Τώρα, παιδί μου, πρέπει νὰ ὑπακούσετε στὴν ἰατρικὴ συνταγὴ ποὺ θὰ σᾶς δόσω. Εἶνε ἀνάγκη νὰ ταξειδέψετε, νὰ φύγετε μακρυὰ ἀπ' τὴν 'Αγγλία. Ὄχι στὸ Παρίσι, καὶ στὴ Ριβιέρα ἢ στὴν 'Ελβετία. Μακρυά! Νὰ πᾶτε στὴν 'Αμερική, νὰ θαυμάσετε τὸν Νιαγάρα. Καὶ ὅταν ἡ πραγματικότης τῆς ζωῆς σᾶς τυραννεῖ τότε νὰ βάζετε στὸ νοῦ σας τὸ γιγάντιο αὐτὸ θέαμα τοῦ καταπληκτικοῦ καταρράκτου. Καὶ θὰ νοιώσετε ἀμέσως πόσο μικρὴ εἶνε ἡ ἀνθρωπίνη λύπη καὶ ἡ ἀνθρωπίνη ζωὴ ἐμπρὸς σὲ τέτοιο φυσικὸ μεγαλεῖο. Ὅλα θὰ τὰ νικήσῃ μέσα στὴν ψυχή σας ὁ ὄγκος τοῦ νεροῦ, ὁ κεραυνὸς τοῦ θορύβου, ἡ ἀστραπὲς τῶν ἀφρῶν ποὺ πέφτουν. Νὰ πᾶτε σ' ἕνα ξενοδοχεῖο κοντὰ στὸν καταρράκτη, γιὰ ν' ἀκοῦτε νύκτα μέρα τὴ μεγάλη φωνή του. . . Γυρίζετε κοντά του ὅλη τὴν ἡμέρα νὰ τὸν δῆτε ἀπὸ παντοῦ. Καὶ θὰ καταλάβετε τότε τὴν σημασία τοῦ «Βράχου τῶν Αἰώνων». 'Ο Νιαγάρας θὰ κατακτήσῃ τὴν ψυχή σας καὶ τὸ νοῦ σας. . . Ἔπειτα γυρίστε κι' ἄλλες πόλεις τῆς 'Αμερικῆς. Σπουδάστε τὰ ἐξανθρωπιστικὰ καὶ θρησκευτικά της καθιδρύματα. Τὴν ζωὴ καὶ τὴν ἀγάπη. Ἔπειτα περάστε στὴν 'Ιαπωνία, στὰς 'Ινδίας, στὴν Παλαιστίνη. Ζῆστε μέσα στὰ ἴχνη τῆς μεγαλειτέρης ζωῆς τῶν αἰώνων. Στὴν ἐπιστροφὴ περάστε ἀπ' τὴν Αἴγυπτο γιὰ νὰ ἴδῆτε τῆς Πυραμίδες καὶ ἀπὸ τὶς κορυφὲς ἐκεῖνες θὰ μοῦ πῆτε ἂν ὁ κόσμος θὰ σᾶς φανῇ μικρὸς καὶ ἀνάξιος νὰ πάσχῃ κανεὶς γιὰ ὅ,τι πάσχει. πειτα ἐπιστρέψετε πάλι ἐδῶ, ἀγαπημένο παιδί, καὶ ἐλᾶτε νὰ μοῦ πῆτε ἂν σᾶς ὠφέ σε ἡ συνταγή μου.

'Η Τζένη ἄρχισε νὰ γελᾷ καὶ σπασμ κὰ ἔσφιγγε τὰ χέρια τοῦ γιατροῦ.

— Ὤ! φίλε μου, εἶπε, νομίζω πὼς ἔ δίκαιον. Ὅλες μου ἡ σκέψεις εἶνε συγ τρωμένες σ' ἕνα σημεῖον, στὴν ἀτομική θλίψι καὶ μελαγχολία κι' αὐτὸ μὲ κάμνει σο δυστυχισμένη καὶ ἄρρωστη. Κάματε λαμπρὰ διάγνωσι καὶ ηὕρατε ἀκριβῶς τὴ ραπεία ποὺ μοῦ χρειάζεται. Πόσο σᾶς εὐχ στῶ! Θὰ ἀκολουθήσω πιστὰ τὴν συμβο σας καὶ ἴσως αὐτὸ μὲ σώσῃ. Νά, ἔρχεται Φλάουερ.

— Φλάουερ, εἶπεν ἡ Τζένη, ἐνῷ ἡ γυ κα τοῦ γιατροῦ ἄναφτε τὰ ἠλεκτρικά, φαν ζεσαι ὅτι ὁ ἄνδρας σου μὲ συμβουλεύει σοβαρὰ νὰ φύγω ἀπὸ τὴν 'Αγγλία καὶ νὰ στὸν Νιαγάρα καὶ στὶς Μεγάλες Πυραμ γιὰ νὰ γιατρευθῶ ἀπὸ τὴν νευρασθένεια μ' ἔπιασε; Τί σκέπτεσαι γι' αὐτὴ τὴ συντα

— Σκέπτομαι, εἶπεν ἡ Φλάουερ ἡ ὁ ἀγκάλιασε τὸν ἄνδρα της καὶ τὸν φίλησε μέτωπό του, ὅτι ὁ γιατρὸς ἔχει πάντα δίκ καὶ εἶνε ὁ μεγαλείτερος γιατρὸς τοῦ κόσμ Σκέπτομαι ἀκόμη νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μ τραγουδήσῃς λίγο.

'Η Τζένη ξαναγύρισε στὸ πιάνο καὶ ἄρ νὰ τραγουδῇ ἕνα θρησκευτικὸ «λήντ» τ Μπετόβεν ἐνῷ ὁ γιατρὸς ἐσκέπτετο ἂν ἔκα καλὴ διάγνωσι.

— Χωρὶς ἄλλο αὐτὸ θὰ συμβαίνῃ, εἶ μέσα του. . . Κ' ἐγὼ τόσον καιρὸ δὲν ἤξε ποὺ νὰ ἀποδώσω τὴν βαρυθυμία τοῦ Γκά Τὸ καϋμένο τὸ παιδὶ ἔχει χάσει ὅλη του τ ζωηρότητα. . .

('Η συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

Καλλιτεχνικη και Φιλολογικη Εβδομας

ΘΕΑΤΡΑ

Γαλλικὸς θίασος. — Τὴν περασμένην Δευτέραν 21 το μηνὸς ἤρχισαν στὸ «'Εθνικὸν» θέατρον τῆς ὁδοῦ 'Αγίου Κωνσταντίνου αἱ παραστάσεις τῆς Γαλλίδος καλλιτέχνιδος Ντερμὸζ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ θιάσου της. Εἰς τὸν θίασον μετέχει καὶ ὁ ἑταῖρος τῆς «Γαλλικῆς Κωμῳδίας» κ. Μοντώ. 'Η ἔναρξις ἔγινε μὲ τὸ περίφημο καὶ λαοφιλὲς ἔργον τοῦ Φρονταὶ «'Ο ἄνθρωπος μὲ τὴν 'Ισπανό». Ἄφθονον κοινὸν παρηκολούθησε τὰς παραστάσεις τοῦ Γαλλικοῦ τούτου θιάσου.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ θιάσου τῆς Κας Ντερμὸζ ἀναμένεται ἄλλος Γαλλικὸς θίασος: τῆς χορευτρίας Λουὲ Φουλλέρ, ὁ ὁποῖος θ' ἀρχίσῃ τὰς παραστάσεις του τὴν 5ην Δεκεμβρίου εἰς τὸ «'Εθνικὸν» θέατρον.

* * *

Θίασος Κυβέλης. — Αἱ παραστάσεις τοῦ «Μελτεμακιοῦ» τοῦ κ. Π. Χὸρν εἰς τὸν «'Απόλλωνα» διεκόπησαν τὴν περασμένην ἑβδομάδα καὶ ἀπὸ τὴν 16 τοῦ μηνὸς ἤρχισεν νὰ παίζεται ἡ κωμῳδία τοῦ Βερνέϊγ «Θὰ μὲ παντρευθῇς». Τὸ ἔργον αὐτὸ ἤρεσε πολὺ καὶ τὸ θέατρον συνεκέντρωσε ἀφθονώτατον κόσμον.

* * *

Θίασος Μ. Κοτοπούλη. — Εἰς τὸ «Κεντρικὸν» ἐξηκολούθησαν αἱ παραστάσεις τοῦ θιάσου τῆς κ. Μ. Κοτοπούλη μὲ τὴν κωμῳδίαν «Δὶς Φλιούτ», ἡ ὁποία ἀρέσει πολὺ καὶ συγκεντρώνει πολὺ κόσμον.

* * *

Τ' ἄλλα θέατρα. — Εἰς τὸ θέατρον Κοτοπούλη ἐξακολουθοῦν αἱ παραστάσεις τῆς ἐπιθεωρήσεως «Μπομπονιέρα» ὑπὸ τοῦ θιάσου 'Αρτάντωφ. 'Η ἐπιθεώρηση αὐτὴ ἔχει φθάσῃ τὰς 110 παραστάσεις! Τώρα δὲ πρόκειται νἀναβιβασθῇ ἀπὸ τὸν ἴδιον θίασον νέα ἐπιθεώρησις μὲ τίτλον «Πὶφ-Πὰφ-Πούφ».

Εἰς τὸν θίασον Παπαϊωάννου προσετέθη καὶ ὁ κ. Δράμαλης καὶ θὰ παρουσιασθῇ στὴν πρώτην παράστασιν τῆς ἑτοιμαζομένης νέας ὀπερέττας «Βασίλισσα τῆς νύχτας».

'Ο θίασος τοῦ «Κοσμικοῦ» (ὁδὸς Προαστείου) ἐσυνέχισε τὰς παραστάσεις τῶν «'Απάχη ων τῶν 'Αθηνῶν» τοῦ κ. Χατζηαποστόλου.

Εἰς τὸ θέατρον «'Αλάμπρα» ὁ θίασος Κονιώτη ἤρχισεν ἀπὸ τὴν περασμένην ἑβδομάδα νὰ παίζῃ τὴν νέαν ὀπερέτταν τοῦ κ. Κοφῖ «'Η βασίλισσα τῆς γάμπας», παίζουν δὲ εἰς αὐτὴν αἱ Και Ἔλλη 'Αφεντάκη καὶ Σάσα άμπη, καὶ οἱ κ. κ. Μ. Κοφινιώτης, Στυλια πουλος, Σπ. Μηλιάδης κ. λ. π.

Τὴν Πέμπτην 24 τοῦ μηνὸς εἰς τὸ «'Εθνικὸν» θέατρον ἐδόθη ἡ πρώτη μιᾶς σειρᾶς ἀπογευματινῶν παραστάσεων, εἰς τὰς ὁποίας πρωταγωνιστεῖ ἡ δὶς 'Ελένη Χαλκούση. 'Η ἔναρξις ἔγινε μὲ τὸ ἔργον τοῦ Ζ. Μπερνὰρ «Ἔλα νὰ φύγωμε», τοῦ ὁποίου ἔκαμεν εἰσήγησιν ἡ κ. 'Ελένη Νεγροπόντη (Ἄλκης Θρύ ς).

Τέλος στὸ θέατρον Κυβέλης ὁ θίασος τῆς ας Κύρου ἔπαιξε κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέ ς μερικὰς κωμῳδίας «ἀκαταλλήλους διὰ ρίας» . . .

ΣΥΝΑΥΛΙΑΙ

Ἡ πρώτη λαϊκή. — Τὴν περαένην Κυριακὴν 20 τοῦ μηνὸς τὴν 10 1)2 π. μ. όθη εἰς τὸ «'Αττικὸν» ἡ πρώτη λαϊκὴ συναυα τῆς συμφωνικῆς ὀρχήστρας 'Ωδείου 'Αθηνῶν. Διευθυντὴς τῆς ὀρχήστρας εἶναι ὁ κ. Δ. Μητρόπουλος, ἔλαβε δὲ μέρος εἰς τὴν συναυλίαν ὡς σολὶστ καὶ ὁ καθηγητὴς τοῦ πιάνου κ. Φέλιξ Πετύρεκ. Τὸ πρόγραμμα ἦτο ἐκλεκτότατον. Περιελάμβανε τὴν εἰσαγωγὴ τοῦ «Φιγκαρὸ» τοῦ Μόζαρτ, τὴν σουΐτα Ραμώ, τὸν «Πὲρ-Γκὺντ» τοῦ Γκρὴκ καὶ τὸ «Ροζενκαβαλλιὲρ» τοῦ Στράους. 'Ο δὲ Πετύρεκ ἐξετέλεσε στὸ πιάνο τὴν «Φαντασίαν εἰς ντὸ ἔλασσον» τοῦ Μόζαρτ καὶ τὸ «Βὰλς τῆς νυχτερίδας» τοῦ Στράους-Γκοντόφσκυ.

ΕΚΘΕΣΕΙΣ

Ζωγραφικῆς. — Εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς «'Ενώσεως τῶν Συντακτῶν» (ὁδὸς Καραγιώργη τῆς Σερβίας, 8) ἔγιναν τὰ ἐγκαίνια τῆς ἐκθέσεως ἔργων τοῦ ζωγράφου κ. Δημ. Κράτη. Περὶ αὐτῆς θὰ γράψωμεν εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον μας.

* * *

'Η ἔκθεσις τοῦ κ. 'Απ. Γεραλῆ εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ «Παρνασσοῦ» ἔκλεισε. Ἔργα πολλὰ ἐπωλήθησαν καὶ γενικὰ ὁ ἀπολογισμός της ἦτο ἱκανοποιητικότατος.

* * *

Τὴν 17ην τοῦ μηνὸς ἤνοιξεν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ «Παρνασσοῦ» ἔκθεσις ἔργων τοῦ Ἕλληνος ζωγράφου κ. Οἰκονόμου ποὺ ἦλθε κατ' αὐτὰς ἀπὸ τὸ Παρίσι. Καὶ περὶ αὐτῆς θὰ γράψωμεν εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον μας.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ξυλογραφίες 'Αγγέλου Θεοδωροπούλου. — 'Εξεδόθησαν τυπωμένες σὲ πολὺ καλὴν ἔκδοσιν 8 ξυλογραφίες τοῦ ζωγράφου κ. 'Αγγέλου Θεοδωροπούλου, ποὺ καταγίνεται ἀπὸ χρόνια στὴν ὡραία αὐτὴ τέχνην. Τὰ ἔργα αὐτὰ τοῦ κ. Θεοδωροπούλου, εἶναι ὡραῖα καὶ θαυμαστὰ στὴν ἁπλότητά τους, καὶ ἡ ἐμφάνισίς τους — ἔκδοσις «Φραγκελίου» — πολὺ ἐπιμελημένη.

* * *

«Παναιγύπτια». — Τὸ εἰκονογραφημένον αὐτὸ περιοδικὸν γιὰ παιδιὰ ἐκδίδεται τακτικὰ κάθε Σάββατον στὴν 'Αλεξάνδρειαν τῆς Αἰγύπτου καὶ περιέχε' ὕλην ποικίλλην καὶ ἐνδιαφέρουσαν.

* * *

«Φωνὲς χωρὶς ἦχο». — Μ' αὐτὸν τὸν τίτλον ἐξεδόθησαν εἰς τὸν Πειραιᾶ εἰς ὡραῖον τόμον ποιήματα τοῦ κ. Γρηγορίου Ν. Θεοχάρη.

ΤΟ ΝΟΜΠΕΛ

Γκράτσια Ντελέντα. — Κατὰ τὴν ἐφετεινὴν ἀπονομὴν τοῦ παγκοσμίου βραβείου Νομπέλ, διὰ τὴν φιλολογίαν, ἐδόθη τοῦτο πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν εἰς τὴν 'Ιταλίδα συγγραφέα Καν Γκράτσια Ντελέντα. 'Η τιμὴ αὐτὴ εἶναι ἐντελῶς ἐξαιρετική, καθότι μεταξὺ τῶν συνυποψηφίων ἦσαν καὶ οἱ κορυφαῖοι συγγραφεῖς Μπέρναρ Σόου, Μάξιμ Γκόρκυ καὶ Μπέρξον. 'Η Ντελέντα εἶναι τώρα ἡλικίας 55 ἐτῶν. Ἔχει γεννηθῇ εἰς τὴν Σαρδηνίαν. Ἔγραψε δὲ πολλὰ μυθιστορήματα καὶ διηγήματα, μεταφρασθέντα εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς Εὐρωπαϊκὰς γλώσσας. Ἕνα διήγημα τῆς Ντελέντα «'Η πρῶτες πέτρες», πολὺ ψυχολογημένον, δημοσιεύομεν εἰς τὸ παρὸν φύλλον τῆς «'Εβδομάδος».

ΕΟΡΤΑΙ

Φώσκολος. — Τὴν προσεχῆ Κυριακὴν 27 τοῦ μηνὸς θὰ γίνουν εἰς τὴν Ζάκυνθον αἱ ἑορταὶ τῆς ἑκατονταετηρίδος ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Ἕλληνος 'Ιταλογλώσσου ποιητοῦ Νικολάου Οὔγου Φωσκόλου. Πρὸς τοῦτο θὰ μεταβοῦν εἰς τὴν Ζάκυνθον πολλοὶ ἐπίσημοι, δηλαδὴ 'Υπουργοὶ καὶ ἀνώτεροι Κρατικοὶ ὑπάλληλοι, καθὼς καὶ λογοτέχναι τῆς πρωτευούσης. Κατὰ τὴν ἑορτὴν θὰ γίνουν καὶ τὰ ἀποκαλυπτήρια τῆς προτομῆς τοῦ ποιητοῦ, ἡ ὁποία εἶνε ἔργον τοῦ διαμένοντος στὸ Παρίσι Ἕλληνος γλύπτου κ. Κ. Δημητριάδη. 'Εκτὸς τῶν ἐπισήμων ποὺ θὰ ὁμιλήσουν κατὰ τὴν ἑορτήν, ὁ Ζακύνθιος ποιητὴς κ. Ἄγγελος Σαλέτσης θ' ἀπαγγείλῃ κατὰ τ' ἀποκαλυπτήρια τῆς προτομῆς ἐπίτηδες γραφὲν ποίημά του. Αἱ ἑορταὶ θὰ γίνουν μὲ ὅλην τὴν ἁρμόζουσαν ἐπιβλητικότητα καὶ ἐπισημότητα.

Τὸ περιοδικὸν δὲ τῆς Ζακύνθου «'Ιόνιος 'Ανθολογία», τὸ διευθυνόμενον ἀπὸ τὴν λογίαν κυρίαν Μαριέτταν Μινώττου ἐκδίδει διὰ τὸν Φώσκολον ἕνα θαυμάσιον πανηγυρικὸν τεῦχος μὲ συνεργασίαν 'Ελλήνων καὶ 'Ιταλῶν διανοουμένων.

* * *

Γ. Στρατήγης. — Εἰς τὸ Δημοτικὸν θέατρον τοῦ Πειραιῶς θὰ δοθῇ τὴν 12 Δεκεμβρίου ἑορτὴ πρὸς πανηγυρισμὸν τῆς φιλολογικῆς πεντηκονταετηρίδος τοῦ Πειραιώτου ποιητοῦ κ. Γ. Στρατήγη. Κατὰ τὴν ἑορτὴν θὰ κάμῃ πρῶτος εἰσήγησιν ὁ Δήμαρχος Πειραιῶς κ. Τ. Παναγιωτόπουλος καὶ κατόπιν θὰ ὁμιλήσῃ περὶ τοῦ ἔργου τοῦ κ. Στρατήγη ὁ συνεργάτης μας κ. Παῦλος Νιρβάνας. Θὰ παιχθῇ ἔπειτα μία πρᾶξις ἀπὸ τὸ «Συρανὸ δὲ Μπερζεράκ» τοῦ 'Εδ. Ροστὰν κατὰ τὴν γνωστὴν μετάφρασιν τοῦ κ. Γ. Στρατήγη. Θὰ λάβουν μέρος ἡ Κα Μαρίκα Κοτοπούλη καὶ ὁ κ. Μ. Μυράτ. 'Επίσης θ' ἀπαγγελθοῦν στίχοι τοῦ κ. Στρατήγη, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ τόσον λαοφιλὴς «Ματρόζος» του.

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

'Εγκρίνονται:

Πεζά. — « 'Ονειροπλέχτρα », Γ. Τερζάκη. « Δύο 'Ανέκδοτα », 'Αρ. Χατζηχρίστου. « Τὸ πρῶτο ἐρωτικὸ φιλί », Σπ. Ναουμίδου. « Κύκνειον Ἆσμα », 'Αλ. Θ. Δρακοπούλου. « 'Απὸ τὴν ζωὴν τῶν λύκων », 'Ιω. Πουλάκη. « Θῆβαι », Ζαφ. 'Αρτ. « 'Η τελευταία ἀγάπη », Ναπ. Παπαγιωργίου. « Τὸ ἄγαλμα τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος », Σ.

Ποιήματα. — « Τὰ δύο λουλούδια », Λήδας Καρτέλη.

ΟΛΙΓΟ ΠΝΕΥΜΑ

Μεταξὺ δύο ἐραστῶν :

'Εκείνη. — Ἂν μ' ἀγαπᾷς, μοῦ ὑπόσχεσαι ὅτι θὰ κάμῃς ὅ,τι σοῦ πῶ ;

'Εκεῖνος. — Ναὶ ἄγγελέ μου, σοῦ τὸ ὀμνύω !

'Εκείνη. — Νὰ παντρευθῇς τὴν μητέρα μου, ποὺ εἶναι χήρα.

(Πειραιεὺς) ΑΡΙΣΤΟΣ ΧΑΤΖΗΧΡΗΣΤΟΣ

ΔΕΛΤΙΟΝ ΔΩΡΟΥ
«ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ» ΑΡΙΘ. 7

Η ΕΥΘΥΜΗ Ἑβδομάς

Η ΟΜΟΡΦΙΑ ΤΗΣ ΛΙΛΙΚΑΣ

Προκαταρκτικὴ ἐργασία.— Ἡ δὶς Λιλίκα ἑτοιμάζεται γιὰ τὸ χορό. Ἀλείφει τὸ πρόσωπό της μὲ μιὰ κρέμα καὶ τὸ κάνει ἄσπρο σὰν τὸ γάλα. Ἔπειτα φτιάνει τὸ στόμα της κόκκινο σὰν κοράλι..

Συμπλήρωσις.— Τώρα συμπληρώνει τὶς βλεφαρίδες της καὶ τραβᾶ κάτω ἀπὸ τὰ μάτια τὶς σκοτεινὲς σκιὲς τῆς ἡδονῆς... Τὸ ὕφος αὐτὸ τῆς πηγαίνει τρέλλα..

Διακόσμισις.— Φτιάνει κατόπιν τὰ φρ
ποὺ πρέπει νἄχουν ἐξαιρετικὴ λεπτό
«Προσοχή! Προσοχή!» Ψιθυρίζει διαρκῶς
ἑαυτό της ἡ δὶς Λιλίκα, γιατὶ ξέρει, ὅτ
αὐτὰ τὰ σπαθάκια τῶν φρυδιῶν της θὰ σ
ξῃ καρδιές...

Προσκαλεῖται καὶ ὁ εἰδικός. Τὰ μαλλιὰ εἶναι τὸ στέμμα τῆς γυναικείας ὀμορφιᾶς. Γι' αὐτὸ κι' ἡ δὶς Λιλίκα προσκαλεῖ τὸν εἰδικὸν κουαφὲρ-ντὲ-ντὰμ κ. Ζώρζ, στὸν ὁποῖον ἀναθέτει τὴν σχετικὴν φροντίδα. Στὸ μεταξὺ τὸν παρακολουθεῖ ἀγρύπνως: «Αὐτὲς ἡ τρίχες πιὸ κοντές! Αὐτὲς ἐκεῖ μοῦ σκεπάζουν τὸ αὐτί!» Ἡ δὶς Λιλίκα, ὡς βλέπετε, ἀποδίδει ἐξαιρετικὴν σημασίαν στὶς λεπτομέρειες.

Ὁ θρίαμβος! —Κοιτάχτε τ
τώρα: Ἡ δὶς Λιλίκα ἔχει κατ
πληκτικὴν ἐπιτυχίαν. Στὸ χορὸ
γυναῖκες τὴν κοιτάζουν μὲ ζήλ
καὶ οἱ ἄνδρες τὴν περιτριγυρίζου
Ὁ κ. Τοτός, μὲ τὸν ὁποῖον ἐχ
ρευσε τσάρλεστον, τὴν ἐρωτᾷ γο
ητευμένος: «Θέλετε δεσποινίς,
γίνετε γυναῖκα μου;»

Ἡ ἀπογοήτευσις!— Τέλος φθάνει κ' ἡμέρα τῶν γάμων καὶ τῆς ἐπιβραβεύσεως τῶν τόσων κόπων τῆς δίδος Λιλίκας. Μὰ ὁ κ. Τοτὸς τἄχει χαμένα. Δὲν μπορεῖ ν' ἀναγνωρίσῃ τὸ ἴνδαλμά του! Τὸ ἀπρόσεκτο κορίτσι ἔπλυνε τὸ πρόσωπό του καὶ τώρα πιὰ δὲν ὑπάρχουν οὔτε χείλια, οὔτε φρύδια, οὔτε βλεφαρίδες... Δὲν πρέπει ὅμως ὁ κ. Τοτὸς νὰ τὸ πάρῃ κατάκαρδα. Αὔριο ἡ κυρία (πλέον) Λιλίκα θὰ ξαναγίνῃ τὸ ὡραῖο κορίτσι, ποὺ τόσο ἐγοήτευε τὸν κ. Τοτό. Ἀρκοῦν δύο-τρεῖς ὧρες καλλιτεχνικῆς ἐργασίας...

Τυπογραφικὰ Καταστήματα ΑΔΕΛΦΩΝ ΓΕΡΑΡΔΩΝ Νοταρᾶ 15